

המועצה המקומית
להבים

תש"פ
2020

כ"ט באב
19 באוגוסט

מה/5516

מספרנו

פרוטוקול

ישיבת מליאת המועצה ה- 5 במניין לשנת 2020

מיום שלישי, י"ד באב תש"פ, 04.08.2020

- הופק ע"י: בונוס פרוטוקולים בע"מ, טלפון: 03-5373237 -

משתתפים:

מר יוסף ניסן	חברים:	- ראש המועצה
גב' ברוריה אליעז		- חברת מועצה וסגנית ראש המועצה
גב' רונית דמרי עייאש		- חברת מועצה
גב' עדי זנד		- חברת מועצה
ד"ר עפר לוי		- חבר מועצה

פרופ' מתי ליפשיץ	חסרים:	- חבר מועצה
עו"ד קובי נודלמן		- חבר מועצה וסגן ראש המועצה
מר כפיר מימון		- חבר מועצה
מר שלומי שטרית		- חבר מועצה וסגן ראש המועצה

עו"ד יגאל ברק-עופר	סגל:	- יועץ משפטי
מר שמואל לביא		- מבקר המועצה
גב' עדנה זטלאוי		- מזכירת המועצה
מר אלעד ארזי		- מהנדס המועצה
גב' בתיה הרפז		- מנהלת מחלקת חינוך
מר דני מלכה		- קב"ט המועצה

גב' שרון דינשטיין	מוזמנים:	
מר אלי שמול		- מפקד תחנת רהט
מר יונה יצחקי		- קצין אג"ם

על סדר היום:

1. אישור פרוטוקולים א' ו-ב' לשנת 2020
2. דיווח ראש מועצה (כולל עבירות פע"ר).
3. אישור מורשי החתימה של בית הספר
4. אישור תבחיני תמיכות לשנת 2021
5. ועדות המועצה – על פי בקשה הח' רונית דמרי עייאש
6. אישור מינויים לועדות:
עלמה וטרסקו ושולי גולדמן לחברות בוועדת איכות הסביבה.
ליזט פרץ לחברה בוועדות קהילה ותרבות.
7. הצגת מרכז הצעירים החדש – גב' שרון דינשטיין
8. אישורי תב"רים:
 - 8.1 תב"ר 388 הקמת חדר מחשבים בבית ספר להבים על סך 142,736 ₪, במימון: מפעל הפיס 92,736 ₪ והקרן לעבודות פיתוח 50,000 ₪.
 - 8.2 תב"ר 389 העברת קריית המודיעין ללהבים על סך 75,000 ₪ מהקרן לעבודות פיתוח.
 - 8.3 תב"ר 390 פרויקט יער להבים על סך 1,850,000 ₪ במימון:
מפעל הפיס 500,000 ₪
רשות הניקוז 750,000 ₪
קרן המים 500,000 ₪
קרן לעבודות פיתוח 100,000 ₪

מר יוסף ניסן: ערב טוב לכולם, אני אתן את הדיווח שלי אחר כך, אני פשוט לא רוצה לעכב את החברים הנכבדים שהגיעו,

גב' עדנה זטלאוי: שיציגו את עצמם, רק, לפרוטוקול. בסדר?

מר יונה יצחקי: יונה יצחקי, קצין אג"מ ואלי שמול,

מר אלי שמול: אלי שמול, מפקד תחנת רהט.

לסעיף 2 - דיווח ראש מועצה (כולל עבירות פע"ר).

מר יוסף ניסן: אנחנו היינו לפני שבוע בערך, בתחנה, יחד עם דני וגם אלעד היה. קיבלנו את הנתונים, ובאמת שמחנו מאוד ואני הצעתי שהם יגיעו לישיבה, על מנת שגם נוכל לשאול אותם שאלות. אגב, כפיר היה לו זה, אבל הוא לא מגיע, אני רואה.

גב' ברוריה אליעז: כפיר היה גם שם?

מר יוסף ניסן: לא, כפיר שאל בקבוצה, פשוט הייתה לו שם טעות, הוא ראה חצי שנתי, והוא...

גב' ברוריה אליעז: הגיב על חצי שנתי.

גב' רונית ד. עייאש: למה זו טעות?

מר יוסף ניסן: הייתה לו קצת ביקורת. מה?

גב' רונית ד. עייאש: למה זו טעות? טוב, סליחה.

מר יוסף ניסן: לא,

גב' רונית ד. עייאש: לא, אנחנו נשאל את השאלות בסוף ההצגה.

מר יוסף ניסן: הפילוחים ממש יום יום בשנה, לעומת אותו יום בשנה שעברה. וזה מה שהיה, אז באמת בחצי שנתי,

גב' רונית ד. עייאש: טוב, בוא נראה.

מר יוסף ניסן: רשות הדיבור, בבקשה.

מר אלי שמול: ערב טוב לכולם, בגדול, מה שאנחנו נציג זה בעצם נתונים שקשורים לארבע עבירות הרכוש הנבחרות, אנחנו קוראים לזה במשטרה פע"ר, זה פירוט עבירות רכוש. ארבע העבירות הנבחרות בתחום הרכוש, שהכי מציקות לאזרח, לצורך העניין, שזה התפרצות לבית, גניבת רכב, גניבה מתוך רכב והתפרצות לעסק. אנחנו נציג את הנתונים, נראה את העשייה, ונדבר מה התהליכים קדימה. זה בהמשך להשתתפות שלנו בוועדת הביטחון של היישוב, שבה ביקשו בעצם שהתחנה והיישוב ביחד, יציגו את התוכנית העתידית, מה נעשה עד כה, ומה מתכננים לעשות קדימה.

אז קודם כל, ראוי לציין שמתחילת השנה תחנת רהט נמצאת בעלייה. כשאני אומר תחנת רהט, זה כל גזרת התחנה, תיכף נתמקד ביישוב להבים. צריך להבין, בגזרת התחנה, העיר הבדואית הגדולה בארץ, והיחידה בעולם. רהט, על פזורותיה, היא קרוב ל-80 אלף נפש, ויש לנו גם ארבעה יישובים של בני שמעון ולהבים. אז בכל הגזרה יש לנו עלייה של, כרגע, אנחנו כבר מגרדים, מתחת ל-30%, ואני אסביר את התהליך שעשינו, ואת ההשפעות שהיו מתחילת השנה ועד עכשיו. ביישוב להבים, לעומת זאת, בשונה מכלל הגזרה, אנחנו יכולים לדבר על ירידה של קרוב ל-18%, וזה נכון להכנת המצגת, דהיינו לסוף חודש יולי, כאשר אנחנו מדברים על 51 עבירות, בהשוואה לאשתקד תקופה מקבילה, 62 עבירות. זה יוצא 17.8 משהו, מינוס 18%, בגדול. זאת אומרת, ירידה בהשוואה לשנה שעברה.

מר יוסף ניסן: דרך אגב, ירדנו יותר, כי היום אנחנו כבר ב-4.8,

מר אלי שמול: נכון. אני בכוונה לא נותן את הנתונים נכון להיום, אני מתייחס למה שיש במצגת. אבל נכון להיום, כבר ירדנו יותר. השנה, בהשוואה לאשתקד, הגשנו שלושה כתבי אישום, לעומת שנה שעברה שהוגש כתב אישום אחד. מה זה כתב אישום? זאת אומרת, נתפס עבריין, בוצע הליך חקירה מסודר, ובסוף התביעות החליטו להגיש כנגדו כתב אישום. אז השנה, הוגשו שלושה, לעומת שנה שעברה אחד.

ד"ר עפר לוי: וכולם קשורים ללהבים.

מר אלי שמול: בלהבים.

ד"ר עפר לוי: כן.

מר אלי שמול: בכל הגזרה יש לי הרבה יותר, אני מדבר על להבים ספציפית. מניתוח הנתונים, אנחנו יכולים לזהות את ינואר – פברואר כפיקים מרכזיים שהיו פה ביישוב להבים. הפיקים האלה נבעו מכמה וכמה דברים, בראש ובראשונה מפעולות שעשתה התחנה, שקשורות לגזרה של התחנה, ולא ליישוב להבים במישרין, וזה השפיע באופן ישיר על עלייה בגרף העבירות כאן.

אבל עם ההתכנסות ושילוב הזרועות עם הרשות המקומית, ובעצם ביצוע מכלול של פעולות, של השמת שוטרים ומארבים, והגברת השמירה והגברת האבטחה, ויצירת סוללה ומניעת הקלות בהוצאת רכוש, או רכב מהיישוב, ללא פיקוח ובקרה, הובילה לירידה דרסטית.

עכשיו, אני מדבר ירידה דרסטית – ינואר – פברואר, בממוצע 20 ומשהו אירועים לחודש, מרץ וצפונה, אירוע אחד.

גב' רונית ד. עייאש: מרץ זה קורונה.

מר אלי שמול: אז אני יכול להסביר לך, שאצלי בגזרה, אני מסכים איתך, קורונה. אבל גם כשפרצו בינואר – פברואר, אנשים היו בבתים. זה לא שאנשים לא היו בבתים.

מר דני מלכה: רונית, קורונה הייתה בכל הארץ. אם ניקח את יישובי הלווין,

מר אלי שמול: רגע, שנייה, שנייה,

גב' רונית ד. עייאש: לא, אולי...

מר אלי שמול: אני מסכים איתך, הסגר שהיה, היה לפרק זמן של שלושה שבועות, או שבועיים, שלושה שבועות, נניח, במצטבר. אבל אם אני מדבר על מרץ – אפריל – מאי – יוני – יולי, אירוע אחד, ויש גם חודשים בלי אירועים, אז את יכולה... אם זה היה רק חודשיים, הייתי מסכים איתך, קורונה.

גב' רונית ד. עייאש: לא, אני לא אפריע איתך, אני רושמת את השאלות שלי,

מר אלי שמול: אם את לא מפריעה, תשמרי את השאלות לסוף.

גב' רונית ד. עייאש: אבל קורונה הייתי צריכה להגיד, כן.

מר אלי שמול: בואו נתקדם.

ד"ר עפר לוי: אם אפשר רק שאלה, ינואר פברואר,

מר אלי שמול: רגע, רגע, מה שאנחנו רואים בשקף הזה, זה עלייה באירועי המוקד. כלומר, כמה חיוגי מאה היו מהיישוב להבים למשטרת ישראל. כמה אנשים חייגו מאה. אנחנו רואים 548 אירועים, זאת אומרת עלייה, יותר אנשים חייגו מאה, אוקיי? בפילוחים שונים. אגב, רוב הפילוחים, הם אירועים איכות חיים,

מר יוסף ניסן: הקמת רעש.

מר אלי שמול: הקמות רעש, ראינו אדם חשוד, דברים כאלה. לא משהו שזה, ועם זאת, למרות שאנחנו רואים עלייה של 29%, אנחנו יכולים לדבר על ירידה בכמות האיחורים שלנו בתגובה. זאת אומרת, שיש עלייה בכמות האירועים, ואנחנו מגיבים יותר מהר ויותר יעיל לבעיות שמציפים ביישוב.

ד"ר עפר לוי: אם אפשר רק, השקף הקודם, דיברת על ינואר – פברואר, שהם היו פה...

מר אלי שמול: אנחנו נגיע לזה.

ד"ר עפר לוי: השאלה שלי רק, איך אם אנחנו מסתכלים על בני שמעון לדוגמא, מה קרה שם בינואר – פברואר?

מר אלי שמול: אתה, כשנכנסת, אמרת שהדשא שלך יותר יפה משל השכן. אני לא מתעסק עכשיו בשכנים ובדשא שלהם.

ד"ר עפר לוי: לא, הנקודה, עכשיו יותר טובים מאחרים, בתקופה הזאת.

מר אלי שמול: בהנחה שיש לך פה ירידה ביישוב, והיא של 18%, לא בהנחה, בעובדה, מה אכפת לך מה קורה ביישובים אחרים?

ד"ר עפר לוי: לא, צוין שעכשיו,

גב' ברוריה אליעז: זה מסקרן.

מר אלי שמול: אם זה יצר סקרנות, תשאיר את זה לסוף, אני אענה לך.

ד"ר עפר לוי: לא ייצר סקרנות. צוין פה בהתחלה, שגם בהשוואה ליישובים אחרים, מצבנו טוב יותר. מעניין אותי, ובחודשים ינואר – פברואר, האם היה פה משהו בכל האזור? או שאצלנו נקודתית?

גב' רונית ד. עייאש: עופר, הסכמנו שהשאלות בסוף. תנו לו רצף של הרצאה, שנשמע את הנתונים.

ד"ר עפר לוי: מאה אחוז.

מר אלי שמול: זו לא הרצאה, אני עוד לא בטד, אבל אני אנסה,

גב' רונית ד. עייאש: הצגת הנושא, צודק.

מר אלי שמול: אני אנסה לתת את מירב הנתונים שאני יכול. זה מצביע על מענה מהיר ואפקטיבי,

גב' רונית ד. עייאש: האדום, לא רואים מה כתוב.

מר אלי שמול: זה היה אמור להיות בחדר, אבל יש פה תאורה.

(מדברים ביחד)

מר אלי שמול: מה שאנחנו רואים פה, זה בעצם פילוח העבירות. בפילוח העבירות אנחנו יכולים לראות שהירידה העיקרית הייתה בעצם בגניבות רכב מתוך היישוב, ועסקים. זו הירידה העיקרית של האירועים. בשאר האירועים, לדוגמא, בגניבה מרכב, יש לנו עלייה בהשוואה לשנה שעברה, בדירה אנחנו אותו הדבר, אבל בסך הכול, במצטבר, אנחנו בירידה של 18%.

גב' רונית ד. עייאש: עד ה-31.7, זה ינואר עד יולי, ינואר עד יולי, נכון?

מר אלי שמול: נכון, בוודאי.

גב' רונית ד. עייאש: זה מה שאתה אומר.

מר אלי שמול: תמיד תקופה מקבילה.

גב' רונית ד. עייאש: רגע, במה בדיוק הייתה הירידה?

גב' עדנה זטלאוי: ברכב.

גב' רונית ד. עייאש: לא, הירידה.

מר אלי שמול: בגניבות רכב ובהתפרצות לבתי עסק. זו החלוקה לאורך החודשים, זאת אומרת, אם היה פה רק קורונה, לתפיסתך, שהייתה במרץ, אנחנו רואים ארבעה אירועים. השנה זה הכחול, שנה שעברה זה האדום. לעשות לכם סדר.

כשאנחנו רואים שבעצם, בגרף, אנחנו שומרים לאורך החודשים עבירה אחת בחודש, אוקיי? אני לא אכנס עכשיו לטיב העבירה, האם באמת הייתה עבירה או לא, גם שם, זה תיקים שנמצאים בחקירה, ולכן אני נמנע מלהתייחס לזה, אבל אני יכול להגיד לכם, שזה נתונים סופר מצוינים. ברור שלקורונה יש תרומה, אבל לכול ביחד יש תרומה, אי אפשר להתעלם מהעובדה שנעשו פה המון המון פעולות, ובעצם הרצף של החודשים מצביע על זה שהתהליך שמיושם ביישוב, הוא נכון. הוא משיג את התוצאה.

גב' רונית ד. עייאש: אתה יכול, בבקשה, לחזור לשקף הקודם? סליחה.

מר אלי שמול: כן, אני אחזור.

גב' רונית ד. עייאש: עוד אחד. היו לנו חמישים ואחת, או חמישים ושלוש?

מר אלי שמול: חמישים ואחת.

גב' רונית ד. עייאש: 51. זה עבירות, זה אבסולוטי. ואתה יכול לעבור לבא? פה, אם אתה סוכם,

מר אלי שמול: 44 ועוד 4 – 48, ועוד שלוש 51.

גב' רונית ד. עייאש: ברור. אני אומרת לך, זה קורונה.

מר דני מלכה: אז תבדקי בעומר, במיתר,

מר יוסף ניסן: הוא אומר לך שברמת התחנה הם בעלייה של 30%.

מר אלי שמול: אני אומר לך שאת טועה.

גב' ברוריה אליעז: אמרנו בסוף.

מר אלי שמול: ולא רק שאני אומר שאת טועה, אני מבוסס נתונים, ובשקף הבא, כשאנחנו נציג כמה שוטרים הושקעו פה, ומה הפעילות שנעשתה פה, את תביני גם למה.

גב' רונית ד. עייאש: מעולה. יאללה.

מר אלי שמול: לא בשקף הבא, הבא – הבא.

גב' רונית ד. עייאש: אין בעיה.

מר אלי שמול: בפיזור של האירועים, אנחנו יכולים להגיד שעיקר העבירות נעשות במעטפת של היישוב, בדגש על המעטפת המזרחית. אין מיקוד, זאת אומרת, ביישוב להבים הגדול, אין איזו שכונה, או רחוב, או פינת רחוב, או איזה משהו שאתה אומר – זה מיקוד, ואני יכול להשליך לשם איזושהי אנרגיה של טכנולוגיה או אנשים, או אמצעים, ובזה לגמור את הסיפור.

אבל מה כן? הנגישות ליער גרמניה, ולחניון החיילים, ולשער המזרחי, ברגע שסגרנו את השער המזרחי, ושמונו, בעצם, טראסה שסכמה את היישוב, סגרה אותו.

מר יוסף ניסן: וזה היה בתחילת מרץ.

מר אלי שמול: נכון. זה היה בתחילת מרץ, וזו ההשפעה העיקרית. היו פה גם כמה חיכוכים עם חוליות, אבל לזה אני אתייחס בהמשך.

גב' ברוריה אליעז: מתי היו התעלות שחפרנו?

מר יוסף ניסן: בתחילת מרץ.

גב' רונית ד. עייאש: זה משהו אחר.

גב' ברוריה אליעז: גם תחילת מרץ?

מר יוסף ניסן: זה לא תעלות, זה סוללות עפר.

גב' ברוריה אליעז: זה סוללות עפר.

מר אלי שמול: כן.

מר יוסף ניסן: האמת שזה התחיל כתעלה.

גב' ברוריה אליעז: זהו, לכן שאלתי.

מר אלי שמול: שעון החיים – מה זה שעון החיים? לקחנו את העבירות, פילחנו אותן לפי הגשת התלונה, ובעצם בדקנו איזה ימים הם מועדים לפורענות, לצורך העניין. איזה ימים הם הימים הבולטים. הימים הבולטים הם בין מוצ"ש לראשון, בגלל זה בראשון רואים עליה, כי הבן אדם מגיע ביום ראשון לתחנה להגיש תלונה. אבל בגדול, האירוע התרחש, בדרך כלל, בין מוצ"ש לראשון, ביום רביעי – בין רביעי לחמישי, ובין חמישי לשישי.

ועוד הפעם אנחנו רואים, ירידה ואז בין שישי לשבת. זאת אומרת, בסוף הימים הממוקדים, זה סופי שבוע, שבדרך כלל, אגב, האנשים נמצאים בבתיים, ברוב העבירות שהתרחשו, האנשים היו בתוך הבתים. זאת אומרת, זה מבדיקה של הנתונים.

גב' עדנה זטלאוי: גם בעבר זה היה ככה.

מר אלי שמול: נכון.

גב' עדנה זטלאוי: לאנשים פרצו כשהם ישבו לראות טלוויזיה.

מר אלי שמול: בגלל זה אני אומר שהקורונה לא בטוח שיש לה כזו השפעה.

מר יוסף ניסן: להיפך, אני אומר שהקורונה, בגלל המצוקה, היא צריכה להגביר את ה...
את ה...

גב' עדנה זטלאוי: נכון, גם אני חשבתי ככה.

מר אלי שמול: בגלל זה, בסיכום, אני אתייחס לזה. כי אם יש לי עליה,

מר יוסף ניסן: זה נראה לי כאילו הפוך.

מר אלי שמול: תראי, אם הייתה לי ירידה,

גב' רונית ד. עייאש: זה יכול לקרות בחודש האחרון, לא בתחילת הדרך.

מר אלי שמול: איך שמך?

גב' רונית ד. עייאש: רונית.

מר אלי שמול: רונית.

גב' רונית ד. עייאש: זה אני מסכימה איתך, יוסי. בהתחלה הייתה אי ודאות, אז אתה ספון, ספון, ספון, ואז אתה נחנק, ומתחיל. אבל לפחות שלושה חודשים, אתה בהלם קורונה, לא לצאת, לא לעשות, האי ודאות משתקת גם את הגנבים. גם אותנו, גם את הגנבים. זה בעיניי.

מר יוסף ניסן: בגלל זה צריך לראות מה קורה ברמת המרחב.

גב' רונית ד. עייאש: יפה, עם זה אני מסכימה, יוסי.

מר אלי שמול: מה המקצוע שלך, אני יכול לשאול?

גב' רונית ד. עייאש: כספים. אבל אני מנתחת כל היום.

מר יוסף ניסן: היא מבינה, אבל, בכול.

מר אלי שמול: אני אשאל אותך שאלה, האם במשקפיים שעכשיו נתת לנו את התיאור של השלושה חודשים בן אדם ספון בתוך עצמו, כי הוא חווה את הקורונה, ואת המשבר הזה, זה משקפיים של אדם נורמטיבי?

גב' רונית ד. עייאש: שלי. אני מנתחת רק בעיניים שלי,

מר אלי שמול: רגע, אדם נורמטיבי, נכון?

גב' רונית ד. עייאש: אני מקווה.

מר אלי שמול: אדם נורמטיבי, דהיינו מן היישוב, שהחברה מקבלת ומוקירה. גב, הוא אדם נורמטיבי? חלק מהיישוב? שאלה.

מר יוסף ניסן: לא.

גב' רונית ד. עייאש: חלקם כן.

גב' שרון דינשטיין: יכול להיות שהוא נורמטיבי בסביבה שהוא חי בה.

מר יוסף ניסן: הוא לא נורמטיבי בנורמה שלה, במה שהיא מתארת.

מר אלי שמול: הוא לא מסתכל על העולם, דרך המשקפיים שלך, נקודה.

גב' רונית ד. עייאש: אני לא...

מר יוסף ניסן: זה בוודאות.

מר אלי שמול: הוא לא מסתכל על העולם דרך המשקפיים שלך, נקודה. מה שמאיים עלייך, לאו דווקא מאיים עליו, מה שמפחיד אותך, לאו דווקא מפחיד אותו. עולמות שונים ותחושות שונות. ולכן, אני לא אנתרופולוג, אני גם לא סוציולוג קליני, לבוא ולבחון עכשיו את ההתנהגות של העבריינים, אבל אני כן יכול להגיד לך שבעובדות, תחנת רהט נמצאת בעלייה, כשהיישוב להבים נמצא בירידה. זאת אומרת, הקורונה לא השפיעה עליו, להיפך. אוקיי? בגלל הקורונה,

גב' ברוריה אליעז: מה קורה בתחנת רהט?

גב' רונית ד. עייאש: תשווה לי תפוח לתפוח, לא את רהט בפנים, רהט זה אולי התנהגות אחרת.

מר יוסף ניסן: אבל רהט זו ההתנהגות, ההיפך.

גב' ברוריה אליעז: מה כולל, שוב, בבקשה, תחנת רהט?

גב' רונית ד. עייאש: לא, תיקח לי את היישובים היהודיים בתוך המרחב, ותשווה אותם ללהבים. אל תשווה לי את רהט בתוך המרחב הזה, ככה כמו... ואת בית קמה, ותשווה ללהבים.

גב' ברוריה אליעז: זה מה שהוא אומר, תחנת רהט, זה כולל הכול.

גב' רונית ד. עייאש: לא, תחנת רהט כולל רהט עצמה.

גב' ברוריה אליעז: זה כולל הכול, לא.

גב' רונית ד. עייאש: כן.

גב' ברוריה אליעז: זה כולל הכול.

מר אלי שמול: רונית?

גב' רונית ד. עייאש: כן?

מר אלי שמול: אני ברשותך אענה לך. הנתונים של תחנת רהט כוללים שוב, והסברתי את זה בתחילת דבריי, את העיר רהט על הפזורות שעוטפות אותה, את היישוב טראבין, את היישוב גבעות בר, את שלושת הקיבוצים של בני שמעון, בית קמה, שובל, משמר הנגב ואת היישוב להבים.

גב' רונית ד. עייאש: אוקיי.

מר אלי שמול: אוקיי? אני רק אזכיר, שגם ליישוב להבים, יש פזורות צפון - דרום.

גב' רונית ד. עייאש: נכון.

מר אלי שמול: 164 קילומטר רבוע, זו גזרת תחנת רהט, אבל זה לא האישי. האישי הוא שבכלל הגזרה יש עלייה, בהלימה הפוכה לגמרי, בלהבים יש ירידה. אם הייתה ירידה רק של חודש אחד, או של חודשיים, ואז היינו רואים עוד פעם קפיצה, אז הייתי אומר – אוקיי, מה שאנחנו עושים, אנחנו עושים לא טוב, ו-ב' התהליך לא נכון. כי בסוף, הנה, יש עבירות. כי בשיח שלי עם יוסי, כל הזמן דיברנו על איך אנחנו יוצרים את התהליך הנכון, כדי בסוף ליצור רצף. ואגב, היה פה רצף של כמעט 100 ימים בלי אירוע אחד.

שלחתי ליוסי הודעה – מזל טוב למאה ימים בלי שום אירוע. משהו קורה ביישוב, תקשיבו חבר'ה. יישוב להבים, שהוא רק 540, לצורך העניין, אירועי מוקד, שמחייגים מאה. והוא רק 51 אירועי רכוש, כמו שתיארתי, בהשוואה לנתוני התחנה, זה אפילו לא אחוז. למה אני אומר זה אפילו לא אחוז? כי תראו את כוח האדם שהושקע כאן במאמצים. הושקעו פה 765 שוטרים. אני 4 שנים מפקד תחנה ברהט, אין לזה אח ורע בהיסטוריה של התחנה, אל מול היישוב להבים, אין לזה. גם לא לפני.

גב' רונית ד. עייאש: איך ספרו אותם? מה זאת אומרת?

מר אלי שמול: כל יום. כל שוטר שהושם פה, כל שוטר שפעל פה, על משמרת שלמה, נרשם.

גב' רונית ד. עייאש: הבנתי.

מר אלי שמול: ויש לנו מערכות שמנטרות ורואות בכל רגע נתון מה עשה השוטר, איפה הוא היה, איפה הוא הסתובב, איפה הוא עמד, מי הוא בדק.

ד"ר עפר לוי: זה משמרות במהלך התקופה ינואר-יולי?

מר אלי שמול: זה משמרות במהלך התקופה, מינואר עד סוף חודש יולי. 332 לוחמי יס"מ. היסמ"ג שאתם רואים, זה לוחמי יס"מ, אוקיי? שזה הרכבים הגדולים האלה, עם הציקלקות, לבושים אפור. 213 מתנדבים מהיישוב ומחוץ ליישוב. זאת אומרת, היו פה מתנדבים, לא רק של היישוב. הופעלו פה גם מתנדבים שהם מיישובים אחרים, הופעלו פה לטובת העניין.

בסוף זה היקף פעילות מטורף. באמת, זה נתון שאין לו אח ורע. אני, מקום מגוריי הוא עומר, לא זכור לי שאני כל יום רואה ניידת בכניסה בעיר.

מר שמואל לביא: אבל זה גול עצמי, אתה יודע.

מר אלי שמול: למה?

מר שמואל לביא: כי עכשיו, אם אתם תורידו את היקף הפעילות, אז זה יחזור. ואז, אתם תצטרכו להרים עוד פעם.

גב' בוריה אליעז: אסור להם להוריד. מסקנה.

מר אלי שמול: רגע, עוד לא הגענו למסקנות, אנחנו נגיע. בסוף, בשורה התחתונה, כשאתה לוקח מתנדבים ושוטרים ואמצעים טכנולוגיים ואמצעים פאסיביים,

מר יוסף ניסן: אגב, שמואל, זה נתון שצריך לחזור אחריו. תראו כמה נבדקו, כמה אנשים נבדקו,

מר אלי שמול: אני עוד לא הגעתי לזה. אתה רץ, כי כבר ראית את זה.

מר יוסף ניסן: כן.

מר אלי שמול: אני אומר בסוף, כשאתה לוקח את ההון האנושי, שזה השוטרים המתנדבים, ואת היכולת הטכנולוגית, ואת היכולת הפאסיבית, ואתה משלב בין השלושה, אתה מייצר משהו אחר בהגנה על היישוב, ובהגנה על הרכוש של האנשים. נכון, הושקע פה המון כוח, אוקיי? לא עושים עכשיו ניסוי מה להוריד, יש לנו יעד, אנחנו בחצי הדרך. היעד שלנו הוא מינוס 40 אחוז, עד סוף השנה. ובכוונה אני אומר, אנחנו לא מורידים את הרגל מהגז. אבל החובה המוסרית שלי, לבוא לכאן ולהציג את הישגי היישוב והתחנה המשותפים, כי זה הישג יפה מאוד. זה הישג יפה מאוד. בתוך החוויה הזו, נבדקו אלפי אנשים, קרוב ל-8000 איש, אתם לא רואים את המספר, זה 7769, ועוד קרוב ל-6000 כלי רכב, שזה 5978. עוכבו 18 דרושי חקירה, שבבדיקה לכניסה ליישוב, נמצא שהם צריכים להיות מעוכבים. ניתנו 134 דו"חות תנועה, בתוך היישוב, אני מדבר רק בתוך היישוב להבים. לא מדבר על הציר 310.

גב' שרון דינשטיין: על איזה דו"חות תנועה? על מה למשל?

מר אלי שמול: דו"חות תנועה בלי חגורה,

גב' רונית דמרי עיאש: טלפון.

גב' שרון דינשטיין: מהירות?

מר אלי שמול: מהירות לא נותנים פה, כי למהירות אתה צריך להכין את השטח עם תוואי מסוים, לכייל,

גב' שרון דינשטיין: כן, עד שילד יפגע, ואז...

מר אלי שמול: יש פה עורך דין, ייתן לך את כל המשנה של איך מכינים את המכשור לבדיקת מהירות. ולמהירות, לא בטוח שדוחות נותנים את הפתרון, יש פתרונות אחרים למהירות.

גב' שרון דינשטיין: אוקיי.

מר אלי שמול: כמו שלט מואר שמזהה את הרכב, אומר לך מה המהירות, זה גורם לאנשים להאט, כמו צ'קלקות כאלה, כמו באמפרים, יש ביישוב.

גב' שרון דינשטיין: אוקיי.

מר אלי שמול: 20 דו"חות קורונה. זאת אומרת, שהיו פה אנשים שהסתובבו, או בלי מסיכה, או שהפרו בידוד, או שזה, ותפסנו גם בחור שגם הסיע שוהים בלתי חוקיים.

מר שמואל לביא: הפרו בידוד? תתבע אותם.

מר יוסף ניסן: יש דו"חות. זה 5000 שוהים קנס.

גב' עדנה זטלאוי: הפרו בידוד, זה כמו ראש עיריית אילת.

מר אלי שמול: אתם יכולים להתייעץ עם ראש עיריית אילת.

(מדברים ביחד)

מר אלי שמול: מה זה כל בליל הנתונים שהעברתי לכם, מה הוא אומר? אוקיי? חברים, מה אומר בליל הנתונים?

קודם כל, מרבית ההתפרצויות שבוצעו ביישוב, בוצעו על ידי יותר מאדם אחד. זאת אומרת, לעולם לא הגיע בן אדם לבד וגנב משהו. הרוב היו הרכבים של שניים, שלושה וצפונה, אוקיי? הימים הבולטים, כמו שדיברתי עליהם, שלישי לחמישי ומוצ"ש לראשון.

הרכבים הדומיננטיים, זאת אומרת, הרכבים שנגנבו מהיישוב, הם יונדאי, סקודה וטויוטה, אוקיי? הרחובות הבולטים הם הורד והשיטה, אבל זה מפוזר, זו לא איזו קרן רחוב אחת, וראיתם את זה במפה. זה מתייחס לכל האזור המזרחי והדרומי. הרכוש הדומיננטי, ופה חשוב, ואנחנו גם נצא בהסברה לתושבים, כשאתה בא הביתה, אתה מוציא את מה שיש לך בכיסים, מניח את התיק וזה בכניסה לבית, או במטבח, בדרך כלל התחכום היה שנכנסים, טקטק לוקחים מה שאפשר, ויוצאים.

אנחנו גם תחקרנו, בצווים מיוחדים דרך בית משפט, את כל הטלפונים שנגנבו מלהבים. לראות האם יש איזושהי חנות שרוכשת אותם, או האם יש מישהו שקונה את הרכוש הגנוב. ואני יכול להגיד לכם, שאין קצה לכל הטלפונים שנגנבו פה, וכשאני אומר אין קצה, זה אומר שנמכרו חלקי חילוף, או שהלכו למדינות אחרות. לא לרשתות שפועלות בישראל.

גב' ברוריה אליעז: אתה יודע למה זה ורד והשיטה בעיקר?

גב' רונית ד. עייאש: כי זה מרכז היישוב.

גב' ברוריה אליעז: לא, לא הבנתי למה בעיקר הם מגיעים לשם.

גב' רונית ד. עייאש: הם מגיעים לבית כנסת, מתפללים תפילת הדרך...

מר אלי שמול: יער גרמניה, אוקיי?

גב' ברוריה אליעז: נו?

מר אלי שמול: והשער המזרחי, הוא כר נוח לאנשים להיכנס ליישוב, בזכות חשיכה, עלטה והסוואה.

מר יוסף ניסן: וגם נגישות.

מר אלי שמול: וגם נגישות. אתה בא עם האוטו, על הציר שמוביל לחניון החיילים, אתה יורד מהאוטו, אתה הולך 200 מטר, אתה בתוך היישוב. אף אחד לא רואה, אף אחד לא בודק, אף אחד לא שומע, כלום.

גב' ברוריה אליעז: ואז ורד והשיטה מה?

מר אלי שמול: הם אלה שנמצאים בסמוך ל...

גב' ברוריה אליעז: ורד צמוד לפארק ?

מר יוסף ניסן: יער גרמניה, זה הגב של ורד.

גב' עדנה זטלאוי: הבתים בצד מסוים של ורד,

מר אלי שמול: תראי, אם היית רואה את המפה, אני מניח שהיית מקשרת את מה שאני...

גב' ברוריה אליעז: לא ידעתי שכל ורד,

מר אלי שמול: לא כל ורד. הגברת לא מקשיבה, אני אומר עוד הפעם. לא כל רחוב ורד, אני אמרתי, זה לא איזה רחוב אחד שקוראים לו - זה הרחוב. אלא זה מחולק, ראיתם את הפיזור ובגלל זה הצגתי מפה שהציגה את כל הפיזור. אגב, 51 אירועים, **(מדברים ביחד)**

מר אלי שמול: הכול בסדר? יש לי פה אתגרים של מסיחי דעת, אז תהיו איתי.

גב' ברוריה אליעז: כל עוד הביקורת היא רק כלפיי, אז הכול בסדר.

מר אלי שמול: תקשיבי, היחידה שיש כלפיה ביקורת, זה לא את. תהיי רגועה. תיכף אנחנו נגיע לרונית. נכון? רונית?

תראו, אני רוצה להגיד לכם נכון, 51 עבירות, אבל מתוך ה-51 עבירות, היו פה פחות מקרים, כי מתוך ה-51 עבירות, כי אני סופר, לדוגמא, אם פרצו לאדון מסוים לבית, ואז נכנסו לו לאוטו, מבחינתי זה שתי עבירות.

אבל זה בעצם אירוע אחד. מה שהצגתי פה, זה כמות העבירות. אני אומר לך שבאירועים, אנחנו פחות, אוקיי? אנחנו פחות מ-51 אירועים.

גב' שרון דינשטיין: הם צברו ניסיון, הם כב...

גב' רונית ד. עייאש: נכון, מקצרים תהליכים.

מר אלי שמול: שיטת הביצוע העיקרית היא כניסה לבתים, מה שאנחנו מכנים תשי"ש - תוך שעות שינה. בדרך כלל אנשים ישנים, לא שמים לב, המקום הכי נוח, או שירותי אורחים שיש חלון כזה שדוחפים, ואז אפשר להיכנס. אף אחד לא שם סורגים בשירותי האורחים, או חלון מטבח, שכולנו אוהבים לבשל ומשאירים את החלון פתוח, שתהיה ככה בריזה נעימה של הערב, רק ששוכחים שהרשת לא יוצרת הגנה, והוא נכנס דרכה. אבל זו השיטה. נכנסים מהמקומות הצרים האלו, בדרך כלל צרור מפתחות של הבית מונח, לרובנו יש את המפתח בבילד אין בתוך הבית, ואז הוא פשוט פותח את הדלת, וכל השאר היסטוריה. אבל זו השיטה. הם מניעים הרבה יותר מהר מאיתנו את הרכב. אני מפתח, קודן, ועוד איזה ציפ שרושם את הפרטים שלנו, עד שאני מניע את האוטו, בואו נאמר 15 שניות? הם מניעים לפני כן. יש להם יכולת פנומנאלית, אבל זה לא מנע מאיתנו לתת פה עבודה, ותיכף אני אגע בסיכום, במה קרה פה ביישוב.

יש קשר, מצאנו שיש קשר בין עובדי חוץ, כל מיני, גינון, ניקיון, תחזוקה שהם אינפורמטורים. זאת אומרת, הם לא אלה שמבצעים, אבל הם יודעים בדיוק איפה יש מה.

גב' עדנה זטלאוי: הם מסתובבים פה ביום, והם יודעים. בדיוק.

גב' רונית ד. עייאש: אבל האמת, למה לא פורצים ביום? היישוב הזה מת ביום, למה צריך בתש"ש?

מר אלי שמול: לא יודע, בואי נשאל אותם.

גב' עדנה זטלאוי: כי ביום רואים אותם.

גב' רונית ד. עייאש: צריך לתחקר את זה. לא, זה קטע. שלא תתבלבל, אני בשבע בערב, פרצו, שברו לשונית, האזעקה אבל עבדה, הבריחה אותם.

מר אלי שמול: וזה השלב הבא שאני מדבר עליו. הגנה פאסיבית, ששמנו סביב היישוב, שזו אותה טרסה שבעצם מנעה הוצאת כלי רכב מהיישוב ללא פיקוח ובקרה. זה הגברת השיטור, עצם העובדה שהייתה פה ניידת ולפעמים שתיים, ולפעמים גם 15 בלשים, ולפעמים היו פה מערכים שלמים, שנפרשו בכל מיני מתארים – גלוי וסמוי, ובעצם היה לנו פה לא מעט חיכוך עם אנשים שבאו לבצע פה עבירות. וזה גרם ל,

גב' עדנה זטלאוי: לכתובת של הגדר של השכן שלי, ולשריפת המכוניות ברחוב שלי, כנראה.

מר אלי שמול: מה? מה?

גב' עדנה זטלאוי: אני מקווה שהחוליה הזאת כן נתפסה.

מר אלי שמול: הם לא התכוונו לא לשכן שלך ולא אליך, הם התכוונו אליי.

גב' עדנה זטלאוי: הכתובת היית אתה, אני יודעת. זה היה כתוב על הגדר.

מר אלי שמול: והכול בסדר.

גב' רונית ד. עייאש: מה היה כתוב?

גב' עדנה זטלאוי: "מפקד תחנת רהט".

מר אלי שמול: חי, נושם, עומד מולך, עבדך הנאמן, יותר טוב מזה? יש פה משטרה חזקה, הכול בסדר. בואו ניתן נגיעה אחרונה, מה ההמלצות שלנו ואיפה אנחנו רואים את הדברים קדימה? קודם כל, אני אכניס עוד משפט אחד, לא רק תחנת רהט עבדה ביישוב, עבדו ביישוב עוד יחידות. ברמת...

גב' עדנה זטלאוי: ראיתי כלבים?

מר אלי שמול: לא, תיכף אני אתייחס לכלבים. היישוב העסיק מאבטח שיש לו כלב, שהוא עבד בעיקר באזור הכניסה וביער, ועשה עבודה מצוינת. אני מדבר על עוד יחידות, אחרות, מהמרחב ומהמחוז שעבדו כאן, והגיעו למגע עם דמויות ועם אנשים שביצעו פה עבירות. הם נעצרו על עבירות שהם ביצעו גם במקומות אחרים. מה אנחנו צריכים לעשות קדימה? מה שאנחנו צריכים לעשות קדימה, זה קודם כל להסביר לאזרח איך הוא מגן על עצמו ועל רכושו. דבר שני, מה אנחנו לא משאירים בחוץ? מה אנחנו לא זה? זה לא שזה ימנע את זה לגמרי, אבל

אולי זה יקשה על מי שנכנס אלינו הביתה. דבר שלישי, אנחנו, עם פרסום ההנחיות האלה, אנחנו נראה או נמפה אזורים מסוימים, שבהם אנחנו נעזור לאנשים לסייע לעצמם, וזה יכול להיות מצלמות דמה, זה יכול להיות מצלמות על בית, זה יכול להיות פליקרים, זה חלק מהאמצעים שראיתם, שנפרשו לאחרונה ביישוב. כשאני אומר לאחרונה, זה בחצי שנה האחרונה.

אנחנו ממשיכים בפעילות אופרטיבית גלויה וסמויה. זאת אומרת, שיהיה פה כמעט כל לילה, או, כי אנחנו גם נשנה את השעות, כי שאלת על הבוקר, ואנחנו מבינים גם שלומדים אותנו, כי היו לנו כבר אירועים שאנחנו, התרגלו שאנחנו מגיעים בעשר, אז באו בשש. אז גם את זה אנחנו עושים, ולכן תהיה פה פעילות גלויה – סמויה, ותושקע פה ניידת כמעט כל יום, למעט מקרים ממש חריגים, אבל ימשיך להיות מושקע פה שיטור, ושיתוף פעולה עם הרשות המקומית, שאנחנו מקווים שפריסת המצלמות במרחב הציבורי, ובשערים והגברת השמירה האזרחית, בעצם תוביל לזה ששילוב כל האמצעים האלו, ישמור על מה שהשגנו עד עכשיו, ואף יותר מזה. אנחנו עושים מעקב הגנה פאסיבית יומיומי. דני והמשי"ק, יהודה, הם כל יום מנטרים, אם יש חור בגדר, אם התלולית ששמנו, מישהו שיטח אותה, פיקוח ובקרה על כל העובדים שמגיעים לאזור השרונית, מול הרכבת תעשה עבודה, כדי לראות איך מייצרים גם שם סוג אחר של שליטה ובקרה.

וזהו, בסוף אנחנו ביחד בכוחות משותפים, נפעל לביטחון תושבי היישוב, זו המטרה המשותפת שלנו. יש לנו יעד, צריכים לעמוד בו, ירידה של 40%, זה מספר גבוה מאוד וזה יעד גבוה. אבל מי שלא מכוון גבוה, גם אם הוא מפספס, אם הוא מכוון לירח, גם אם הוא מפספס, הוא נשאר בין כוכבים ולשם אנחנו מכוונים.

גב' רונית ד. עייאש: כמה שאלות. אחת – יש פה קצת פער בין מה שאתם מציגים באתר של המשטרה, שהוא מפורסם והוא פאבליק לכולנו, לבין הנתונים שאתם מציג פה. יש פה פערים, אני אשמח אם תוכל... כי באתר שלכם, אנחנו רואים עלייה בהשוואה לשנה קודמת, ביוני. אתם עושים תמיד רבעון, חצי שנתי, שלושת רבעי שנה ושנה. אז אין לי את נתון יולי, שזה ככה כלאיים כזה, אבל בחצי שנה, וגם אם אני מורידה, איך אומרים, אירוע אחד שהראית ביולי, לא מזה יצא הפער, רואים שישנה עלייה בנתוני הפשיעה, בהשוואה למחצית הקודמת של 2019. זה לא מתיישב עם מה שאתם מציג עכשיו.

מר אלי שמול: אני אסביר.

גב' רונית ד. עייאש: בבקשה.

מר אלי שמול: אני איתך.

גב' רונית ד. עייאש: אוקיי, נושא שני, יש מעבר לפריצות בלהבים, יש, אני לא יודעת באיזו מילה לקרוא לזה – התנהגות לא הולמת, פראות, הטרדה, כאילו משהו יש לנו אורחים שאתם נכנס לסופר, הילד חוצה והוא במהירות של, באמת פחד אלוהים. אני אומרת לך, אירועים כאלה שהם מקשים על התחושה, או את הביטחון, אתה יודע, הילדים שלנו מסתובבים חופשי פה, אנחנו לא פה לך, תיקח, תבוא. הולכים, חוצים את הכביש של זה, פתאום עובר בחראקה... יש לנו אירועים שראיתי אותם בעיניים, זאת אומרת, זה לא באיזה מישהו סיפר. מה אפשר לעשות מעבר לביטחון, שזה קודם כל? או ללא ספק העוגן, מה אפשר עוד לעשות בעניין הזה? אני חייבת לציין שבתחושת הביטחון, עוד פעם, אולי בגלל שאנחנו בבית, אולי בגלל שזה קורונה, אז תחושת הביטחון היא יותר טובה ממה שהיא הייתה קודם, אני חייבת להגיד את זה. כי פעם אני הייתי עושה ספורט, והייתי מוטרדת. מוטרדת. רצה, מישהו אומר. עושים ספורט בחוץ – רכב חונה ועומד ומסתכל עלינו על קבוצת המתעמלות. כאילו, הייתה תחושה מאוד לא נעימה להסתובב ככה.

אבל היום, מצד שני, יש אירועים כאלה, שחייבים לעשות גם איתם משהו, כי גם אם לא קורה

למבוגרים, הם קורים לילדים. לנו יש את יכולת התגובה, להם פחות.

מר אלי שמול: ברשותך, אני רק לא הבנתי מה השאלה.

גב' רונית ד. עייאש: מה אפשר לעשות? לא, זה היה תיאור מצב, כי צריך להבין באיזה מצב אנחנו מדברים. מה אפשר לעשות כדי להחזיר לנו את ההתנהגויות של האורחים שמגיעים ללהבים, ולא מתנהגים לפי כללים הגיוניים, מתפרצים לכביש, נוסעים במהירות, מתחילים בחראקה, עוברים מישוהו בתוך החניה. כאילו, יוצרים איזשהו פחד לשחרר את הילדים שלנו ככה. מה אפשר לעשות בשביל לסגור גם את הפינה הזאת, ומעבר לעבירות שאתם סופרים אותן. כי זה עבירות שאתם לא סופרים אותן, אבל אנחנו חיים בתוכן, וזה בעייתי מבחינתנו. עוד שאלה, זה נושא של המצלמות. חלק מהכלים, ודיברנו בזה בפעמים הקודמות, וגם אושרו תקציבים – מה השימוש בזה? מה הבנפיט מזה? מי עוקב אחרי זה? מה? שווה את כל הכסף? תנו פה איזה, אם אתם כבר עושים, תנו פה איזה מיפוי עם כל הדבר הזה. כי בסוף מצלמה רואה, אם אין עין שמסתכלת עליה, היא לא שווה כלום. שמנו מצלמה, מישהו צריך גם לעקוב אחרי מה שקורה שם. נתחיל בזה.

מר אלי שמול: אוקיי. עוד, שאלות? זהו? אין לאף אחד שאלות? אני אענה לך,

ד"ר עפר לוי: שאלה קצרה.

מר אלי שמול: כן?

ד"ר עפר לוי: כשמדברים על ה-40%, הכוונה היא יחסית ל-2019?

מר אלי שמול: תמיד. כשהישוב נמצא בירידה לאורך השנים מ-2014. לאורך השנים יש ירידה.

ד"ר עפר לוי: כל שנה ירידה?

גב' רונית ד. עייאש: כן. רק 19 הייתה פתאום קפיצה, ועכשיו המטרה היא לחזור לימים עברו, כן.

מר אלי שמול: טוב, אני אתייחס. קודם כל, ירידה לאורך השנים, זה הישג, בסדר? אני אומר לכם, זה הישג. אל תשכחו שאתם יישוב חתך סוציו אקונומי 10,

גב' רונית ד. עייאש: 9.

מר אלי שמול: ירדתם?

גב' רונית ד. עייאש: אף פעם לא היינו עשר.

גב' עדנה זטלאוי: תשע, השכנים שלנו חושבים שאנחנו עשר, שאנחנו קיסריה.

מר יוסף ניסן: אבל תודה על המחמאה.

מר אלי שמול: תוביל אותם לעשר.

גב' עדי זנד: תשע מרגיש כמו עשר.

מר אלי שמול: מה שעוטף אתכם, זה חתך סוציו אקונומי 1. וזה בהחלט חלק מהזה. תראי, אני אמרתי באמצע דבריי, שאני לא אנתרופולוג, אני לא איזה חוקר קליני של עבריינים מועדים, או שיהיו עתידיים. אבל בסוף, התנהגות של אזרח פה, מה שאת יכולה לעשות, זה לחייג ל-100 ואנחנו נגיע. אין פה יותר מדי מה לעשות. הרשות המקומית יכולה להפנות לזה תקציבים, ולתת למה שנקרא, פיקוח מקומי. אני לא יודע כמה זה יכול להיות כמו במועצות אחרות,

גב' רונית ד. עייאש: מעולה, מעולה, בוא נמשיך את הנקודה הזאת. יש אפשרות לראש המועצה לקחת מפקח ולרוץ, לרוץ... לעצור אחד שעובר בחראקה בתוך חניה?

מר אלי שמול: לא. אין לו סמכות.

גב' רונית ד. עייאש: אין לו. אני מנסה להבין מה האפשרויות שעומדות בפנינו.

מר אלי שמול: אגב, גם לשוטר, אין סמכות מעצר, כי זו לא עבירה. זו עבירה אולי אולי אולי זו עבירת עוון, של...

מר יוסף ניסן: תעבורה, או...

מר אלי שמול: בדיוק, זה לא...

מר יוסף ניסן: נהיגה בחוסר זהירות.

גב' רונית ד. עייאש: בדיוק, בציבור, סכנת...

מר אלי שמול: זה לעניין הזה, אוקיי?

גב' רונית ד. עייאש: אתה אומר, אין מה לעשות, חייגו מאה.

מר אלי שמול: לא, לא, לא, אני לא אמרתי 'אין מה לעשות'.

גב' רונית ד. עייאש: אוקיי.

מר אלי שמול: אוקיי? אני אמרתי, קודם כל – חייגו 100, נגיע. עכשיו, לפחות שמונה שעות יש פה ניידת רצופה? בחלק מהמקרים אנחנו נסיט, ואמרתי, דיברתי על זה, שאנחנו נסיט את הניידת הזו משעות החשיכה, לשעות היום, לאזורים שאנחנו ממפים. כמו מרכז מסחרי, כמו אזור הרכבת, כמו האזור של שרונית, שאנחנו מבינים שמגיע לשם קהל, ואנחנו רוצים לבדוק אותו ורוצים להראות נוכחות משטרתית. בסדר? לעניין הפער בנתונים, את ציינת בעצמך, הנתונים שם הם עד יוני, הנתונים עכשיו הם כמעט עד אוגוסט, יש דיילי,

גב' רונית ד. עייאש: לא, עד יולי, חודש אחד הפרש.

מר אלי שמול: נכון, כנראה שחודש משמעותי. ויש דיילי במערכות. אני הראיתי לך את הפילוח של החודשים, אוקיי? ואכן, הגיבנת שצברנו בינואר – פברואר, בעצם ירדה,

גב' רונית ד. עייאש: כן, הממוצע.

מר אלי שמול: ירדה רק ביוני.

גב' רונית ד. עייאש: ברור.

מר אלי שמול: אבל את ראית שמאפריל אין לך עבירות? מה שאת רואה שם, זה נומינאלי, סופי. וכאן ראית את הפילוח לפי חודשים, ולכן ראית גם את תהליך העבודה. זה הפער בנתונים.

גב' רונית ד. עייאש: אז דני, זה לא אומר, הנתונים שמופיעים באתר של המשטרה שרירים, קיימים, פשוט חודש יולי, איך אומרים? יש משפט עכשיו אומר? יישר את העקומה. זה...

מר אלי שמול: אנחנו יישרנו את העקומה ממרץ,

גב' רונית ד. עייאש: בסדר גמור, שיטח את העקומה, זה אין עכשיו להגיד

מר אלי שמול: היא כבר לא עקומה.

גב' רונית ד. עייאש: היא לא עקומה, אתה צודק.

מר אלי שמול: היא כבר לא עקומה.

מר דני מלכה: אני חוזר ואומר שהנתונים המדוייקים, תמיד נמצא אותם בתחנה עצמה.

מר אלי שמול: בדיוק.

מר דני מלכה: כי יש,

גב' רונית ד. עייאש: לא, זה בסדר, אבל משטרת ישראל מפרסמת.

מר דני מלכה: רגע, רגע,

גב' רונית ד. עייאש: סליחה, סליחה.

מר דני מלכה: ישנם אירועים על כביש 310, או על צומת להבים, או ליד תחנת דלק,

מר אלי שמול: שמשויכים על ידי המערכת ללהבים, והם לא באמת שייכים ללהבים.

מר דני מלכה: ולכן תמיד יש את הפער. הפער הוא לא גדול, הוא אף פעם לא יהיה משמעותי. אבל יש...

מר אלי שמול: לצורך העניין, חנה פלוני אלמוני את רכבו בצומת להבים. אוקיי? ופרצו לו לאוטו. אם השוטר שטיפל באירוע, לא נקר לפי ה-GIS, נקודה גיאוגרפית במקום, המערכת האוטומאטית שלנו תזרוק את האירוע למרכז היישוב.

גב' רונית ד. עייאש: ברור.

מר אלי שמול: אז זה הפער בנתונים. אני אומר לך שמה שהצגתי כאן, חלוט. כשאני אומר חלוט, זה אומר בדוק כל אירוע, אנחנו מכירים כל אירוע. מכירים כל אירוע. לגבי המצלמות, לא מתפקידנו לעקוב בלייב.

גב' רונית ד. עייאש: ברור.

מר אלי שמול: הרעיון של המשטרה, הוא שאפשר יהיה לעשות תחקור מהיר בסמוך לאירוע, לצמצם את זמן התגובה שלנו, לאירועים כאלו, אם יהיו, והשיפור בפריסה של המצלמות והטכנולוגיה, בהכרח, ואני מדבר מניסיון של ארבע שנים והמהפך שעשיתי בבני שמעון וברטה, בהכרח יביא אותנו להשגת ראיות טובות יותר למיצוי הדין עם העבריון.

גב' רונית ד. עייאש: הבנתי.

מר אלי שמול: זה הרעיון של המצלמות. מעבר לזה, שזה ייתן המון לתחושת הביטחון שלכם, כי אם היום, כמו שסיפרת, את עושה ספורט ועכשיו עוצר לידך אוטו, וזרק מילה, שהיא אולי לא תהיה לך נעימה, האוטו נסע. אני לא יכול לאתר אותו היום. זאת אומרת, גם אם את מחייגת מאה, וניידת נמצאת בכניסה, היא לא תוכל לאתר אותו. אבל אם יהיו מצלמות ביישוב, ברזולוציה נכונה, ופריסה נכונה, עם אנליטיקה, ככה שאתה לא צריך לצפות בהן בזמן אמת, אוקיי? ואפשר גם לעשות שיתופי פעולה עם אחרים שיש להם מוקדים, לא חייבים להשקיע עוד המון המון...

להפעיל מוקד 24/7 זה המון כסף, ואני לא בא לקבל החלטות בשביל המועצה, אבל אני כן יכול להמליץ שבסוף, טכנולוגיה עם אנליטיקה, טכנולוגיה קיימת, אנליטיקה קיימת, כשמחברים את שניהם, אפשר לחסוך בכוח אדם, ואפשר להביא ראיות מצוינות בסוף. אלו הדברים, אני מודה לכם על הקשב. הייתי פה מעבר למה שתכננתי,

גב' ברוריה אליעז: תודה רבה.

מר יוסף ניסן: רגע, אני רוצה עכשיו להתייחס, רגע. קודם כל, תודה. באמת יש שיתוף פעולה,

גב' ברוריה אליעז: יישר כוח, באמת.

מר יוסף ניסן: שיתוף פעולה מדהים, והתוצאות נראות על פני השטח. זה לא סתם שאלה התוצאות, ואני מאוד מאוד זהיר בדברים שלי, כי אנחנו מבינים שאיך אמרת בתחנה? בוקר אחד הגנבים עשו איזשהו מבצע, ויצאו עם 25 כלי רכב במהלך היום, ואנחנו מכירים גם את הדברים האלה, לכן צריך להיות מאוד מאוד זהיר, מה שנקרא עקב בצד אגודל, ולהגיד תודה ולהמשיך ולא להוריד את הרגל מהגז, על זה כבר דיברנו.

אני דיברתי עם שמול שאנחנו מנתחים את האירועים מבחינת הזמנים שלהם והימים שלהם, ולהסיט את הכוחות לימים האלה. אם זה סופי שבוע, אז אפילו לקחת מיום ראשון, ולוותר על משמרת אחת ולהשקיע אותה בסופי השבוע, על מנת לתת מענה.

למשל, הרכב שיצא, האחרון, ביום שבת יצא בשש וחצי בערב, אז ביקשתי משש בערב, לעמוד בשער יחד עם ניידת, ביום שבת בשש. זאת אומרת, אנחנו כל הזמן צריכים לשנות את דפוסי ההתנהגות שלנו, על מנת ליצור אצלם גם חוסר בביטחון העצמי שלהם, ושאנחנו לא שגרתיים, וזה מאוד מאוד חשוב. כולל העמדה של ניידת במהלך הבוקר, על חשבון ערב שהוא פחות מועד לפורענות וכאלה דוגמאות.

זאת אומרת, אנחנו מדברים על נוכחות אחרת, ואנחנו כל הזמן צריכים לראות איפה אנחנו עומדים, בכל נקודת זמן, ולהגיב בהתאם. בסופו של דבר, הגנבים יודעים שקשה במקום אחד, יותר קל במקום אחר, והם עוברים לשם.

אגב, היום ישבתי עם ניר זמיר, הם הולכים לעשות גדר של נגיעה בגבעות בר, והם יגיעו אליכם. אז גם על זה אנחנו צריכים לתת את הדעת, כי כמו שאמרנו, כרגע קשה בלהבים, וזה נעשה קשה יותר ממקום אחר, אז אולי אנחנו נהפך להיות מטרה יותר קלה. אבל אנחנו בהחלט עם היד על הדופק.

אבל אני חושב שהמצלמות יתנו את המעטפת הראויה לכל המערך הזה, כי הוא צריך לעבוד ביחד, בסינרגיה, ומצלמות שמחוברות למוקד, שמתריעות על תנועה של אנשים בשעות מסוימות, לדעתי ייתן פה, זה סוג של מהפכה ברמה של ביטחון ליישוב כזה. אנחנו יישוב לא גדול, ואני חושב שהיעד שלנו, בסופו של דבר, אני לא רוצה לנקוט באמירות של לנעול אותו הרמטית וכו', כי אלה אמירות שבסופו של דבר, הן אולי לא כל כך אחראיות, אבל היעד שלנו באמת למגר את התופעה הזאת. זה לא דברים שאפשר להשלים איתם, וזו גם לא גזירה משמים, אנחנו יודעים את זה. ככל שאנחנו נעבוד חזק יותר, ככה התוצאות יראו על פני השטח, נקודה.

אגב, כשסגרנו את היישוב, וזה היה קשה, הם ניסו לפרוץ את המחסומים עם הניידות של המשטרה, והם לא הצליחו. וזה גם מסר. המסר הזה עובר. יש ביניהם שיתופי פעולה ודיבור שוטף בין החוליות.

אגב, החוליות, כמו שאנחנו מבינים, הן מאוד דינאמיות, זה עובד עם ההוא היום, עובד עם ההוא מחר, הם כולם מסונכרנים ביניהם. זאת אומרת, ברגע שהמסר הזה עובד שקשה פה, והם נתפסו, ויש פה שמירה אדוקה, הם הולכים למקומות אחרים. הנה, ראיתם, ביום שבת הם באו במקום שזו הבטן הרכה שלנו, זה השעות האלה שאנחנו לא נמצאים בנוכחות, ושם הם נותנים עושים את הפעילות הזאת.

גב' עדנה זטלאוי: הם למדו.

מר יוסף ניסן: ולכן אנחנו צריכים גם להיערך לזה. בסופו של דבר, אני באמת שוב פעם רוצה להודות. אגב, לשמול מגיע מזל טוב, הוא עובר תפקיד.

גב' ברוריה אליעז: מזל טוב. אז זה לא טוב לנו.

מר יוסף ניסן: אני חושב שזו פעם אחרונה שאנחנו נראה אותך כאן, לא?

מר אלי שמול: כן.

גב' ברוריה אליעז: לאן אתה עובר?

מר אלי שמול: אני הולך להיות קצין אג"מ במרחב לכיש.

גב' ברוריה אליעז: בהצלחה. אבל תביא מישהו כמוך.

מר אלי שמול: יגיע יותר טוב.

מר יוסף ניסן: אנחנו מסתפקים, באמת, באחד כמוך. באמת, שמול, זה לא פשוט לשים יעד של 40%, נדרש גם אומץ, וזה לא כזה פשוט. ואני באמת מעריך את זה מאוד. אם אנחנו נעמוד ביעד הזה, זה הרבה לזכותך, ועל הפעילות שעשית פה, ובאמת על כל משהבטחת, גם קיימת. וזה באמת נראה על פני השטח.

גב' ברוריה אליעז: שמול, לפני שאתה הולך, תגיד לנו, מה דעתך על מניאכ?

מר אלי שמול: מה זה?

מר יוסף ניסן: זו סדרה.

גב' ברוריה אליעז: אתה לא ראית?

מר אלי שמול: אני יכול להגיד לך שאין לי זמן...

גב' עדנה זטלאוי: אין לו זמן לראות טלוויזיה.

גב' רונית ד. עייאש: דני, תודה.

מר אלי שמול: חבר'ה, תודה רבה. מגיע גם ליוסי וגם לדני כל הכבוד, אני אומר לכם שלא מובן מאליו שראש מועצה, על כל אירוע, יורד לרזולוציות הכי נמוכות, ושואל את השאלות הכי קשות, ונוקב גם כשצריך, אבל גם יודע לתת את הרוח הגבית ולהסיט תקציבים ולהביא משאבים, ובסוף גם לדעת לעשות את הדברים ביחד, וגם לדני שמחויב 24/7. הוא מוקפץ כמעט כמו השוטרים שלנו. אז תודה לכם.

גב' ברוריה אליעז: נגמר לך הלילה, אה?

ד"ר עפר לוי: ראוי לציון שידעת לבוא לפה גם בזמנים פחות טובים, לבוא ולעמוד, ולתאר את התוכניות בהמשך, זה כל הכבוד.

מר אלי שמול: תודה.

ד"ר עפר לוי: קל יותר לבוא כשיש הצלחות, אבל אני זוכר גם שהגעת בתקופות פחות טובות, ענית על כל השאלות, תיארת את התוכניות ולגמרי מרגישים שדברים לא קרו סתם, כמובן, ושיש מי שדאג לנו. שיהיה בהצלחה.

מר אלי שמול: השוטרים והקצינים, כן.

גב' ברוריה אליעז: בהצלחה.

מר אלי שמול: תודה רבה.

ד"ר עפר לוי: רק בריאות.

גב' עדי זנד: אמן.

מר אלי שמול: להתראות.

מר דני מלכה: רונית, אני חייב לך,

גב' רונית ד. עייאש: כן, המצלמות.

מר דני מלכה: בסוגיית המצלמות.

גב' רונית ד. עייאש: נכון.

מר דני מלכה: אז המצלמות זה כלי,

גב' רונית ד. עייאש: ברור.

מר דני מלכה: זה לא משהו שהולך לפתור את בעיית הפשיעה, אבל הוא כלי, שאנחנו הולכים לשלב אותו בצורה חכמה הפעם, כדי לתת מענה שונה וחכם יותר לפעילות. וזה אומר שהולכות להיכנס מצלמות – א' – שיהיו מחוברות למוקד 24/7, אנחנו הולכים להשתלב, אני חושב שפעם אמרתי את זה, שאנחנו הולכים להשתלב עם מועצה אזורית בני שמעון, עם המוקד שלהם, כדי לתת מענה ל-24/7, ואנחנו נעמיד משמרת שלנו קבועה במוקד, כדי שתוכל האנליטיקה החכמה שתיכנס, תדע להפעיל את הסייר או את הסיירים שביישוב, או את המאבטחים ביישוב. המשטרה תוכל לתחקר הרבה יותר קל, תהיה להם גם עמדה בתחנה, דרך אגב, לתחקר הם לא יצטרכו לבוא הנה, או להעיר אותי באמצע הלילה, כדי לראות את האירוע און ליין. ובנוסף לזה, יש להם את האפליקציה שלנו, לבני שמעון. אנחנו עובדים על אותה אפליקציה, הם יוכלו גם בתחום ה-106 לתת מענה, כך שהפעילות שעשינו, ויוסי ציין את השעות השונות, אנחנו גם מעמידים עכשיו, בשבוע – בשבועיים האחרונים, פעמיים שלוש בשבוע מאבטח נוסף משש בערב, עד עשר שמגיעים המאבטחים.

מנסים כל פעם למצוא דרכים כדי לשלב גם את הטכנולוגיה וגם את כוח האדם. ואני מאמין שכמות המצלמות שנכניס, הטכנולוגיה החכמה, והפעילות של האנשים, אני מאוד מקווה שזה רק ייתן לנו – א' – תחושת ביטחון, אין לי ספק. אבל מעבר לתחושת הביטחון, גם זה יוריד את כמות העבירות הפע"ר. וזה לא סתם הולכים להשקיע כזה סכום.

גב' עדי זנד: דני, יש לי שאלת תם. בטח זה נשמע קצת מטופש. כשאנחנו, למשל, מקבלים התראה מהמוקד שהאזעקה אצלנו בבית עובדת, ואנחנו לא נמצאים, זה יגיע גם למוקד? לא, נכון?

מר דני מלכה: לא.

גב' עדי זנד: כי בעצם, זה חלק מהרעיון החכם, זה המסוגלות.

מר דני מלכה: המוקד שאת מחוברת אליו, לצורך העניין, אם את מחוברת אל מוקד.

גב' עדי זנד: אני מחוברת למוקד.

מר דני מלכה: אם את מחוברת למוקד, מי שצריך לתת את המענה, ברגע שיש אזעקה בבית, זה אותו מוקד הפרטי שאת מחוברת אליו. אם זה נניח, ארזי, אז זה סייר של ארזי, אם זה מאג – מאג, אם זה ביטחון, אני לא יודע מה, כל מיני חברות. אין לנו כיישוב מחויבות, אנחנו גם לא יכולים...

גב' עדי זנד: ואין לנו אפשרות להסתנכרן איתם?

מר דני מלכה: אם אני צריך להסתנכרן איתם, אני צריך להעמיד עוד 2-3 סיירים כדי לתת מענה לקריאות.

גב' עדי זנד: אוקיי.

מר דני מלכה: אנחנו לא נעמוד בזה. גם מבחינה תקציבית.

ד"ר עפר לוי: אם אפשר רק להוסיף דבר אחד, אפשר לחשוב היום שיש סיור, שני

סיורים, לא משנה מה, ויכול להיות, אחד מהפורצים, אחד מחברי הצוות, יכול לעמוד ולהסתכל, לראות שהסיור עבר, והוא יודע שיש לו עוד שעה. ברגע שיש מצלמות עם אנליטיקה ויכולת התראה, זה כבר לא יהיה אפשרי, כי מי שיקבל דיווח,

מר דני מלכה: מי שיפעיל את הסייר, זה הטכנולוגיה.

ד"ר עפר לוי: ואז זה כבר לא יעבוד להגיד – הנה, הסיור ... וזה לגמרי שובר שוויון.

מר דני מלכה: הטכנולוגיה תחליף את הסייר, זו הכוונה.

גב' ברוריה אליעז: מתי זה מתחיל?

ד"ר עפר לוי: שגם תשבור את הרוטינה. בעיניי,

גב' ברוריה אליעז: ואחרי כמה אתה מעריך? עד הרגע ש...

ד"ר עפר לוי: אני מעריך עד אמצע ספטמבר, אם אני לא טועה.

גב' עדנה זטלאוי: טוב, ב- 6.9 מקבלים את ההצעות, זה ייקח עוד איזה... שלושה שבועות, חודש.

גב' ברוריה אליעז: אחרי החגים, זאת אומרת. משהו כמו אחרי החגים.

גב' עדנה זטלאוי: כן.

גב' רונית ד. עייאש: אתם יודעים מה המושג החדש שמשתמשים בו בשביל לדבר על זריזות וגמישות? זמישות. זה המושג שמדבר על העניין הזה, זה נקרא זמישות. זריזות וגמישות, העניין הזה שאתה יכול להגיב מהר, ולשנות סיטואציות. זה מושג חדש שמשתמשים בו עכשיו הרבה.

מר יוסף ניסן: חגיגות עופר והפרופסורה. (מחיאות כפיים)

גב' ברוריה אליעז: זה לא משתה שבעת ימים, זה משתה שבעת החודשים, מחודש לחודש.

מר יוסף ניסן: קודם כל, זה מיוסי אליעז, כתב לך שני חמשירים, ואני וברוריה חתמנו.

גב' ברוריה אליעז: וגם יוסי חתם.

מר יוסף ניסן: וגם יוסי.

גב' ברוריה אליעז: אני רק עזרתי לו.

מר יוסף ניסן: וזה הספר שלו, כל המחרוזות, ואני כן נתתי לך.

ד"ר עפר לוי: תודה רבה, מעריך מאוד.

גב' ברוריה אליעז: בשם המועצה גם, נכון?

- מר יוסף ניסן:** ברור.
- ד"ר עפר לוי:** תודה רבה ברוריה,
- גב' ברוריה אליעז:** והמועצה גם.
- ד"ר עפר לוי:** אני מודה ליוסי אישית.
- גב' עדי זנד:** אז את התמונה הראשונה בבית כבר יש לך, והספר הראשון על המדף.
- גב' ברוריה אליעז:** שתעלה ותצליח, עוד יותר. מה בא אחרי פרופסורה, חבר'ה? פוסט זה פוסט דוקטורט. לפני.

לסעיף 7 - הצגת מרכז הצעירים החדש – גב' שרון דינשטיין

- מר יוסף ניסן:** טוב, אנחנו הזמנו את שרון לכאן, כי שרון היא למעשה הרוח החיה והדוחפת, והבאמת עושה עבודה אדירה בכל מה שקשור לעסקים בלהבים. פשוט נכס, אין מה להגיד. ברצינות שלה, וברצון שלה, וביכולות, אין מה לדבר, זה משהו אחר. עשינו שיתוף פעולה עם משרד הכלכלה, והיא מועסקת באיזושהי רבע משרה שם, דרך משרד הכלכלה, והיא עושה פה עבודה של משרה וחצי באמת, וממש היא בא ממקום של אכפתיות ושל תרומה ואין מה להגיד, זה...
ד"ר עפר לוי: רק אם אני אוכל להוסיף, שהשבריר משרה הזה, זה משהו ממש חדש.
- מר יוסף ניסן:** כן.
- ד"ר עפר לוי:** אבל אני מכיר את שרון כבר שנתיים לפחות. כמות הזמן והאיכות של הזמן הזה, פשוט זה בלתי נתפס. ונבנתה פה קהילה, יש קבוצות ברשתות החברתיות, פורומים שונים, אני חושב שכולם יכולים לראות גם מה קורה ברמה של גם בחשיפה ובעידוד של העסקים המקומיים, בפייסבוק, רשת של מתנדבים, שכל אחד נותן מזמנו, והתוצאות הן, כמו ששרון תוכל לתאר,
- גב' רונית ד. עייאש:** אני פניתי לשניים תושבי להבים, אחד יועץ מס, אחד ממש, פניתי, כי ראיתי את הפרסומות, אמרתי – למה אני אעבור לבאר שבע? יש לי יועץ מס שם, אני אעבור לזה. מקסים.
- גב' שרון דינשטיין:** מעולה.
- ד"ר עפר לוי:** יש תוצאות מעשיות של בעיקר הגדלת פה האינטראקציות והמחזוריים.
- גב' שרון דינשטיין:** יופי.
- ד"ר עפר לוי:** ובעקבות הפעילות הזאת, זה אותם דברים שדיברת בהתחלה, רואים ממש איך הם מתממשים הלכה למעשה.
- גב' ברוריה אליעז:** לקח יותר מדי זמן עד שהבחינו בך, אה?

ד"ר עפר לוי: זו באמת שנה של גיבוש פה של קהילה, ואין מילים.

מר יוסף ניסן: לגמרי, זה נדבך מאוד חשוב בקהילה שלנו, והוא מרקיע שחקים. באמת. יש לפעמים דברים שהם מתחת לפנס, רק צריכים להרים אותם, רק צריכים טיפה, ושרון עושה את זה בכישרון רב. עכשיו, לגבי למה הזמנו את שרון? כי דיברנו על מרכז פנאי ועסקים, שאנחנו רוצים לשדרג אותו, ולעשות ממנו קצת יותר גדול ורחב מאשר מה שהיה עד היום, ולפתוח את זה לגילאים יותר מבוגרים,

גב' רונית ד. עייאש: אנחנו לא יודעים מה זה מרכז פנאי ועסקים, תתחיל בזה.

גב' שרון דינשטיין: מרכז הצעירים.

גב' רונית ד. עייאש: כי זה נשמע, איך אומרים? פתאום שינה נופך. אבל... אוקיי.

מר יוסף ניסן: זה משהו שמשלב,

גב' שרון דינשטיין: זה גם לא השם הסופי, אני שמת,

גב' עדי זנד: זה כאילו מועדון הנוער?

גב' עדנה זטלאוי: בשלוחה הרחוקה יותר שלו.

גב' שרון דינשטיין: מועדון הנוער, זה מועדון הנוער. זה המבנה הקודם שהיה, שגם עוד עבר איזשהו שיפוץ... שבנו, את מרכז הצעירים, בסדר? הנוער זה לא קשור, נשאר הנוער.

גב' רונית ד. עייאש: לא לא, חבר'ה, מי שאישר את ה...
דוברת:

המכרז היה על הרחבת מועדון הנוער.

גב' רונית ד. עייאש: בדיוק, בואו נעשה סדר, בדיוק, מי שאישר את ההרחבה ומי שזה, המטרה הייתה מרכז נוער. שלושה חדרים למרכז נוער. למה? כי נערים בכיתה ז', לא יושבים עם י'. ברגע שיש שם קבוצה מ-ז', יודניקים נעלמים, ואין להם מקום לשבת. ברגע שיושבים שם י', י"ב לא מגיעים. שם זיהינו, עם עידן לאורך כל הדרך, זיהינו את זה בפעילות השוטפת של פעילות הנוער בקיץ, בחופשים, בכל הדברים. שהייתה תוכנית נוער מדויקת, אי אפשר. וברגע שהיה שם חלל אחד, זהו. מי שהיה תופס מקום, הצעירים, מן הסתם, היו מגיעים קודם, הגדולים היו מסתובבים ברחובות, הולכים למקומות שאנחנו לא רוצים. הרעיון היה, לעשות חלל לכל שכבת גיל, לאפשר להם,

מר יוסף ניסן: אני חבר מועצה 15 שנה, מעולם לא שמעתי את התיאוריה הזאת.

גב' רונית ד. עייאש: איך אומרים, אנחנו מוציאים את הפרוטוקול שאני ואתה ישבנו עליו.

ד"ר עפר לוי: אבל שנים דיברנו על מרכז הצעירים, מפעל הפיס, במה הוא תמך? מרכז צעירים?

גב' שרון דינשטיין: מרכז צעירים.

ד"ר עפר לוי: יש מרכז נוער, שעבר חידוש, ויש מרכז צעירים.

גב' רונית ד. עייאש: בסדר, זה ששינית ממרכז צעירים, כי לקחת גם...

ד"ר עפר לוי: לא, אז להגיד, אין דבר כזה, כי היה רק נוער שרצו להרחיב, ואין דבר כזה עכשיו אנחנו פעם ראשונה שומעים על מרכז צעירים, זה...

גב' רונית ד. עייאש: זו הייתה התפיסה.

ד"ר עפר לוי: הייתה כותרת – מרכז צעירים, השאלה עכשיו היא מה התכנים שם, זו הנקודה.
(מדברים ביחד)

גב' עדנה זטלאוי: אני רוצה להגיד משהו, שעידן, אני דיברתי הרבה עם עידן בקשר לזה,

גב' שרון דינשטיין: כן?

גב' עדנה זטלאוי: התפיסה שלו הייתה שגם המבנה הזה, במשך היום לא משדר כלום, וכן צריך להקים שם איזשהו מרכז צעירים, שיהיה מרכז שאנשים בגילאים, אני לא יודעת מה, עד שלושים, לא קבענו שם. אבל שירגישו שיש למרכז הזה זיקה, שהם יבואו לעשות שם עבודות, שהם יבואו לחפש שם עבודות, שזה יהיה איזה מרכז חי ופעיל ודינאמי, גם בשעות היום, חוץ מאשר בשעות הערב, של הנוער.

גב' רונית ד. עייאש: אחרי הצהריים, זה לא ערב בהכרח. כאילו, ברגע שיש לך חופשות, או פעילות. אז זו הייתה תפיסת העולם, ואחר כך אני אעיר את מה שיש לי להעיר לעניין של התקציבים, כן?

גב' שרון דינשטיין: אז קודם כל צריך להבין שבכל הארץ, מרכז צעירים יש לו תפיסה מאוד מאוד ברורה, וטווח גילאים מאוד ברור, וזה בכלל לא מתעסק עם גילאי תיכון, בסדר? זה מתחיל או מחיילים, או מגיל 21. אז בכל אופן, כשאני שמעתי על הפרויקט, כלומר, כשאבי מנהל המתני"ס ועידן ואני דיברנו, כלומר כשהתחלנו לחשוב, הקבוצה של האנשים פה שהתחילה להתחבר, בעלי העסקים, חיפשנו איזשהו מקום. והרעיון המזמן של לעשות את זה, אולי, במסגרת מרכז הצעירים, הייתה של אבי ושל עידן, שהם אמרו את מה שהם אמרו.

אלא שבשעות הבוקר ועד 16:00, גם ככה המקום יעמוד שומם, אז בואו כבר נעשה עם זה משהו, ומשם נולד הרעיון. אז מכאן, נקודת המוצא, וגם ההבנה שלי שתקציב מפעל הפיס ניתן למקום כמרכז צעירים. אז,

גב' רונית ד. עייאש: לא, השם מרכז צעירים – סבבה, אין שום בעיה איתו.

גב' שרון דינשטיין: אבל זה מעבר לשם, יש לזה הגדרות גם ב... אפשר לראות, יש באתר כל זכות, מוסבר מה זה מרכז צעירים, מה היעדים של מרכז צעירים, ואגב – יזמות ועסקים זה אחד מחמשת היעדים של מרכזי הצעירים בארץ. אפשר פשוט לשנות את השם, ואני שוב אומרת, השם הוא לא סופי,

גב' רונית ד. עייאש: כי זה מרחיק קצת את הצעירים.

מר יוסף ניסן: לא, לא, לא, זה סתם,

גב' רונית ד. עייאש: בסדר? מרכז פנאי ועסקים, זה ממש מרחיק את הצעירים.

מר יוסף ניסן: זה לא קשור, זה לא יהיה.

גב' רונית ד. עייאש: בסדר, אני מתייחסת למה שמציגים.

גב' שרון דינשטיין: בסדר. חשוב לי שתאמרי את הדברים גם, כי קודם כל למדתי על משהו שהיה כאן, ו-ב' – תבינו שצעירים של היום, זה לא צעירים של פעם.

גב' רונית ד. עייאש: לא, הצעירים זה גם חיילים. צעירים באמת, צעירים זה גם כאלה שסטודנטים שלנו, זה מהבחינה, וזה היה מיועד לעשות את זה. פשוט חלל אחד, אי אפשר היה לספק את כל שכבות הגיל, ולכן השלושה נדרשו. זו הייתה התפיסה.

גב' שרון דינשטיין: יש כאן עוד קבוצת גיל,

גב' רונית ד. עייאש: בדיוק,

גב' שרון דינשטיין: שנקראת צעירים, שזה גם מעבר לסטודנטים, שבארץ, אגב, מרכזי צעירים, ואני עוד מעט אכנס לזה, הם בין גיל 18 או בין גיל 21 ל-35, ואפשר לראות שבעשור האחרון, ההגדרה הזאת וטווח הגילאים הזה הורחב אפילו עד גיל 45, בעיקר באזורים פריפריאליים, וביישובים קטנים. שבעצם, היכולת של אוכלוסיה בטווח הגילאים של בין 35-55, היכולת שלהם ליהנות מאזורים של פנאי בילוי וזה, היא מאוד מאוד מוגבלת ביישובים קטנים ופריפריאליים, ולכן מרכזי הצעירים, עשיתי איזשהו בנצ'מארק כדי להראות לכם דוגמאות, התחילו להיות מרכזים רב שימושיים, בעצם לגעת בכל מיני שכבות של האוכלוסייה, ובעצם לייצר את הסינרגיה ביניהם.

תיכף אני אסקור את זה כאן, היה לי חשוב גם להתייחס בהקשר של עסקים, ומה מניע אותי. מה שמניע אותי, זה דווקא לא, מאוד אכפת לי מהעסקים, אבל זה לא מה שמניע אותי. מה שמניע אותי כאן, זו התפיסה של כלכלה מקומית מקיימת, בשביל לשפר את איכות החיים של כולנו פה. וזה לא רק כסיסמא, יש את התפיסה הזאת היום בעולם, שבעצם הולכת למקום שככל שהקהילה והתושבים יותר מכירים אחד את השני, וקונים אחד מהשני, נוצרים יותר ויותר פרויקטים, שהם גם קהילתיים, והם גם עסקיים, ובסופו של דבר, משרתים את כל הקהילה.

אני יכולה להגיד לכם, שבתוך הקבוצה הזאת של העסקים, יש כמה מהלכים התנדבותיים, שבאים לשרת את הקהילה. אחד מהם קשור למה שענת מישורי דרעי התחילה, לגבי עכשיו לארח משפחות חדשות כאן. כל מיני שיחות שאני עושה עם כל מיני חברים בתוך הפורום הזה, שגם כן מדברים איתי, אבל אני לא יודעת, ומה עם התקן, ומה עם מבנה? והתפיסה שלי באה ואומרת – גם איתה דיברתי וגם עם מירב הוכמן, אשתו של יניב, שגם יש לה איזושהי תפיסה על נשים שבדיוק ילדו, ואני כל הזמן אומרת להם – תעזבו את הדברים הפיסיים. יש לכם רעיון? תגרמו לו לקרות – And the rest will foloow. וזה מה שאני מאמינה.

עכשיו, הן מונעות מהמקום הקהילתי, ובסופו של דבר, זו עזרה מאוד גדולה למועצה, שיש לה כוח התנדבותי, בשביל שייקח ויניע דברים, בוודאי שהאנשים האלה, כבעלי עסקים, גם יתרמו מזה, וזה בסדר גמור.

גב' רונית ד. עייאש: אמת.

גב' שרון דינשטיין: כלומר, צריך להבין שזה ממש בסדר, וזה יד רוחצת יד. אז...

מר יוסף ניסן: תגידי – זה ווין ווין.

גב' שרון דינשטיין: זו תפיסת העולם שלי, ואני מפה צוללת. אז קצת רקע ומטרות, נדבר קצת על המצב הקיים פה ביישוב.

האוכלוסייה פה גדלה, בסדר? אנחנו יודעים שאנחנו הולכים להגיע ל-10,000 תושבים בשנים הקרובות, ואם לא בחמש שנים הקרובות, בעשר השנים הקרובות, זה הולך להיות פה. הוא אמר קודם על קצה המזלג, רהט 80,000 אנשים. אני בטוחה שאם תשאלו פה את האנשים, אף אחד לא ידע להגיד את המספר הזה, ואני שואלת לפעמים אנשים. צריך להבין שהגודל של רהט, ביחס לגודל שלנו, יש לו השפעה, כמו שכולנו יודעים, על איכות החיים שלנו, בסדר? ולכן, הצמיחה של האוכלוסייה כאן, זה דבר שהוא טוב.

תושבים בעלי אמצעים סוציו – 9, כלומר יש פה רמת הכנסה וכוח קניה מהגבוהים בארץ. אגב, במפגש הפתיחה של הפורום העסקי, דיברתי קצת על המשמעויות של מה שקורה כשאינן לכוח הכלכלי הזה, את השירותים ואת המוצרים לקנות כאן. הוא בעצם משקיע את הכסף מחוץ ליישוב, אוקיי?

ואז זה אומר, שלמעשה גם העסקים פה מפסידים, וגם המועצה פה מפסידה, וגם בסופו של דבר, התושבים מפסידים, בגלל ארנונה עסקית ודברים שהיו יכולים להתפתח פה. אם תרצו, אני אוכל אחר כך להסביר את זה,

גב' עדנה זטלאוי: נכון, אבל זו גם נקודה של גודל אוכלוסיה.

גב' רונית ד. עייאש: חבר'ה, מה? אנחנו לוויין.

גב' שרון דינשטיין: לא, אנחנו ככוח כלכלי, אנחנו ממש מעצמה אזורית, ביחס ל...

גב' רונית ד. עייאש: לא, אבל זה יישוב לווייני, אני לא יכולה לקבל את השירותים שאני מקבלת מבאר שבע. זה באר שבע ולהבים.

גב' שרון דינשטיין: תלוי.

גב' רונית ד. עייאש: זה לא 80 אלף, זה 250 אלף. אני לא מצפה לקבל את השירותים שלי...

גב' שרון דינשטיין: באר שבע, 230 אלף, אבל...

גב' רונית ד. עייאש: לא חידדתי את העיפרון.

גב' שרון דינשטיין: והיא תגיע גם לחצי מיליון, אוקיי?

גב' רונית ד. עייאש: יכול להיות.

גב' שרון דינשטיין: זאת השאיפה, ואני מקווה גם שעד שנת 2048 תגיע למיליון,

גב' רונית ד. עייאש: וטוב לנו שבאר שבע תגדל.

גב' שרון דינשטיין: זה בוודאי.

גב' רונית ד. עייאש: זה חשוב לנו.

גב' שרון דינשטיין: זה יחזק את האזור .

גב' רונית ד. עייאש: זה שלנו.

גב' שרון דינשטיין: נכון.

גב' רונית ד. עייאש: זה אנחנו, זו האוניברסיטה שלנו, זה מקומות העבודה שלנו, זו המהות.

גב' שרון דינשטיין: נכון. אבל עדיין זה שאין כאן איזה 2 בתי קפה, או איזו מסעדה שתצליח להחזיק מעמד, והיא צריכה להיסגר, וכתוצאה מזה המועצה, לא מקבל גם ארנונה עסקית משמעותית, שיכולה לתת שירות, זה איזושהו מעגל. אז אני לא אומרת שצריך את כל הכוח הכלכלי הזה להחזיר הביתה,

גב' רונית ד. עייאש: ברור.

גב' שרון דינשטיין: אבל בהחלט אחוז מסוים ממנו צריך להחזיר הביתה, והדבר הזה ישפיע לטובה על איכות החיים של התושבים פה. זו נקודת ה...

גב' רונית ד. עייאש: אבל צריך להיות מספיק, איך אומרים? בסוף, זה כלכלי. או שכן, או שלא. או שמסעדה ששלוש פעמים החליפו אותה, לא מצאה את הכדאיות, או את האיזון הכלכלי להמשיך ולפעול, לא מצאה.

גב' שרון דינשטיין: אז כנראה שהמודל העסקי שלה לא היה מוצלח, בסדר?

גב' רונית ד. עייאש: בהחלט יכול להיות.

גב' שרון דינשטיין: השטח שם היה עצום, וההוצאות שם היו בשמים.

גב' רונית ד. עייאש: אבל עצם העובדה ששלושה כאלה ניסו, זה לא אחד, איך אומרים, הלך וזה.

גב' שרון דינשטיין: נכון.

גב' רונית ד. עייאש: החליף, החליף, החליף, ולא הצליח.

גב' עדי זנד: לעומת זאת המאפייה מחזיקה מצוין.

גב' רונית ד. עייאש: יש מודל, יש צורך וזהו.

גב' שרון דינשטיין: לא, אני...

גב' רונית ד. עייאש: כמו שאומרים, לא בכוח.

גב' עדי זנד: כי הקורונה בכלל גמרה לאנשים את היציאה מהבית.

גב' שרון דינשטיין: אני יכולה לעשות לכם הרצאה שלמה על איך מגבירים שימושים במקום, וזה ששלוש פעמים הייתה פה מסעדה והיא לא הצליחה, זה לא אומר שאין פה את הצורך, זה רק אומר שיכול להיות. זה כמו שאומרים, שאם יש לך ברחוב ראשי חנות אחת, אז

הסיכוי שלך להצלחה, הוא מאוד נמוך. אבל אם ברחוב ראשי יש לך מלא מלא חנויות, הסיכוי של כולך להצלחה,

גב' רונית ד. עייאש: למדנו את אותו קורס בכלכלה.

גב' שרון דינשטיין: אחלה.

גב' רונית ד. עייאש: אנחנו למדנו את אותו קורס. נווה שאנן.

גב' שרון דינשטיין: פשוט.

גב' רונית ד. עייאש: כן.

גב' שרון דינשטיין: ויש פה אנשים, וזה לא שהאוכלוסייה לא צורכת את השירותים האלה. היא צורכת אותם, רק במקום אחר.

גב' רונית ד. עייאש: ברור.

גב' שרון דינשטיין: אז הצורך, אין ספק בכלל שהוא קיים, עכשיו השאלה, אם אנחנו מעודדים את ההיווצרות של השירותים, או ש... תראי, הרי למה עזריאלי נכנסו פה? לא מתוך תרומה לקהילה, נכון? הם נכנסו, ויהיה פה את הקניון, כי מבינים שאנשים פה...

גב' רונית ד. עייאש: הוא שאני אומרת, זו אחת ההצלחות הכי גדולות, ליישוב כמו להבים, שנכנסת השקעה של 300 מיליון ש"ח, זה מטורף בעיניי.

גב' שרון דינשטיין: נכון. אני רואה את זה כל יום כשאני נוסעת, זה דיון בפני עצמו, נורא ואיום, אבל טוב, אני אומרת, הוא לא עשה את זה מתוך תרומה לקהילה,

גב' רונית ד. עייאש: ברור שלא.

גב' שרון דינשטיין: הוא עשה את זה מתוך הבנת היכולת הכלכלית שלו.

גב' עדי זנד: רק הזדמנות עסקית.

גב' שרון דינשטיין: אוקיי, אז אם עזריאלי הבין את זה, גם אנחנו צריכים.

גב' עדי זנד: מערבבים פה בין דברים. זה שיש פה אוכלוסיה חדשה, ויש פה מיתוג, והמיתוג עוזר לעזריאלי כדי להביא לפה אנשים, אפילו מבחוץ, לא רק תושבי להבים, זה המיתוג של היישוב, כי הוא חברה...

מר יוסף ניסן: צריך אותו.

גב' עדי זנד: זה לא אומר שום דבר, על להצלחה פה עסקים, זה משהו אחר. רובנו עובדים מחוץ ליישוב הזה, אנחנו צורכים איפה שאנחנו עובדים. זו עובדה.

גב' שרון דינשטיין: אוקיי. בסדר, אפשר להרחיב על הנושא הזה גם כן, לא יודעת אם אתם מכירים את התוכנית האסטרטגית של ישראל 2048, שמדברת בעצם על חיזוק שלושת המוקדים של דרום – מרכז – צפון, ולהחזיר את הכוח הכלכלי של האזורים האלה לאזורים,

ולצמצם את הצריכה של תושבים מאזורי הדרום, מאזור המרכז. בסדר? בגלל שזה מייצר,

גב' רונית ד. עייאש: זה עדיין מחזק את המטרופולין של באר שבע,

גב' שרון דינשטיין: בגלל שזה מחליש מאוד את אזורי הנגב והגליל. אבל זה עולם, ובדיוק מה שאני מדברת כאן, נוגע לזה, איך אנחנו יכולים לחזק את המנועים שלנו אין האוס, ולא להוציא אותם החוצה למקומות שיש להם די והותר. אבל אני אמשיך פה, ונתקדם.

אז כמו שאמרתי, יש פה את האמצעים, אבל אנחנו רחוקים מאוד מהמרכז, אנחנו יישוב פריפריאלי במדד 4, אוקיי? חסרים מאוד מקומות פנאי ובילוי, אין פה בית קפה שאפשר לשבת, המקום היחיד שיש לשבת, זו המאפייה, כמו שאמרת אין פה קולנוע, אין פה בית תרבות, אין פה פאב יזמות לעסקים, ולא ורק לעסקים, זה גם ליזמים צעירים.

אתן בטח יודעות יותר טוב ממני, מקצועות העתיד מדברים על זה שיהיו הרבה הרבה יותר יזמים, ואין פה שום קרקע יזמית לאפשר להם להתפתח.

ד"ר עפר לוי: יש גם הרבה פגישות עסקיות במאפיה, עד כמה שזה לא נוח.

גב' שרון דינשטיין: נכון, לא פשוט שם. קבוצת הגיל 18-55 היום, לא מקבלת מענה לפעילויות פנאי ולמפגשים חברתיים, בסדר? בדומה לגילאי 12-18 שיש להם את מרכז הנוער, שגם עבר שיפוץ לאחרונה, ונכנסו שם משחקים, ספות ועוד הרבה דברים, וגילאי +55, שיש להם בעצם את בית המייסדים.

אנחנו מדברים על קבוצת גיל, שלמעשה, יש לה אמצעים, יש לה צרכים, ואין לה היום מענה. אז הבעיות הן שיש פער, בעצם, בין הצרכים והיכולות הכלכליות של התושבים, לבין ההיצע, והדבר הזה דוחף לצריכה בבאר שבע וביישובים אחרים, בסדר? אם אני רוצה עכשיו ללכת לבית קפה או לאיזשהו מקום, לפני שאני אסע לבאר שבע, אגב, אני אסע ל-Si cafe, בסדר? אם היה קיים פה ביישוב, אז הייתי יושבת כאן.

פוגע באיכות החיים של התושב, בסדר? זה גוזל זמן נסיעה, וזה גוזל כסף. וזה מהווה אובדן הכנסה למועצה. והצמיחה במספר התושבים, מצד אחד, לצד היעדר של מרכז קהילתי לקבוצת הגיל הזאת, לקבוצה מאוד גדולה של אנשים, בעצם מובילה להיחלשות של תחושת הקהילתיות ביישוב. זה משהו שאני גרה פה, אגב, שלוש שנים, אני כל הזמן שומעת מאנשים איזושהי התרפקות על תקופת העבר.

גב' עדנה זטלאוי: תמיד יתרפקו לך על העבר.

גב' שרון דינשטיין: בסדר, אבל מדברים פה על הקהילתיות, ושיכירו... שאין היום את המקום הזה, באמת, אנחנו הולכים, אנחנו צומחים ואין לנו את המקום, אין לנו את הלב הזה של הקהילה, לשבת ולהיפגש.

גב' רונית ד. עייאש: ישבנו בברכה.

גב' שרון דינשטיין: אז מה ההזדמנות?

גב' עדנה זטלאוי: איפה המתנ"ס בכל הסיפור הזה? איכשהו פספסתי אותך.

גב' שרון דינשטיין: מה זה?

גב' עדנה זטלאוי: המתנ"ס, כנותן פתרונות פנאי.

גב' שרון דינשטיין: אז שנייה, אני...

גב' עדנה זטלאוי: אוקיי.

גב' שרון דינשטיין: יעל מעורבת בזה, חשוב להגיד, אני צללתי פה פשוט לעניינים, יש פה עופר, ויניב הוכמן, וקובי, ואלעד ויעל, ושמרית ברקאי האדריכלית בהתנדבות, ודניאל גולדברג האדריכל עשה פה תוכניות בהתנדבות, ואני כמובן,

גב' רונית ד. עייאש: עוד לא הבנתי איזה תוכניות. אני לא בקיאה במה שקורה. לא הבנתי איזה תוכניות, ואיזה,

מר יוסף ניסן: עוד מעט ניגע בזה.

גב' שרון דינשטיין: תיכף אני אראה את הכול.

גב' רונית ד. עייאש: אז...

גב' שרון דינשטיין: אוקיי? אז ההזדמנות פה היא שיפור באיכות החיים לתושב, דרך הרחבת סל השירותים שניתן לצרוך ליד הבית, חיסכון בזמן וכסף, חיזוק הקשרים בקהילה והחוסן הקהילתי, הגדלת הכנסות, דיברנו על זה. פיתוח הזדמנויות עסקיות וקהילתיות, לטובת התושבים, ולטובת היישוב כולו, והעלאת הערך של היישוב לתושבים הקיימים, ולעידוד של בנים חוזרים.

אני יכולה להגיד לכם שבתוך הפורום, אני מאפשרת גם לבעלי עסקים שהם לא תושבי להבים, אבל שהם תושבי להבים לשעבר, להיות חברים והם שומעים על מה שהולך להיות כאן, והם כבר נורא נורא מתלהבים, אפרופו ספיר רובין הבת של רותי, ויש עוד כמה כאלה.

אז אוקיי, אז מה קורה במרכזי צעירים בארץ? בסדר? אם אנחנו שנייה אומרים... מה עשיתם פה? לקחתם מקום,

מר יוסף ניסן: אגב, עוד מילה אחת על המספר בקבוצה, זה חשוב. שלך.

גב' שרון דינשטיין: אצלי בקבוצת העסקים?

מר יוסף ניסן: כן.

גב' שרון דינשטיין: היום בווטסאפ יש קרוב ל-90 בעלי עסקים. אני יכולה להגיד שבשני מפגשי הפורום שהיו, נרשמו מעל 80, הגיעו 60, באמת זה כמויות, אני חושבת שזה אחד הפורומים הכי גדולים בארץ מבחינת פורום. המינימום שצריך להיות בשביל זה יחשב פורום, זה 15 בעלי עסקים.

גב' ברוריה אליעז: לא הבנתי, יש לך שמונים רשומים בעלי עסקים,

גב' רונית ד. עייאש: בפורום, כן.

גב' שרון דינשטיין: בפורום שאני,

גב' ברוריה אליעז: בפורום שהוא רק של להבים?

מר יוסף ניסן: כן.

גב' ברוריה אליעז: שמונים בעלי עסקים כאן, ביישוב?

גב' שרון דינשטיין: תושבי היישוב, שאו שהעסק שלהם מתנהל פה, או שהוא מתנהל מחוץ ליישוב.

גב' ברוריה אליעז: או שלא פה.

גב' שרון דינשטיין: כן,

גב' עדנה זטלאוי: אבל הם גרים פה.

גב' שרון דינשטיין: הם תושבי היישוב.

גב' ברוריה אליעז: ואת לא רואה הבדל בין התייחסות בתוך הפורום לאלה שפה לאלה שמחוץ?

גב' שרון דינשטיין: ממש לא, להיפך. אלה שהעסקים שלה לא מתנהלים פה, נורא מתלהבים מכל הדבר הזה, ורואים בו הזדמנות גדולה מאוד, גם להעביר חלק מהפעילות לפה ולהיות מעורבים בקהילה. אני יכולה לתת לכם דוגמא,

גב' ברוריה אליעז: בגלל זה.

גב' שרון דינשטיין: תראו, נוצרים פה פשוט הרבה מאוד חיבורים. גם עם יעל מהמתנ"ס, וגם כמו שרונית אומרת, פתאום ראיתי את הפרסום, אז פתאום אני... פתאום אנשים שומעים, ואנשים רוצים, אני מאמינה שטבע האדם זה כן לרצות ולעשות טוב אחד לשני, ולכן אני יכולה להגיד את נהורה, עורכת דין נהורה עמית, נכנסה לפורום, ונוצר חיבור, סלעית מעזריאלי פאלאס, ביקשה להיפגש איתה, כי היא רצתה להבין איזה בעלי עסקים יש כאן, כדי שהיא תזמין נותני שירותים, לטובת הרצאות. היא אומרת, אם אפשר לשלם למישהו כסף, אז בואו ניקח קודם מישהו מהיישוב. ואז סיפרתי את זה לפורום, ואז נהורה גם כן מעבירה הרצאות לגיל השלישי, סביב כל מיני דברים, בקיצור, אז היא הולכת להעביר שם עכשיו סדרת הרצאות. אז בעצם הכול מתחבר, אוקיי? אז נהורה, העסק שלה לא נמצא כאן ביישוב, אבל הנה, גם היא,

גב' ברוריה אליעז: מה מעניין אותם בענייני עסקים, בדיוק?

גב' שרון דינשטיין: את מי?

גב' ברוריה אליעז: את הגיל השלישי?

גב' שרון דינשטיין: לא מעניין אותם, אבל,

גב' רונית ד. עייאש: לא, היא נותנת הרצאה בנושא של צוואות, ו...

מר יוסף ניסן: היא עורכת דין תושבת היישוב.

גב' רונית ד. עייאש: ייפוי כוח, וכל מה שהגיל השלישי צריכים, אז היא נותנת הרצאות על זה כדי להקל עליהם.

גב' שרון דינשטיין: אוקיי. אז בואו נבין רגע מה קורה במרכזי צעירים בארץ. הסתכלתי על מרכזי צעירים מכל מיני סוגים, גם באזורים פריפריאליים, גם כאלה שדומים לנו מבחינה סוציו אקונומית, וזה מה שבגדול מצאתי – מרחיבים את טווח הצעירים לגילאי 18-45, דיברתי על זה קודם. יש להם מיקוד בחמישה תחומים, וזו אגב הגדרה שאפשר למצוא במשרד נגב – גליל, וכל הגורמים שתורמים, בעצם, לפרויקט הזה, מדברים על חמשת היעדים האלה – פיתוח קריירה, יזמות וחיבור עסקים וקהילה, השכלה גבוהה, תרבות ופנאי ומעורבות חברתית. וחד משמעית, המתנ"ס יש בו חלק מאוד מאוד משמעותי כאן, ולחלק מהתוכניות האלה גם יש, אפשר להביא רכזים שיש להם תקצוב מטעם משרד נגב – גליל, בצורה כזאת או אחרת. זה מה שיפה בתפיסה, במרכז הצעירים שהמועצה לבדה לא צריכה לממן את בעלי התפקידים.

מה שעוד אפשר לראות, זה התאמות במבנה הפנימי והחיצוני, על מנת שיתאימו למגוון שימושים, זה משהו מאוד מאוד נפוץ. הם מתנהלים כמרכזי רווח, רונית את זה את בטח תאהבי, נגבה תשלום עבור השירותים, ואני גם אראה לכם את המודל הכלכלי שאגב, נבנה טרום משבר הקורונה. המקום הזה יכול לייצר כמה מאות אלפי שקלים של הכנסה, אם הוא ינוהל בצורה חכמה ומיטיבה. כמו שאמרתי, ניתן לגייס תקציבים נוספים לפעילויות, דרך משרד נגב – גליל, וגופים נוספים. אם אתם מעוניינים, אני יכולה להיכנס עכשיו לדוגמאות, ואם לא, אני אמשיך במספרים.

גב' רונית ד. עייאש: אחד, כדי להכניס אותנו, אם זה כבר קיים באיזשהו מקום, אז...

גב' שרון דינשטיין: כן, כן. אז ככה, אני רצה על דוגמאות, אם את רוצה לראות משהו שהוא ממש דומה,

גב' רונית ד. עייאש: כן.

גב' שרון דינשטיין: ככה הרחבת טווח גיל של צעירים, אז אפשר לראות את זה בצפת. עוד הרחבת גיל של צעירים – בקצרין. בקצרין גם אפשר לראות את המבנה הזה, שהוא מבחינתי מודל לאיך שהמקום הזה צריך להיראות. זה אמור להיות מקום שמבחינה עיצובית, יש פה סטייל, הוא פיין, פשוט לאנשים כיף לבוא ולשבת פה, זה כאילו מקום מגניב, ממש ככה, מגניב שאנשים רוצים לשהות בו עם החברים.

גב' ברוריה אליעז: הוא גם גדול.

גב' שרון דינשטיין: שלהם הוא גדול, כן. אנחנו בכל זאת לא קצרין. אוקיי? עכשיו אפשר לראות כאן, הם עשו איזשהו תהליך של חידוש המרכז, הם מדברים פה על חלל עבודה,

גב' ברוריה אליעז: הם רק 7000?

גב' שרון דינשטיין: אוכלוסיה בקצרין, 7000 איש, נכון לנתוני למ"ס 2018.

גב' ברוריה אליעז: זה מאוד דומה לשלנו.

גב' שרון דינשטיין: בוודאי, אני לקחתי יישובים,

גב' ברוריה אליעז: לא, כי כאן אמרו שהם גדולים, הם לא יותר גדולים.

גב' רונית ד. עייאש: לא, זה לא עניין של זה, הם העיר היחידה ברמת הגולן, זו הייחודיות.

גב' ברוריה אליעז: כן, אבל מספר התושבים הוא אותו מספר.

גב' רונית ד. עייאש: לא, זה אחרת, זה גם סוציו אקונומי 5, מקבל הרבה יותר פריפריאלי גבול סוריה. זה עולם אחר לגמרי.

גב' ברוריה אליעז: אני התייחסתי למספר, שהמספר זה אותו מספר.

גב' רונית ד. עייאש: היכולת להרים פרויקט כזה, היא הרבה יותר ביכולת שלהם, מאשר היכולת שלנו.

גב' שרון דינשטיין: לא, אנחנו עשינו פה פרויקט מאוד מאוד צנוע, ואחת הסיבות, שאפשרנו שיהיה כל כך צנוע, זה כי באמת הרבה גורמים פה נרתמו, כולל מי שלקח את הפרויקט פה שמתוך היישוב, שהוא באמת עשה את זה, באמת הוא היה גם המחיר הכי זול ש... נדבר על זה אחר כך.

גב' רונית ד. עייאש: אין לנו מושג מה קורה, אני במתח.

גב' שרון דינשטיין: מה?

גב' רונית ד. עייאש: לא, את מדברת על פרויקט – פרויקט – אני במתח.

גב' שרון דינשטיין: סליחה, סליחה, אז הנה, אני רצה.

גב' רונית ד. עייאש: הבנו את הדוגמאות.

גב' שרון דינשטיין: רמת נגב, גם פה, הם לקחו בעצם את מרכז הצעירים שם, באמת הפכו אותו למרכז ליזמות. אוקיי, אפשר גם לראות פה תמונות לאיך זה נראה. אצלנו יהיה הרבה יותר מרובה שימושים.

טירת הכרמל גם אפשר לראות, יש ארגון שנקרא קליקה, ו-גו האב, שזה ארגונים שאפשר לגייס מהם תקציבים, גם כן לטובת מרכזים מהסוג הזה. אופקים, דוגמא להתנהלות כמרכז רווח, אפשר לראות שהם גובים כספים על השירותים, על כניסה, על שימוש בכל הדברים.

בתל אביב, עיר שבאמת יש בה הכול וזה, אפשר לראות את התמחור לחללים השונים, ברעננה גם כן התנהלות כמרכז רווח, אפשר לראות את הפעילויות השונות, שיש גם כן ריבוי של שימושים. אודיטוריום להרצאות, ועכשיו,

גב' עדי זנד: אפשר רגע, שרון, אני מבינה שעשיתם עבודה מאוד מאוד מעמיקה, נתקלתם במרכזי צעירים ביישובים שהם הרבה יותר דומים לנו? כמו כפר ורדים, כמו עומר, כמו מיתר, כמו... תנו לי עוד רעיונות, סביון, קיסריה וכן הלאה?

גב' שרון דינשטיין: בעומר ובמיתר,

גב' עדי זנד: נתקלתם בכאלה? אני שואלת ברמת סקרנות.

גב' שרון דינשטיין: אני יכולה להגיד לך ככה שלביא, מנהל סניף המעוף בבאר שבע, אני חושבת שהוא גר במיתר ואשתו חברת מועצה, הוא היה חולם שיהיה להם את מה שקורה כאן, עם החיבור של העסקים. בשביל שהדבר הזה יצליח, זה בכלל נולד מהמקום הזה של איזשהו חיבור של קהילה של עסקים. הדבר הזה לא קורה מעצמו, בדרך כלל.

גב' עדי זנד: לא, אני לא פוסלת. אני שואלת,

גב' שרון דינשטיין: לא, אין. לא בעומר, לא במיתר,

גב' עדי זנד: האם נתקלתם ביישובים מבוססים כמונו, עם מאפיינים דומים לנו, כי אופקים, המאפיינים שלה לא דומים לנו, וקצרין לא, וכן הלאה. אני שואלת, האם נתקלתם ביישובים שדומים לנו, במרכזי צעירים.

גב' ברוריה אליעז: היא אומרת שלא.

גב' שרון דינשטיין: אני מניחה ש...

גב' ברוריה אליעז: אנחנו נהיה המודל עכשיו.

גב' שרון דינשטיין: אנחנו כנראה נהיה המודל.

גב' עדי זנד: זה לא משהו רע, זו שאלה ללמידה.

גב' ברוריה אליעז: לא, לא, אני אומרת, אני לא אומרת את זה...

גב' עדי זנד: הם עשו עבודה כל כך יסודית, אז אני שואלת.

גב' ברוריה אליעז: אני לא אומרת את זה בסרקזם, אני אומרת ברצינות.

גב' עדי זנד: בסדר, זה נשמע קצת...

גב' ברוריה אליעז: שאנחנו אולי נשמש מודל בעניין הזה, באמת. כי היא לקחה את זה כל כך ברצינות, הרימה את זה.

גב' שרון דינשטיין: אני יכולה להגיד לכם... טוב, בואו נתקדם, אוקיי. הנה הקונספט, בסדר? אנחנו מדברים על מרכז קהילתי רב תחומי, ברמה גבוהה, שמהווה מרכז חברתי, תרבותי, עסקי ולימודי, אוקיי?
המרכז יכלול, בעצם, שני חללים, אזור סלוני, ואזור שקט, בסדר? חשוב לי להסביר, זה מרכז הנוער, שכולנו מכירים, זה בעצם המבנה הישן, שהוא גם כן עבר שיפוץ מבפנים ומבחוץ.

יש פה את המבואה, שבעצם היא חדשה, והמרכז החדש הזה. המיקום, אתם כולכם יודעים, זה כביש הכניסה ליישוב, המרכז המסחרי הוא כאן, וזה בעצם כביש הגישה לבריכה,

גב' עדנה זטלאוי: דרך שבעת המינים.

גב' עדי זנד: המזרקה.

גב' עדנה זטלאוי: דרך שבעת המינים, יוסף אליעזר הציע לקרוא לזה ככה,

גב' שרון דינשטיין: לכל מי שדואג, אני תיכף נכנסת לכל חלל, מסבירה מה הולך להיות שם, ולא יזה שימושים הוא ישמש. אוקיי, אז המרכז החדש, אני עכשיו מרכיבה, זה נגיד האזור של הסלון, וזה האזור של המשרד. הסלון, לצורך העניין, זה שני מתחמים, מתחם אחד של 100 מטר מרובע, והשני הוא של שמונים מטר מרובע, כאשר הסלון זה ממש אמור להיות הלב של הקהילה, כשפה בסלון הכוונה שיהיו שבע פינות ישיבה, שמעוצבות כסלון ביתי, לפגישות חברים ועסקים, ימי עיון, סדנאות, הקרנות סרטים.

הקיר הזה, כאן, אמור להיות מסך גלילה שמיועד לסרטים ולהקרנות. זה יכול להיות למונדיאל, אירוויזיון, מה שזה לא יהיה.

כאן ממוקמים הסלונים, יש... זה גם יכול להיות מיועד להרצאות. כאן יש את המטבח, וכאן אמור להיות בר גם, כלומר האזור הזה הוא פתוח, והרעיון הוא שזה מקום עם קפה חופשי, או קפה בשקל כזה, שמה שמשלמים עליו זה רק הקפסולה, בסדר? שהוא באמת קהילתי. יש עמדת בר.

בחזית החלל, דיברנו על מסך עם גלילה, מאפשר הרצאות והקרנות לקהל של כ-120 איש.

מה קורה במשרד? במשרד יש לנו, למעשה, ארבעה חללים שהם משרדיים, שלושה מהם מיועדים להשכרה חודשית, שמושכרת לשנה מראש, וזה חדר סדנאות, או חדר ישיבות, כאשר כל האזור הזה, זה אזור של אופן ספייס, שהוא מיועד לא רק לאנשים שכירים שעובדים מהבית, או לבעלי עסקים, אלא גם סטודנטים וצעירים שלומדים לבגרויות, שמחפשים אזור שקט.

אני זוכרת, הייתה אז תקופה של הבגרויות, שאבי חיפש לאיזו קבוצה של סטודנטים, מקום שקט ללמוד, בספרייה, או מה שזה לא יהיה. זהו, זה מקום בשבילם שקט ללמוד באזור, מבחינה פונקציונאלית אמור להיות שם וויי פיי מאוד חזק.

כאן נראה לי אמור להיות אזור שהוא באיזושהי פינה של הדפסה ופקס, ממש מקום שהוא נוח לעבודה. מבחינת המקום, 30 עמדות לעבודה שקטה, שלושה משרדים קטנים להשכרה, משרד בינוני פה ל-3-4 אנשים, שהוא לא יהיה מושכר באופן חודשי – שוטף, אלא בעצם יהיה אפשר להשכיר אותו על בסיס שעות, ומי שיהיה מנוי חודשי, יקבל בעצם קרדיטים שהוא יוכל להשתמש.

חדר סדנאות מיועד ל-20 איש, כאן יהיה מסך טלוויזיה, כאן יהיה עוד איזשהו מסך, שגם פה יש איזשהו חלל שאפשר להעביר בו הרצאות. מסך גלילה גדול להרצאות וסדנאות עד 50 איש, ודיברתי על עמדת הדפסות.

אז אלו בעצם שני המרכזים. עכשיו, בואו נבין רגע מי קהל היעד, ומה השירותים. אנחנו פה...

מר יוסף ניסן: אגב, עוד מילה, מועדון הנוער שופץ ללא היכר, בסדר? הריצוף במועדון הנוער, ריצוף חדש, מזגנים, צביעה, הורדנו את הזה מבחוץ, כמו ששמתם לב, הייתה אבן שנופלת. גילחנו בסוף הכול, הייתה שם השקעה אדירה של מאות אלפי שקלים על מועדון הנוער. השקענו עוד 500 אלף ש"ח מעבר למה שחשבנו, במועדון הנוער.

גב' שרון דינשטיין: נכנסו למועדון הנוער, בדיוק היום הצצתי שם, מלא מלא משחקים, אזורי ישיבה,

מר יוסף ניסן: הורדנו את הבר שמה, היה בר כזה,

גב' שרון דינשטיין: אני פשוט לא מעבירה את ההרצאה על מרכז הנוער, אבל גם הושקע שם הרבה מאוד. הם לא הוזנחו, ממש לא. אוקיי, בואו נדבר שנייה על חיילים, אני מדברת רגע על קהלי היעד שייחנו, תיכף אני אדבר על השירותים, ונראה איזה שירות או צורך הם יקבלו עליו מענה.
יש פה חיילים, סטודנטים, תחילת קריירה, יזמים ועסקים הורים ומשפחה, וגם לפני פרישה. למרות שהמקום הזה הוא לא נועד ספציפית עבורם, אבל גם הם ייחוו מהמרכז הזה. יש פה את טווחי הגילאים, את מספר התושבים.

גב' רונית ד. עייאש: יש פה בניין שלם בשבילם, למה צריך לפני פרישה? סליחה, כן?

גב' שרון דינשטיין: זה לא בשבילם, אני אומרת שהם יצרכו את השירותים, כי אמרנו שחלק מהשירותים פה יהיו בתשלום, מבחינה כלכלית הם יתרמו למקום, הם גם חלק מהקהילה.

מבחינת השירותים – אז פגישות בסלון, חברים, עבודה, זה משהו שישמש את כל הקהלים. הרצאות וסדנאות מיועד לכולם. התוכן, אגב של הרצאות וסדנאות, זה משהו שהמתנ"ס אמור לקחת החל משעה 16:00 אחר הצהריים ועד הערב, זה משהו שהוא בניהול של המתנ"ס. הקרנות סרטים.

גב' רונית ד. עייאש: סליחה, משהו בבסיס שרון, רק משהו בבסיס, סתם את קוראת לזה פגישות בסלון, זה חברים ועבודה, זה יהיה בתשלום. זאת אומרת, זה לא באתי לשם כדי לשתות בירה. הכול, אם אני ארצה לבוא לשתות בירה, אני אשלים.

גב' שרון דינשטיין: לא, מה שאת תעשי,

גב' רונית ד. עייאש: תסבירי, כי פה חסר לי, כן.

גב' שרון דינשטיין: את יודעת מה? בואי שנייה, אני עוברת על זה, ואז אני מסבירה.

גב' רונית ד. עייאש: בטח.

גב' שרון דינשטיין: התשלום החודשי באמת באמת סמלי, זה לא שאת כל פעם באה ואת משלמת, בסדר? צריך כאילו רק לדייק את זה. אוקיי, אז דיברנו על הקרנות סרטים, עבודה/למידה, אפשר לראות שזה למנעד קהלים רחב, מפגשי נטוורקינג, כמובן יותר לעסקים, השכרה לאירועים פרטיים.
האזור שדיברתי עליו, האזור הסלוני, אפשר להשכיר אותו לאירועים, אבל באמת אירועים קטנים, לא יותר מחמישים איש, כדי שלא יהרסו את המקום. זה באמת אזור שהוא סלוני.

גב' עדי זנד: אבל אז זה ישבית את הפעילות של האחרים.

גב' שרון דינשטיין: לא, קודם כל אפשר להחליט שיש יום קבוע בשבוע שהוא מיועד להשכרה לאירועים, והכול בהתאם לשימושים בקהילה.
יעל הוציאה סקר, לא מזמן, לכלל התושבים, סקר של צרכים, וזה בהתאם לצרכים ולביקושים. בואו נאמר, שזאת תהיה הבעיה שלנו, שהמקום יהיה,

גב' ברוריה אליעז: בואי, אני רק רוצה להמשיך את החשיבה של הנקודה הזאת, כי

בכל זאת הייתי רוצה אותה למה שדיברנו בהתחלת השיחה, למתן מענה לעוד שכבות גיל צעירות. אז אם אנחנו הולכים על יום אחד בשבוע, שאנחנו מאכלסים את החלק היותר גדול, אז הוא נשאר פתוח בשאר השבוע, לטובת שכבות של הנוער, למשל, נכון?

גב' שרון דינשטיין: לא לנוער.

גב' ברוריה אליעז: אלא? למה לא?

גב' שרון דינשטיין: לא. המקום הזה, הכניסה אליו היא מגיל, בעיניי, במינימום 18, והייתה, אגב, יועצת שהתייעצתי איתה, נתנה לי להבין,

גב' ברוריה אליעז: אני חושבת, טוב, לא נתווכח עכשיו, אבל אני חושבת שזאת נקודה שראויה למתן מחשבה,

גב' רונית ד. עייאש: ברוריה, לקחו לנו לנוער ספייס.

גב' שרון דינשטיין: מה פתאום לקחו?

גב' רונית ד. עייאש: לקחו לנוער ספייס.

גב' שרון דינשטיין: זה מעולם לא היה של הנוער.

גב' רונית ד. עייאש: אל תגידי, אני חברת מועצה שבע שנים, לא את, שרון.

גב' שרון דינשטיין: טוב.

גב' ברוריה אליעז: טוב, אבל יוסי, אין סיבה,

גב' שרון דינשטיין: אני כבר שנתיים בתוך זה, בן אדם אחד לא אמר את זה, וגם מכל הפרוטוקולים שקראתי, מדובר על מרכז צעירים שהוא מגיל 18, אפילו 21 ומעלה.

גב' ברוריה אליעז: יוסי, אני רוצה שיהיה שיקול דעת,

גב' רונית ד. עייאש: אני לא חושבת.

גב' ברוריה אליעז: שבערבים, או שאין צורך להשתמש בחלל הגדול יותר, ואם הוא יכול לשמש מענה לשכבת גיל שאין לה מקום, אני מבקשת לשקול להשתמש בזה, אוקיי?

מר יוסף ניסן: בהחלט כן, ולא רק זה, אם תהיה דרישה כזאת, אנחנו נמצא את הפתרון.

גב' רונית ד. עייאש: אבל שרון אומרת לך בפירוש,

גב' ברוריה אליעז: אבל יוסי אומר שלא.

גב' שרון דינשטיין: אני מבינה את הצורך,

גב' ברוריה אליעז: אני פונה לראש המועצה.

מר יוסף ניסן: אם תהיה דרישה כזאת, אנחנו נמצא את הפתרון.

גב' שרון דינשטיין: אני אומרת שהסיבה היחידה, אגב, אני הבן אדם האחרון שאגיד לא למישהו שרוצה להיכנס. הסיבה שאני מתעקשת, זה בגלל שאם אנחנו נאפשר כניסה של נוער, עם כל האהבה שלי, ואני אוהבת נוער, המקום הזה ייהרס בתקופה מאוד קצרה, מבחינת הווייב של המקום. לא יעזור, אתם מכירים את זה.

מר יוסף ניסן: מדברים על האולם הריק, על האולם,

גב' רונית ד. עייאש: לא, היא מדברת,

גב' שרון דינשטיין: על השבעה – שמונה סלונים.

גב' רונית ד. עייאש: היא מדברת על הסלונים, היא לא מדברת על האולם. מה זה האולם הריק? לא העגול שהוא שייך לנוער. זה ברור שהוא שייך לנוער.

גב' ברוריה אליעז: העגול שייך לנו ממילא. טוב, אנחנו נצטרך על הנקודה הזאת לתת את הדעת, כי זה לא, בעיניי זה לא פשוט מבחינת חוכמת הניצול.

מר יוסף ניסן: כן.

גב' ברוריה אליעז: אתה חמישה – שישה ערבים בשבוע לא מנצל מקום,

גב' שרון דינשטיין: למה לא מנצל?

גב' ברוריה אליעז: מה עוד כשאתה זקוק לזה? נצטרך לתת על זה את הדעת.

מר יוסף ניסן: בסדר, ברור, ברור.

גב' ברוריה אליעז: אוקיי.

מר יוסף ניסן: טוב.

גב' ברוריה אליעז: אוקיי.

גב' שרון דינשטיין: המקום, אמורה להיות לו תוכנית חודשית מאוד ברורה, מבחינת פעילויות וסדנאות והרצאות, כלומר אם המקום הזה לא יהיה עם תוכנית חודשית מתוכננת, אז לא תהיה לו הצדקה מבחינה קהילתית. ואז באמת, הנוער יכול להשתמש בו חופשי. בסדר? אם המקום הזה יגשים את ייעודו, אמורות להיות שם פעילויות רבות לאורך השבוע, בסדר? זה הויז'ן של המקום הזה.

גב' ברוריה אליעז: טוב.

גב' שרון דינשטיין: אני מביאה לכם את דעתי, תעשו מפה מה שאתם מוצאים לנכון.

גב' ברוריה אליעז: טוב.

גב' רונית ד. עייאש: שרון,

גב' ברוריה אליעז: את צריכה להבין, שרון, אני מאוד בעד כל החשיבה הזאת שאת מביאה. יחד עם זאת, עלה כאן נושא שלא נחזור עליו, והנושא הזה, צריך גם למצוא את הפתרון. אז אנחנו נעבוד על מציאת הפתרון.

מר יוסף ניסן: מאה אחוז.

גב' שרון דינשטיין: אוקיי. אז דיברנו...

גב' רונית ד. עייאש: את יודעת מה החשש שלי הגדול? שבסוף זה יהיה לקהל יעד קטן מאוד,

גב' שרון דינשטיין: לא, זה...

גב' רונית ד. עייאש: החשש שלי, לא החשש שלך, החשש שלי. החשש שלי, שזה יהיה, בסוף יעשו בזה שימוש מעגל קטן מאוד של אנשים,

גב' ברוריה אליעז: נקווה שלו.

גב' רונית ד. עייאש: מאוד קטן של אנשים,

גב' ברוריה אליעז: אז זה יהיה כישלון אם כך.

גב' שרון דינשטיין: זה כישלון.

גב' רונית ד. עייאש: ואין, וההשקעה שהושקעה כאן, אחד תיכף אני אגיד, אבל זה באמת לא קשור למצגת שלה, אבל אני אגיד שמה שנעשה זה בעיניי ממש לא בסדר. אבל זה באמת לא קשור לזה, כי מבחינת הרעיון, הרעיון הוא טוב. אני לא ידעתי, אני חייבת להגיד, זה לא היה בזה שזה יהיו חדרים, ומשרדים, ודברים כאלה, כי זה לוקח את המקום למקום אחר לגמרי. מקום אחר לגמרי מבחינת הפעילות והיעוד הבסיסי שלו. אם קוראים לזה מרכז צעירים,

גב' שרון דינשטיין: אבל ככה זה מרכזי צעירים, כשאת מסתכלת על העשור האחרון, מה עושים מרכזי הצעירים שמוקמים, זה בדיוק מה שהם עושים ויותר מזה. גם הייתה לי מישהי שהתייעצתי איתה, מישהי בשם קרן, שכחתי את שם משפחתה, אחת היועצות הבכירות במעו"ף.

היא נשכרה להכין תוכנית, מודל כזה, אגב, בהרבה מאוד כסף, ועברתי איתה לפני, בשבוע שעבר הראיתי לה את התוכנית, והיא עוד נתנה לי דוגמאות מאיזשהו מרכז, או בערד, אני אברר את הנתונים לפי איך ש...

גב' ברוריה אליעז: בערד יש כזה?

גב' שרון דינשטיין: כן, כן, לדעתי, או ערד, אני צריכה לבדוק בדיוק מה שם המקום. אבל פה, באזור שלנו יש מקום כזה, שפועל ככה. היא ממש הראתה לי תמונות, היא הסתכלה גם על המודל הכלכלי, עם ההכנסות היא הסכימה לגמרי, אפילו אמרה שאנחנו שמרנים פה, תיכף אני אראה לכם, אני הגעתי לחצי מיליון הכנסות, והיא

אמרה לי שהיינו שמרנים.

בהוצאות, אגב, היא אמרה לי שצריך להוסיף. אני אביא גם, אני מביאה את כל הנתונים.

גב' רונית ד. עייאש: עכשיו תסבירי את הקונספט התפעולי, איך זה יעבוד?

גב' שרון דינשטיין: אוקיי, אבל חשוב לי מאוד להבין, אני מבינה שאת באת עם הבנה אחרת של המקום.

גב' רונית ד. עייאש: נכון, אני כמנהלת, איך אומרים, יושבת ראש ועדת החינוך הקודמת, שחלק מהקונספט שלה היה למצוא פתרונות לנוער ולצעירים, כי דיברנו על זה שלגיל 18 אין, ולחיילים אין. כן, מודה מודה, זה פה. גם דיברנו על זה, על הסטודנטים, גם קראנו לזה צעירים. ולכן, שלושה חללים שיבואו ויכילו את מנעד הגילאים הרחב ביותר, מעולה.

גב' ברוריה אליעז: אבל חללים לסטודנטים, היא נותנת מענה.

גב' רונית ד. עייאש: מה זה אומר? חייל וסטודנט יגיע וישלם כסף?

גב' שרון דינשטיין: תיכף את תראי.

גב' רונית ד. עייאש: בדיוק, זה מה שמגיע לי, חסר לי פה בפאזל, מה הוא אמור לעשות עכשיו? הגיע הבן שלי החייל.

גב' שרון דינשטיין: אנחנו לא בונים כלכלית, לא על חיילים, ולא על סטודנטים, להיפך. ממש להיפך.

גב' רונית ד. עייאש: נכון, אני מציעה אבל, יוסי, שאי אפשר להמשיך את הנושאים שזה.

גב' שרון דינשטיין: שנייה.

גב' רונית ד. עייאש: פעם ראשונה שאתה מציג לנו נושא כזה, אישרת מאיתנו כספים,

גב' עדנה זטלאוי: תב"רים חייבים לאשר.

גב' רונית ד. עייאש: אישרת מאיתנו תב"ר קודם לעשות דברים, שאנחנו דנים אחרי שזה נעשה? מה זה? איך זה יכול להיות? כל הבניה הזאת נעשתה בדיעבד, אחרי שאני אישרתי תב"ר? סליחה שרון.

גב' שרון דינשטיין: טוב. אוקיי, אז בחלל השקט, עבודה/לימודים בעמדות שקטות. גם עכשיו אנחנו בתקופת הקורונה, יחפשו חללים, זה בהחלט מקום שאפשר להשתמש בפגישות בחדר הישיבות הגדול, הרצאות, סדנאות, הקלטות, וובינאר, וידאו לייב, צילום סרטונים, אוקיי? כל מה שאנחנו מתכננים, שיעל מתכנת לקהילה בחודשים הקרובים, את כל ההקלטות, את כל השידורים אפשר יהיה לעשות במקום הזה, בסדר? זה יהיה מקום מקצועי.

גב' רונית ד. עייאש: ויהיה שם את כל הציוד, ואנחנו קנינו את כל הציוד הזה?

גב' שרון דינשטיין: לא, עוד אין מחשב אחד שם, מדובר ב- WIFI ובמסכים, אגב, טלוויזיה אחת כן יש, בסדר? אבל כל היתר, מה פתאום, היום כל אחד עם הלפטופ שלו.

גב' רונית ד. עייאש: אוקיי, לעשות תיאום מה אנחנו... אוקיי.

מר יוסף ניסן: היא צריכה פרטים לפוסט, אז היא צריכה קצת פרטים.

גב' שרון דינשטיין: בואו נשמור על החיוביות.

גב' רונית ד. עייאש: בואו נשמור על הראשות מועצה, כן.

מר יוסף ניסן: כן.

גב' עדי זנד: אחרי הערה כזאת שלך, יוסי, איך אפשר להמשיך דיון?

גב' רונית ד. עייאש: זה מקטין אותך, מקטין, חבל.

גב' עדי זנד: לא, זה חבל.

גב' רונית ד. עייאש: היית כל כך, התעלית על עצמך כל הערב. מקטין. אתה מקטין את עצמך.

גב' עדי זנד: זה היה מיותר.

מר יוסף ניסן: את מערבת את שרון בדברים שלא קשורים אליה.

גב' רונית ד. עייאש: אני בגלל זה עצרתי, אמרתי שנתנו, אבל אנחנו עכשיו דנים בנייתו הכלכלי, אחרי זה לא יהיה.

מר יוסף ניסן: אני שומע את השאלות שלך, אני חי את ההווה הזאת, אז...

גב' רונית ד. עייאש: מעולה שאתה חי.

גב' שרון דינשטיין: אני אומרת לכולכם כאן, נורא מעציב אותי. באמת, בואו. בבקשה מכס, זה קשה לי. אז בואו נדבר רגע על המודל הכלכלי. מה שאתם רואים פה, זה תוצאתי כבר, כלומר את ההכנסות ואת ההוצאות. אני רוצה קצת להסביר לכם, מאיפה זה הגיע.

גב' רונית ד. עייאש: לא רואים כלום, המרחק וה...

גב' שרון דינשטיין: אני יודעת, אני אומר, בסדר?

גב' רונית ד. עייאש: לא, יותר בקונספט, מעבר לכסף, בקונספט.

גב' שרון דינשטיין: הקונספט הוא שיהיה באזור, אני רגע רוצה דווקא לחזור לפה. אוקיי. בשביל להשתמש בעצם בכל הטוב הזה, בסדר? הרעיון הוא שאנשים מן היישוב, ישלמו חמישים שקלים בחודש, תמורת שימוש סביר, בסדר? נגיד פעם ביום, נכנסים

לשבת, שעה – שעתיים, חבר – חברה, מקום סבבה, קפה חופשי, שקל – משלמים רק על הקפסולה, אווירה טובה, מוסיקה כזאת נעימה.
חשוב לי לציין שסטודנטים, נגיד, וחיילים, אנחנו מדברים מחיר כניסה כללי לחודש לסטודנט עשרים שקלים. המודל, אין פה, זה לא בשביל ההכנסות מהם, אלא בשביל שהם יכבדו את המקום, את השירות שהם מקבלים. אני אישית מאמינה שכשאתה לא משלם על משהו, אתה גם לא מעריך אותו.

גב' רונית ד. עייאש: את צודקת.

גב' שרון דינשטיין: תפיסת עולם שלי, אז גם, אפשר להוריד את זה, זה לא משפיע על המודל משמעותית. אז לסטודנטים זה 50 ₪. מי שאנחנו, טוב, תכננו את זה במידה והמקום יתחיל להיות עמוס, אפשר להכניס בעצם מערכות, שבעצם נכנסים עם כרטיס, והמקום יודע לנטר כמה שעות אתה שוהה במקום, ולפי זה, לפי כמות השימוש, ככה שנגיד, בעלי עסקים, או אנשים שצורכים יותר את המקום הזה, ישלמו 150 ₪ לחודש, בסדר? אפרופו אותה קבוצה שחשבת שהיא קטנה, אז הרעיון הוא שגם, בעצם, היא תניב הכנסות, שיוכלו לשמש חזרה לטובת הקהילה, בסדר? גם הם ייהנו, לא ירגישו מנוצלים, אוקיי?

בנוסף לזה, הרעיון הוא שבעלי עסקים שירצו, או בכלל אנשים שירצו להשתמש גם במתחם הזה, ישלמו 200 ₪ נוספים, בסדר? כלומר, וזה עדיין יותר זול מלנסוע למתחם כזה בבאר שבע, בסדר? אז יותר קל, מדובר ב-350 ₪, שזה בעצם הוט דסק, למי שמכיר, אוקיי? הכול חופשי, וגם מקרדיטים להשתמש פה בחדר הסדנאות של 3-4 אנשים, וגם יש להם 4 קרדיטים, בעצם, בחודש, קרדיט זה שעה. הם יכולים לנצל את זה או לטובת זה, או לטובת חדר הסדנאות, אם בעל עסק, נגיד סתם, אני לוקחת את נהורה כדוגמא, רוצה להעביר הרצאה, זה כלול לה ב-350 ₪.

גב' רונית ד. עייאש: כשהצגת את זה בפני ה-80 חברים בפורום שהתכנס, שזו מאסה מדהימה באמת, הייתה, קיבלת איזה פידבק להיענות לשלם את זה, להיות חלק? כאילו זה...

גב' שרון דינשטיין: אני יכולה להגיד לך שקודם כל, זה עדיין לא בוצע כמכלול.

גב' רונית ד. עייאש: אוקיי.

גב' שרון דינשטיין: אני יכולה כן להגיד שמאנשים שאני מדברת איתם, גם אני וגם יניב, וכל הגורמים, יש לו כבר 10-5 אנשים שיצא לו לדבר איתם, וכשאפילו זרקנו את הסכום של 50 ₪, לאנשים בקהילה, מה זה צחקו. אמרו – איזו שאלה.

גב' רונית ד. עייאש: נכון, זה באמת נמוך, את צודקת.

גב' ברוריה אליעז: אני אמרתי את אותו הדבר.

גב' רונית ד. עייאש: נכון.

גב' שרון דינשטיין: דרך אגב, הרבה מההכנסות בנויות על אותם 50 ₪, בסדר? זה חלק מהותי מההכנסות, ולא צריך להקל בזה ראש. אני יכולה להגיד לכם שבעלי, שהוא פרופסור בבן גוריון, שהוא לפעמים עובד מהבית, כשאמרתי לו שזה יעלה 350 ₪ בשביל שהוא יוכל לעבוד בשקט, או אפילו 150 שהוא יוכל אחר הצהריים, יש לנו חדר שהוא עובד בו, כדי שהוא יוכל, הוא אמר לי – איזו שאלה, בוודאי, אוקיי? עכשיו, אני מניחה

שכמוהו יש עוד.

גב' רונית ד. עייאש: כן.

גב' שרון דינשטיין: והמנוי, אגב, הוא לא מנוי משפחתי, בסדר? זה שאני משלמת, זה לא אומר שבעלי יכול להיכנס חופשי, צריך לשים לב לעניין הזה. עכשיו, חוץ מזה, יש לנו שלושה חדרים שמיועדים להשכרה, צריך להבין שהתמחור של זה היה טרום תקופת הקורונה, אז היום התמחור הוא לא ריאלי, בעיניי. תמחרנו את זה ל-1500 ש"ח לחודש, לחדרים האלה, ו-1200 לחדר הזה. אני חושבת שהיום אם זה יתמחר ב-900 או ב-1000 ש"ח, במחיר שהוא קצת יותר סביר, גם וויוורק בבאר שבע, מאוד מורידים את המחירים, אבל אני חושבת שנעשה שכירות של דו – למשל שניים שישכירו ביחד, בעצם, לשלושה ימים אני, שלושה ימים את... נאפשר את זה, ואז אפשר יהיה באמת... אני חושבת שלהשכיר את שלושת החללים האלה, בעיניי זה יעוף, אני כבר דיברתי עם אנשים פה, שהם כבר הביעו התלהבות מהעניין. זהו.

גב' רונית ד. עייאש: זה לא מגביל את הנגישות לאחרים? Once השכרתי את זה, עכשיו אני משכיר את זה, אז זהו, שלושה איש נתקעו, וגמרנו.

גב' שרון דינשטיין: אפשר להחליט שמוותרים על משרד אחד להשכרה.

גב' רונית ד. עייאש: זה נורא זול לבן אדם, הוא שם... גם אם הוא לא נמצא, ואז אנשים אחרים.

גב' שרון דינשטיין: זול, אבל זו הכנסה קבועה,

גב' רונית ד. עייאש: לא, זה מעולה בעיניי ההכנסה, אבל אני מדברת עוד פעם בעניין הלהנגיש את זה לכלל האוכלוסייה.

גב' שרון דינשטיין: הכול גמיש, רונית. אני מציעה כאן מודל, אני תיכף אראה לכם את המספרים.

גב' רונית ד. עייאש: לא, תקשיבי, זה תענוג, באמת. זו פעם ראשונה,

גב' שרון דינשטיין: אני מרגישה שאני מפייסת אותך...

גב' רונית ד. עייאש: לא, תקשיבי, אני הפוך. ההתבאסות שלי היא את יודעת, גובה הציפיות למה אתה מצפה ואז השינוי. בקונספט ככה? זה נפלא, רק אני חשבת שמרכז צעירים, זה לנוער שלנו, זה לזה, זה פתוח, זה מאפשר, זה נגיש. פה זה לא, זה עושה את זה אחרת, לכן רמת הציפייה שלי היא אחרת, ולכן כאילו ה... זה לא בגלל שהבסיס הוא זה. כי אנחנו אישרנו סכומים, לעשות משהו אחד, ופתאום מוצג משהו אחר, זהו.

גב' ברוריה אליעז: אני מסכימה להערה, ואני חושבת שאת תצטרכי להתמודד איתה, שרון.

גב' שרון דינשטיין: זה לא אני, זה כולנו.

גב' ברוריה אליעז: כן, את בתור מי שכרגע מנגישה לנו את זה.

גב' שרון דינשטיין: כן, וביחד,

גב' ברוריה אליעז: והעומדת בראש כל הקונספט, אז זאת את. את תצטרכי להתמודד עם כל העניין של לא להיתקע על שני אנשים, שיחסלו לנו את הנגישות.

גב' שרון דינשטיין: אפשר להחליט.

גב' ברוריה אליעז: לא, קחי את זה בחשבון.

גב' שרון דינשטיין: בסדר.

גב' עדנה זטלאוי: שזה לא לחודש, זה פר שעה אולי.

גב' שרון דינשטיין: לא על זה יקום או ייפול, זה לא...

גב' ברוריה אליעז: אוקיי, לא, שלא ייפול על זה.

גב' שרון דינשטיין: על זה אני בוודאי שלא מתעקשת.

גב' ברוריה אליעז: בסדר.

גב' שרון דינשטיין: דיברנו על עלות, ... אז כל מה שדיברתי עד עכשיו, שהכול בהתבססות על תושבי המקום. אני רוצה הזכיר לכם שאנחנו מוקפים פה ביישובים באזור, שרק משוועים לדבר כזה, וכרגע כל המודל הזה, בכלל לא לקח את זה בחשבון. בסדר? כרגע, אם יש משהו שלקחתי בחשבון שכן מאפשר כניסה מבחוץ, זה חדר הסדנאות, שאני יודעת מליאון, מי שמנהל את מרכז היזמות ברמת נגב, זה אחד המוצרים הכי רווחיים שלו, זה חדר הסדנאות הזה. ולכן, את זה כן יהיה כדאי אולי לפתוח החוצה.

אבל לגבי הכלכליות של המקום הזה, אני חושבת שעדיף שהוא יהיה יותר קהילתי, ופחות כלכלי. זאת אומרת, צריך במשורה לראות איפה אנחנו כן מכניסים אנשים מבחוץ. ברמת קהילה עסקית, אני יודעת שהקהילה העסקית פה, כן משוועת להתחבר לקהילות עסקיות בכרמית, בעומר ומיתר, וגם הם מאוד רוצים להתחבר לקהילה פה ולתושבים פה. וזה ככה אני אומרת במאמר מוסגר.

אירועים, לקחנו בחשבון אלף שקלים לאירוע, זה מאוד זול ביחס למה שאפשר להשכיר בבאר שבע או במקומות אחרים. זה נגיש פה, זה נעים. בעיניי זה שירות נפלא.

גב' רונית ד. עייאש: מי מנהל את זה? מי יש לו לוי? מי יש לו אקסל? מי יש לו? מי?

גב' שרון דינשטיין: תיכף נגיע לזה, אוקיי. אז אני שנייה רוצה לדבר על המספרים. המספרים, אני אקריא אותם רגע...

עוד דבר חשוב, זו החדירה הכמותית. כמות המשתמשים במקום הזה, אני אישית חשבתי שזה קצת אופטימי, גם יניב הוכמן, גם אותה יועצת קרן שדיברתי איתה, חשבו שזה ריאלי, ליישוב של כמות האנשים שגרים פה, שנה ראשונה 100 מנויים ב-50 ש, שנה שנייה 175, שנה שלישית 250. אנחנו מדברים על מקום שנותן ערך. אמרתי לכם חודש, בירור קדימה, בדיוק אותו הדבר, צריך מישהו שיתחזק וינהל את זה, כדי שזה יעוף. בסדר? זה בוודאי.

אז המספרים פה מבוססים על המספרים האלה של המאה, מנויים של שימוש מוגבר יותר, שימוש יותר עסקי 50,60 ו-70, כל היתר, אנחנו מדברים על מספרים באמת

קטנים יחסית, אבל אלה המספרים המשמעותיים. אז אפשר לראות, בעצם, במצב של סטדי סטייט, בשנה שלישית, אנחנו מדברים מהשימוש המופחת, נגיד, הקהילתי – 150 אלף בשנה, מהשימוש היותר עסקי 126, סטודנטים, אמרתי לכם 3600, מבוגרים, מה אני רואה פה? מנויים למבוגרים באזור השקט, יש פה, בקיצור יש פה עוד כל מיני...

גב' רונית ד. עייאש: שרון, זה פחות חשוב, אחד לא רואים, ו-2 זה באמת פחות חשוב. אני בטוחה שמי שנתן את הדעת, כמה הכנסות בסך הכול,

גב' שרון דינשטיין: אין בעיה.

גב' רונית ד. עייאש: כמה הכנסות?

גב' שרון דינשטיין: חצי מיליון ש"ח, בעלויות, חשוב לי לגבי העלויות,

גב' ברוריה אליעז: לשנה, את מדברת?

גב' שרון דינשטיין: כן.

גב' רונית ד. עייאש: לשנה יציבה, לא בצמיחה, אלא בשנה יציבה, ברור.

גב' שרון דינשטיין: בשנה השלישית, כשזה מגיע כבר למקום יציב. אוקיי, מנהלת מרכז חצי משרה, כשאנחנו מדברים על מישהי שהיא במשרה מלאה, אבל ההוצאה שלנו כמועצה, היא לחצי משרה. המשרד לנגב והגליל, מתקצב חצי משרה לניהול של מרכז. אני כל הזמן רואה, באמת, מכרזים והצעות של נגב – גליל, כל המשרדים שאנחנו לדעת, צריכים מישהו שישב על הקולות הקוראים האלה.

גב' רונית ד. עייאש: זה יוסי עדכן שעושים את זה.

גב' שרון דינשטיין: אז,

גב' רונית ד. עייאש: לדעתי זה...

מר יוסף ניסן: ברור, ברור.

גב' ברוריה אליעז: זו אותה אחת שעברה כבר את המכרז? היא תשב על זה?

מר יוסף ניסן: לא.

גב' ברוריה אליעז: אז עוד לא היה מכרז לעניין הזה.

גב' רונית ד. עייאש: לא.

גב' ברוריה אליעז: מה שהיא מציעה כרגע.

גב' שרון דינשטיין: אז כאן אנחנו מדברים על 66 אלף ש"ח לשנה, שזו בעצם הוצאה שלנו, אבל כן מדובר על מישהי במשרה מלאה לטובת התפקיד הזה. הוצאות חשמל לקחנו 18,000 ש"ח, מים 2400, ביטוח 5000, ניקיון 30,000, כיבוד 12,000. זה בסופו של דבר, זה מביא אותנו להוצאות של 130,000 ש"ח, כי קיבלתי פידבק ממישהי שראתה את

זה, שהיא אמרה שצריך קצת להעלות פה את ההוצאות לכל הנושאים,

גב' רונית ד. עייאש: זה נמוך מדי, כן.

גב' שרון דינשטיין: אני אעדכן את זה.

גב' רונית ד. עייאש: יש לך גם ניקיון וזה, את צריכה, פחת, כסאות, נשבר, נעשה, הדברים האלה.

גב' שרון דינשטיין: נכון. שם מסתתרים עוד איזה 50,000 ₪ כמו כלום בשנה.

גב' רונית ד. עייאש: בקלות.

גב' שרון דינשטיין: ויכנסו לפה. אבל גם אם אני מוסיפה 50,000 ₪, אנחנו מדברים על לפחות 300,000 ₪ רווח בשנה, אוקיי? עכשיו, מספיק שהמקום הזה אפילו לא רווחי, אלא רק מאזן את עצמו, בעיניי האימפקט הקהילתי פה, הוא אדיר. הערך הכלכלי והקהילתי שיכול לצאת ממקום כזה שמחבר את כולם, וצריך גם לראות איך מחברים את הנוער לתוך זה בצורה שכולם מרוויחים, שזה לא אחד על חשבון השני. תדעו לכם, גם עופר הציע כאן מהלך מדהים בעיניי, עופר מעורב בכמה חממות יזמות, ממש מלווה יזמים וסטארט אפיסטים, אני יכולה להגיד לכם שבעבודה שלי אני גם מלווה לפעמים סטארט אפיסטים, ומה שיכול להיות פה, גם היו פה, שר הכלכלה והיה פה ממרכז החדשנות, ואמרו – שאם נבחר איזשהו נושא שהוא ייחודי פה לאזור, אנחנו יכולים גם לקחת אותו, ואפרופו, ברוריה, להכניס את זה לתוך, גם היסודי וגם התיכון, לשלב מסלול של יזמות, שסטארט אפיסטים פה בתוך ה שמלווים את זה. שזה מתקיים בתוך המרכז הזה, שהם כבר מגיל צעיר באים, רבים, חיים את זה. העולם הולך לשם. כאילו, כל המקצועות שאנחנו מכירים היום, זה לא, חצי מהם ממש לא רלוונטיים. ואחד הכלים המדהימים שאנחנו הולכים לתת להם, כצעירים, כילדים, להיכנס כאילו לעולם הזה של הגדולים, וממש כבר ל...

גב' רונית ד. עייאש: מי מנהל מחלקת הנוער שלנו? אין.

גב' עדנה זטלאוי: מנהל יחידת הנוער.

גב' רונית ד. עייאש: מנהל יחידת הנוער, סליחה.

דוברת: אין לנו.

גב' עדנה זטלאוי: יש מישהי שנבחרה שצריכה להתחיל אחרי החגים, בינתיים יש לנו מילוי מקום.

מר יוסף ניסן: זה שנבחר ככשיר שני? הוא הסכים?

גב' עדנה זטלאוי: לא, הוא לא נבחר ככשיר שני. הוא לא נבחר. מכיוון שלא היה לנו, והקיץ עמד לפנינו, אז מצאנו לנכון לפחות לסגור את החלל הזה עם מישהו.

גב' שרון דינשטיין: טוב, עכשיו כל מה שדיברתי, הכול הנייר, מה שנקרא, סופג הכול. איך הדבר הזה באמת מצליח, בסדר? השקענו, נתנו זה, על הנייר זה נראה נורא נורא יפה, איך גורמים לדבר הזה באמת להתרומם ולהצליח?

אז קודם כל, יש איזושהו מונח בשיווק, שנקרא וואו, בסדר? זה לא איזה סלנג להשתמש בביטוי הזה, אומרים – המקום הזה צריך להיות מעבר לציפיות של התושבים. כלומר, שהם יכנסו למקום הזה והם יגידו – וואו. כאילו הם יגידו, להבים, פשוט אנחנו ... אין את זה בעומר, אין את זה במיתר, אין בכפר ורדים, פה יש את זה. מקום שמייצר את התחושה של הוואו, מקום שיש בו פונקציונאליות גבוהה לקהילת העסקים, חשמל, תקשורת, כלי עבודה שמצדיקים תשלום חודשי, אוקיי?

מנהלת מרכז, או מנהל מרכז שנמצאת פיסית במקום. זה לא יעזור אם תשב מישהי במתנ"ס, חייבת להיות מישהי שתקבל את האנשים, שתהיה אחראית על כל המנגנון הזה, לניהול תפעולי, פיתוח של תוכן, שיתופי פעולה, שיווק וניהול כלכלי. בסדר? זה חובה.

תוכנית פעילויות חודשית ושנתית, שמוצגת מראש, בסדר? לא איזה משהו שאני פתאום אגלה שהיה איזה אירוע. כלומר, אני יודעת בכל חודש מה צפוי להיות ושהוא נותן ערך לכל אחד מקהילי היעד. אנחנו מדברים פה על חיילים, גם בזמן השירות שלהם, גם לחיילים משוחררים, גם למישהו שרוצה לחשוב על מה הוא רוצה ללמוד, מתי תחילת הקריירה, על הלימודים. מערכת הרשמה לפעילויות ורכישת מנויים באופן ישיר ופשוט, זה אגב משהו שיכול לקרות, אולי, שנה מהיום. אירוע השקה גדול, שוב, לא יודעת אם זה יכול לקרות במציאות שלנו, שכולל שיווק בכל המדיות ביישוב, והרשמה מוזלת ביום האירוע, אוקיי? ו-ועדה ניהולית, שמורכבת מנציגי קהילי היעד, המתנ"ס והמועצה. מאסט.

עכשיו, ביקשתי מיעל, אמרתי לה אוקיי, אנחנו צריכים תוכנית השקה, ותוכנית לרבעון הפעילות הראשון. אחד הדברים שיעל אמרה לי, שהכול כל הזמן משתנה, הצרכים משתנים, המציאות משתנה, מאוד קשה לי. אבל ברמת המהות, זה מה שיעל בעצם שלחה. היא מדברת על מקום מפגש חברתי, שיח צפייה במשחקים, הכוונה ללימודים, הכוונה לתעסוקה, תרבות איכותית, סרט + במאי, הרצאות, הצגות ומופעים קטנים, קורסים קצרי מועד בתחומים שונים, עדיפות למעבירים כמובן העצמאיים ביישוב. יוזמות, השמים הם הגבול.

במרכזי צעירים קורים דברים מדהימים, אנחנו מקווים שגם כאן יעלו יוזמות מהשטח ונסייע בהוצאתן לפועל.

המקום הזה אמור להיות עם מרכז שמעודד יזמות קהילתית, אוקיי? איזושהי יזמות שהיא לא עסקית, אלא גם יזמות בתוך הקהילה. זהו. יש לי עוד מלא שאני יכולה לספר, אבל...

גב' רונית ד. עייאש: שתי נקודות. אני חושבת, קודם כל זה באמת,

מר יוסף ניסן: וואו.

גב' ברוריה אליעז: מרשים מאוד.

גב' רונית ד. עייאש: אבל משהו אחד בעניין הכול הזמן את אומרת – יזמות, יזמות, זה צריך להיות מרכז לא עסקי.

גב' שרון דינשטיין: נכון.

גב' רונית ד. עייאש: את כל הזמן בפן של יש לנו פה שכבות נוספות, משמעותיות, שאין להן מענה ביישוב, שחייבים, שזה המקום בשבילם. צעירים, אז זה לא עסקי. כאילו,

גב' שרון דינשטיין: אוקיי, מקבלת.

גב' רונית ד. עייאש: כאילו, זה בסדר, אבל זה לא הפוקוס. אסור שזה יהיה הפוקוס, כי זה ירחיק אותם.

גב' שרון דינשטיין: נכון.

גב' רונית ד. עייאש: זה יעשה את זה מבוגר, זה יעשה את זה כבד, זה יעשה את זה משרדי, הם צעירים, עפים בנפשם וברוחם, לא רוצים את זה, רוצים פאן. אז אסור שזה יהיה מוטבע בשיווק של זה מלכתחילה – עסקי, עסקי, עסקי, עסקי, פוף. סגרנו גם את המקום הזה, כבר הם לא יגיעו. אז אותו הדבר, הבניין הזה, הוא גם בניין מדהים, מדהים מדהים מדהים, ולא קורים בו יותר מדי דברים, כי הוא יש בו טאבו של זקנים, זה, זה, זה. כאילו, ככה משווקים משהו, אסור שזה יקרה. זה לתשומת ליבכם, כי יותר מדי. אני רואה שאתה מהנהן, עופר.

ד"ר עפר לוי: הערה טובה.

גב' רונית ד. עייאש: כי באמת, הנוער שלנו רוצה לעוף על עצמו. ועוד, אני באמת, אני חוזרת לעניין הצעירים ביותר מבוגרים, חייבים לתת להם פה ספייס. חייבים לכסות את זה. זה היה הקונספט, זו הייתה המטרה, לתת להם עוד מקומות מפגש שלא קיימים ביישוב הזה.

גב' שרון דינשטיין: למי את מתכוונת על ציר הזמן הזה?

גב' רונית ד. עייאש: עוד פעם, יותר מבוגרים זה י"ב, חיילים, צעירים סטודנטים,

דוברת: עד גיל 28.

גב' רונית ד. עייאש: אל תיקחי אותי עכשיו ל- 35-45, לא הגעתי לשם.

גב' שרון דינשטיין: חד משמעית.

גב' ברוריה אליעז: אבל זה את דיברת שחייבים.

גב' רונית ד. עייאש: זה ממש, ממש.

גב' ברוריה אליעז: לא, זה היא כללה מלכתחילה, זה היא כללה.

גב' רונית ד. עייאש: זה בעוכרינו אם זה לא.

גב' שרון דינשטיין: חד משמעית, אגב, על זה בדיוק דיברתי,

גב' רונית ד. עייאש: לא, כי בחלל של המשרדים, לא יהיו שם.

גב' ברוריה אליעז: היא אמרה, שהיא מתחילה מ-18, וזה יכול להגיע גם ל-40 פלוס.

גב' עדי זנד: ברוריה, אבל יש הבדל שהוא הבדל מהותי,

גב' ברוריה אליעז: כן, זה נכון.

גב' עדי זנד: יש הבדל מהותי בין שאתה מדבר על בני 45, זה מאוד יפה שהרחבנו היום את גבולות הצעירים.

גב' ברוריה אליעז: אני מסכימה.

גב' עדי זנד: כאילו, עד גיל 45 אתה צעיר, ומגיל 55 אתה זקן. זאת אומרת, יש לך 10 שנים באמצע, ששם אתה סתם בוגר.

גב' רונית ד. עייאש: תחיה, לחיות.

גב' עדי זנד: אז באמת, המתיחה הזאת קצת, היא קצת רחבה מדי.

גב' רונית ד. עייאש: גם מאולצת משהו.

גב' עדי זנד: תראי, עד גיל 7-26, אני מוכנה ללכת על 8,

גב' ברוריה אליעז: היא דיברה על קונספטים שהיא ראתה במקומות אחרים.

גב' עדי זנד: רגע, שנייה, שתקתי כל הערב. בחיי, היום שתקתי. לדבר, להרחיב את הזה עד גיל 28, זה יכול להיכנס לקטגוריה של צעירים גם במאפיינים. זה כאלה שעוד לא הקימו משפחות, זה כאלה שבאופוריה של החלומות, עוד לא מחפשים את שוק העבודה הקבוע וזה, יש להם מאפיינים אחרים, אני מסכימה איתך.

גילאי השלושים פלוס, הם כבר כאלה, שהם מאוד מכווני קריירה, באיזשהו שלב הם מכווני משפחה, והם מתחילים לגדל 3-4 ילדים, בקצב של אחד בשנתיים, כי זה הקצב היום. זה המאפיינים. הם שונים בתכלית השינוי אחד מהשני. אני רוצה כן לשים פה איזו נקודה למחשבה. אני חושבת שבני ה-30+, הצרכים שלהם הם שונים לגמרי, המרכז הזה הוא לא בהכרח ייתן להם את המענה, בטח לא במסות שאת מתכוונת שהם יהיו, כי הם אלה שילכו, סליחה על הזה, או שהם ילכו לעבוד באינטל, אוניברסיטה, בית חולים, קמהדע והחברים ונטפים לא יודעת מה, או שהם יהיו בעלי עסקים, ואז העסקים שלהם יהיו כבר מחוץ ללהבים, הם לא יהיו פה בתוך היישוב.

זאת אומרת, הקבוצה של הצעירים היזמים, של ההאבים הבאמת האבים, כשאת מדברת על האבים, זה חבריה, שזה איפשהו עד גיל 30, שם זה נגמר, שם כבר מתחילים, כאילו, החיים האמיתיים וזה.

אני חושבת שצריך גם בקונספט, וגם בתמחור, לקחת בחשבון שזה לא אלה שיפזרו את הכסף. הם יעשו את החשבון, הם ישבו במרתף של אבא ואימא שלהם, אם הם הולכים לכיוון של יזמות, הם ישבו במרתף של אבא ואימא שלהם, בוילה בלהבים, ויחלמו את החלומות. הם יבואו, אבל הם לא יהיו אלה שישלמו לך את ה-800 ש, או 1000 ש בחודש.

גב' שרון דינשטיין: יש פה אולי שני אנשים שאני מצפה, באמת, שני אנשים שאני מקווה שישלמו.

גב' עדי זנד: ולכן, אני כן חושבת שאם נשים את הפוקוס החזק, זה לשים

את הפוקוס החזק על החבר'ה האלה שדווקא בין 18 ל-28, שהם גם יעשו את היזמות החברתית לתוך היישוב. הם יעשו גם את החברתי הקהילתי. יש להם עוד את הדרייב, הם אלה שמקבלים מברוריה את המלגות, יהיה להם את המקום, ויהיה להם את המרחב, באמת, לפעול כקבוצה ולהשפיע. יש לי איזושהי הרגשה, ואני מאוד אוהבת האבים, ואני מאוד אוהבת את הרעיון של קהילה שמצמיחה וכן הלאה.
אני רק אומרת שההרחבה הזאת של עד גיל 45, היא נראית לי הרחבת יתר. ושווה לחשוב על זה.

גב' שרון דינשטיין: כן.

גב' עדי זנד: תראי, בסוף הנבואה את יודעת למי ניתנה, לשוטים, אני לא לוקחת מקום של נבואה, אני רק אומרת שנראה לי שההרחבה הזאת היא קצת רחבה מדי, וכדאי למקד את הפוקוס, בטח אם רוצים לבסס את זה כמקום, לבסס את זה כמקום שמיועד לצעירים, אלה שמוגדרים אמיתי צעירים, לא אלה שאנחנו החלטנו שהם צעירים.

גב' שרון דינשטיין: אגב, אלה שמוגדרים אמיתי צעירים, לפי מפעל הפיס וכל מי שנתן תקציבים להקים מרכזי צעירים, זה עד גיל 35, כי זה...

גב' עדי זנד: בסדר, אבל,

גב' שרון דינשטיין: ועכשיו אפילו הרחיבו את זה, לעד גיל 45.

גב' עדי זנד: ואנחנו קיבלנו עכשיו מראש הממשלה 750 ש"ח, אני בטוחה שאף אחד מאיתנו ליד השולחן הזה, לא צריך את זה.

גב' ברוריה אליעז: אני לא בטוחה שעוד קיבלנו.

גב' עדי זנד: אנחנו מחר.

גב' רונית ד. עייאש: אבל יוסי התפקד לליכוד, לא?

גב' עדי זנד: יוסי, גם אני שמעתי שהתפקדת לליכוד.

גב' ברוריה אליעז: איך הגעת משרון לזה?

גב' רונית ד. עייאש: לא התפקדת?

פרופ' עפר לוי: אפשר, גם בהמשך לדברים של עדי, אז ראינו את התחזיות שמה שבאמת נעשה פה, מחקר יסודי,

גב' עדי זנד: עבודה יפהפייה.

פרופ' עפר לוי: השאלה היא אם יש סטטיסטיקות גם לגבי מרכזים אחרים, לגבי ההתפלגות של גם גילאים. יש את היעד, וכמה משתמשים בפועל. יש נתונים כאלה?

גב' שרון דינשטיין: לא, אבל אני יכולה להגיד לכם שפה בלהבים, יש בגילאי 20-29, יש 1100, כאילו, לפי נתוני הלמ"ס.

גב' עדי זנד: מעולה, זו קבוצה מצוינת בשבילנו. זה עשרה אחוז.

גב' רונית ד. עייאש: אבל זה לא בטוח שהם פה. הם רשומים פה, וזה כמו בהצבעה, כמו בבחירות. הם רשומים פה, אבל הם לומדים בתל אביב.

גב' שרון דינשטיין: זה מה שרציתי להגיד גם לעדי, תראו, אני כשהבנות שלי יגדלו, מה שאני מאחלת להן, גם מה שאני רואה שקורה, זה שהן ילכו ללמוד במקום קצת יותר רחוק, והן יחיו כמה שנים מחוץ ליישוב, שזה בדיוק הגילאים האלה של 20-28, בדיוק זה. ואחרי שהן יתחתנו, שהן יחזרו לפה. שזה קורה בגיל 28-30,

גב' עדי זנד: זה רק יש לנו בעיה אחרת מהצד השני,

גב' רונית ד. עייאש: העלות לא מאפשרת להם לקנות.

גב' עדי זנד: העלות היא לא כזאת שמאפשרת להם.

גב' שרון דינשטיין: ההורים פה בדרך כלל יכולים לעזור.

גב' עדי זנד: לא, לא, שרון, לא כל ההורים.

גב' רונית ד. עייאש: ולא בסכומים...

גב' עדי זנד: ולא בסכומים. תכפילי ארבעה ילדים ב- 2.5 מיליון ש"ח, ותחשבי שאנחנו צריכים לעבוד הרבה יותר קשה.

גב' שרון דינשטיין: בסדר, יש עוד שכונה שצריכה להיבנות, נעשה את זה שכונת הצעירים. בסדר, סיפור אחר.

מה שאני אומרת, שלמעשה, קחו את ספיר רובין, דוגמא מצוינת. היא הייתה פה, עכשיו היא גרה בבאר שבע, בדיוק נולד לה תינוק, אני בעצם מחזיקה אותה איתנו פה דרך הפורום של העסקים, היא שמעה שיש את המרכז הזה פה, היא נדלקה, אז היא כבר בעצם, היא יותר קרובה, לדעתי, ל-30 עוד מעט, אבל היא בדיוק בגיל הזה שאת מדברת עליו, היא רשומה פה, היא לא גרה פה. מחוץ ליישוב. המקום הזה, הוא כאילו מושך אותה.

עכשיו, אני אגיד לכם עוד משהו, הקבוצה של העסקים, אולי היותר מבוססים, יש להם את הזמן והיכולת להרים את היוזמות יותר מלמטה. אחת היוזמות שלי, אגב, אני משתפת אתכם עכשיו באיזה סטארט אפ כי כסף לצערי לא הניע אותי, אני רוצה לייצר איזושהי אפליקציה, שבעצם אני מכניסה לתוכה את כל נתוני השירותים פה ביישוב, נגיד סתם – אני רוצה משהו שיעזור לי בחצר, משהו זה, וישר הוא בודק, ויש לכל בן נוער כאן, איזה עיסוקים שהוא עושה. נגיד משהו ששוזרת צמות ומקפלת כביסה, והיא מסמנת איזה ימים שמתאים לה, וזה...

גב' עדי זנד: קוראים לזה בנק.

גב' שרון דינשטיין: אוקיי. אבל בצורה כזאת, שאני... גם מייצרת לנוער כאן תעסוקה,

גב' עדי זנד: בנק זמן קוראים לזה.

גב' ברוריה אליעז: נכון.

גב' עדי זנד: הרעיון הוא בנק זמן, והוא נבנה על מומחיויות, יכולות וכישורים.

גב' שרון דינשטיין: כזה. עכשיו, אחד הדברים שאני רוצה,

גב' עדי זנד: רונית תיתן ייעוץ כלכלי, אני אעשה שיעורי עזר, ברוריה תלמד אותנו לסרוג,

גב' שרון דינשטיין: אז יהיה פרויקט לנוער,

גב' עדי זנד: חברים מפה לעבודה.

גב' שרון דינשטיין: אז זה פרויקט לנוער, שמיטיב איתם, מיטיב עם הקהילה, והוא יכול להיוולד, בעצם, מאנשים שהם כבר קצת יותר בוגרים בניסיון המקצועי שלהם, בסדר? זה איזשהו חיבור. אני חושבת שזה לא או – או.

גב' רונית ד. עייאש: אבל הנוער שלנו, סליחה, אני אצא ממעגל הנוער, לצעירים שלנו חסר פה פאן. חסר פה פאן.

גב' עדי זנד: הם נוסעים לבאר שבע, לשבת בפאבים.

גב' רונית ד. עייאש: רגע, זה בדיוק. אז הדגש, עוד פעם, את כל הזמן חוזרת לעסקי.

גב' שרון דינשטיין: נתתי דוגמא לרעיון.

גב' רונית ד. עייאש: לא, לא, חסר...

גב' שרון דינשטיין: כי זה העולם שלי,

גב' רונית ד. עייאש: זה בסדר, זה גם העולם שלי, הכול טוב לי, נוח לי, דברי איתי במספרים, דברי איתי בניתוחים, הכול מעולה. אבל לצעירים שלנו חסר פה פאן. אין להם את זה, אין לנו את החלל הזה, פה הם לא עושים את זה בגלל זה, זה היה אמור להיות המקום שלהם.

גב' שרון דינשטיין: אוקיי.

גב' רונית ד. עייאש: ואם עכשיו הוא יצטמצם, אז לפחות בפיסיות, לפחות את מה שנשאר ממנו, תגישו אותו כפאן לצעירים. אני אשתחרר מהנוער, ואת תשתחררי מהעסקי, ואולי נגיע לאיזשהו מקום.

מר יוסף ניסן: אפשר, אנחנו גם נראה,

ד"ר עפר לוי: המתנ"ס, מאוד חשוב, שהיא גם מוכוונת מאוד לקטע של הפאן.

גב' רונית ד. עייאש: יעל באה במלוא המרץ, בצורה נהדרת.

מר יוסף ניסן: בסך הכול אנחנו גמישים, ונראה לאן הרוח נושבת, ואנחנו ניתן את המענים המתאימים.

גב' עדי זנד: ובלי שום קשר, אין ספק שעשיתם עבודה מאוד רצינית, מאוד יסודית, מאוד אחראית.

גב' רונית ד. עייאש: אם כי האמת,

גב' עדי זנד: לא, אני אומרת, גם כשהנקודות עולות לדיון, הן ענייניות.

גב' ברוריה אליעז: בדיוק, עלו נקודות לדיון.

גב' עדי זנד: כי יש על מה לדבר, הן לא סתם פופוליסטיות וכן הלאה. אז אל תיקחי את זה ממקום, לא מעליב, ולא מדכדך,

גב' שרון דינשטיין: לא, לא, לא.

גב' רונית ד. עייאש: ממש.

גב' עדי זנד: אלא להיפך, הבאת משהו מעניין, רציני, יסודי,

גב' ברוריה אליעז: והנקודות שעלו, הן נקודות להתמודדות.

גב' רונית ד. עייאש: לשדרג, המטרה שלנו זה לקחת, לשדרג את שכבות הנוער, שדורשים את האפגרייד הזה. ויש לנו פה כמה כאלה. ודבר כזה, יכול לשדרג אותנו ביי פאר לשם. העניין הוא באמת לנסות לתפוס את כל האיך אומרים, בספייס הזה,

גב' ברוריה אליעז: בטח יש עוד חלק שלא הערנו, אבל בוודאי מה שנאמר, לקחת בחשבון.

גב' רונית ד. עייאש: כן.

גב' שרון דינשטיין: בסדר גמור.

גב' רונית ד. עייאש: תודה רבה.

גב' ברוריה אליעז: תודה רבה רבה.

מר יוסף ניסן: תודה.

גב' ברוריה אליעז: יישר כוח גדול.

גב' שרון דינשטיין: בכיף, לכל השותפים פה, ויש הרבה. זה רק אני פה מציגה את זה.

גב' עדנה זטלאוי: טוב יוסי, אתה רוצה להתחיל את הישיבה?

מר יוסף ניסן: בואו נעשה את זה מהר.

לסעיף 1 - אישור פרוטוקולים א' ו-ב' שלא מן המניין לשנת 2020

מר יוסף ניסן: אישור פרוטוקולים א' ו-ב' לשנת 2020 – יש למישהו הערות? לא שלחו, נכון? אז פה אחד, נכון? פה אחד.

החלטה: הוחלט פה אחד לאשר פרוטוקולים א' ו-ב' שלא מן המניין לשנת 2020

לסעיף 2 - דיווח ראש מועצה (כולל עבירות פע"ר)

מר יוסף ניסן: דיווח ראש המועצה, אני אומר כמה מילים קצרות. אתמול היה אירוע בגינת הכלבים, או שזה היה שלשום?

מר שמואל לביא: שלשום.

מר יוסף ניסן: כן, שלשום היה אירוע מדהים. למעשה חנכנו אירוע של חניכת פארק הכלבים, גינת הכלבים, וזה היה באמת אירוע יוצא דופן. לא היה מעולם בלהבים. אני רוצה באמת לומר פה תודה לווטרינרית, לעובדי המועצה שהכשירו את המקום, שעבדו, מחלקת האחזקה בראשות עובדיה, באמת עשו שם עבודה נהדרת עם השיפוץ. הוספנו עוד, מישהו היה?

גב' רונית ד. עייאש: הצללה, ראיתי.

גב' עדנה זטלאוי: הצללה, דשא סינטטי, בריכה.

מר יוסף ניסן: עשינו שער כפול,

גב' רונית ד. עייאש: כן, אני מכירה.

מר יוסף ניסן: קודם היו באים כלבים, אתה פותח, אז כלב בורח, סיפור. עכשיו יש שער כפול עם נעילה אוטומאטית, מדהים. באמת.

ד"ר עפר לוי: עושה רושם שהגיוס של הווטרינרית מאוד מוצלח. היא באה עם רעיונות.

מר יוסף ניסן: היא באה עם רעיונות וזה, ואני באמת נותן לה את כל הדרייב, למרות ש...

גב' רונית ד. עייאש: רק הערה לווטרינרית, חייבים לתת להם שעות אחרי הצהריים. אני לא נמצאת, לקחת את הכלב בשעות בוקר, זה בלתי אפשרי. חייבים לתת לה.

מר יוסף ניסן: היא אמא לילדה, היא חד הורית, יש לה ילדה שהיא צריכה לאסוף אותה.

ד"ר עפר לוי: היא עובד בעוד כמה מקומות.

מר יוסף ניסן: אני הצעתי לעשות ביום שישי, שתבוא ביום שישי שעתיים.

גב' רונית ד. עייאש: גם פתרון.

גב' ברוריה אליעז: המקום שלה ממשך להיות שם? ליד...

מר יוסף ניסן: כן. היא אמרה שזה, פעם בשנה, אנשים יעשו איזשהו...

ד"ר עפר לוי: צריך לציין שהיה מאוד מאוד קשה, למצוא גם וטרינרית...

גב' רונית ד. עייאש: בסדר, אבל אתה מבין שבן אדם עובד, עופר.

ד"ר עפר לוי: אני גם ניסיתי לדבר וללחוץ. היא אמרה – אם הייתי יודעת, אני אמא חד הורית, לא הייתי לוקחת, הייתי מוותרת מראש.

גב' רונית ד. עייאש: אבל עופר, זה לא מכסה שירות.

גב' עדי זנד: כשאת לוקחת את הילדים לרופא, את לא לוקחת יום חופש? קחי יום חופש.

גב' רונית ד. עייאש: לכלב? כן.

מר יוסף ניסן: בסדר, אנחנו נגיע איתה ל...

ד"ר עפר לוי: צריך לנסות למצוא פתרון. אבל שתדעו, באופן קבוע...

מר יוסף ניסן: נגיע לאיזה הסדר, נגיע להסדר.

גב' רונית ד. עייאש: חייב לתת שירות לתושב, בהחלט.

מר יוסף ניסן: אז זה באמת היה אירוע מוצלח. אנחנו יצאנו לתמחור בנושא של חטיבת הביניים. אנחנו נקבל עד ה-11-10 לחודש, הערכת מחיר למה עלויות הבניה, ולפי זה נקבל את ההחלטה. יכול להיות שצריך לקחת הלוואה, לצורך העניין. נקווה שלא.

גב' עדי זנד: מתי הצפי להקמה? קיבלתם אישור ממשרד החינוך?

מר יוסף ניסן: קיבלנו אישור, כן.

גב' עדי זנד: לשנת ש.ב.?

גב' רונית ד. עייאש: תשפ"ב.

מר יוסף ניסן: כן, יש כבר תקציב, דיברנו על התקציב.

גב' ברוריה אליעז: הלוואי שזה יצא לפועל.

גב' רונית ד. עייאש: לא הבנתי בשביל מה ההלוואה.

מדברים ביחד)

מר יוסף ניסן: צריך לקבל את הצעות המחיר,

גב' רונית ד. עייאש: שנייה, יוסי מסביר משהו.

מר יוסף ניסן: רגע. אנחנו יודעים מה משרד החינוך מתקצב.

גב' רונית ד. עייאש: את הסכום.

מר יוסף ניסן: עכשיו, ברגע שנדע מה הצעות המחיר של הקבלנים, נדע אם אנחנו צריכים להוסיף כסף או לא. בדרך כלל...

גב' רונית ד. עייאש: מה, הוא לא ישלים לנו?

גב' עדנה זטלאוי: לא, הוא משלם על פי מטראז'.

גב' עדי זנד: הרשות סוברנית להוסיף אם היא רוצה.

מר יוסף ניסן: מה זה סוברנית?

גב' עדנה זטלאוי: היא תמיד הוסיפה.

גב' עדי זנד: היא תמיד מוסיפה, ואז היא יכולה להגיד...

גב' רונית ד. עייאש: הסטנדרט שלהם הוא בסיסי.

מר יוסף ניסן: בדיוק.

גב' ברוריה אליעז: זה נורא בסיסי ואין מועצה שיכולה להסתפק בזה.

מר יוסף ניסן: לא רק זה, אני רוצה שתדעו, בגלל שבית הספר הוא בית ספר חדשני, הכיתות הן יותר גדולות. וכשהן יותר גדולות, אתה צריך,

גב' ברוריה אליעז: המטראז' יותר גדול, הכול...

גב' עדי זנד: הדרישה ממוסדות חינוך, היא באמת למוסדות למידה סופר

חדשניות. אני מייעצת היום להקמת בית ספר חדשני פה בנווה מדבר, ואני עובדת מול משרד החינוך כיועצת של הרשות. תקשיבו, הם דורשים היום רמה מאוד מאוד גבוהה במשרד.

גב' עדנה זטלאוי: אנחנו יודעים, הציגו לנו את זה.

מר יוסף ניסן: בקיצור, היה יותר חכם ללכת עם משכ"ל, משכ"ל לא צריך מכרז, ואז אתה גם לא מחויב להצעות מחיר של הקבלנים, אז...

גב' עדנה זטלאוי: אתה כן מחויב, אתה לא יכול...

מר יוסף ניסן: לא, אתה לא חייב לקבל, זה נקרא נוהל. יצאנו לנוהל.

גב' עדנה זטלאוי: אתה חייב לנמק למה אתה לא מקבל.

מר יוסף ניסן: לא, לא, אין שום חובה.

גב' ברוריה אליעז: טוב.

מר יוסף ניסן: טוב, שרונית, הייתה ישיבה עם הדיירים אגב, פה, באזור הזה. ברוריה ועופר היו?

גב' ברוריה אליעז: כן.

מר יוסף ניסן: ישיבה מאוד טובה, הבאנו גם את אלי מימון ממבני תעשייה, נתנו תשובות ובאמת הניקיון, הסדר והקידום והפיתוח של שרונית,

גב' ברוריה אליעז: אני הופתעתי לטובה, באמת, אתה יודע? אני לא חשבת שתהיה שביעות רצון במידה שהם הביעו אלה. חשבת, את יודעת, באים מתלוננים.

ד"ר עפר לוי: בעיקר מההתייחסויות לדברים שהם העלו גם בפעם הקודמת.

גב' ברוריה אליעז: הם היו, באמת, יפה מאוד הם הגיבו.

מר יוסף ניסן: הם בפגישה הראשונה היו שישים. עכשיו באו בערך שלושים...

גב' ברוריה אליעז: לא, באו יותר, יותר.

מר יוסף ניסן: יש להם קבוצה שהם מעדכנים, באמת הם עובדים יפה ונכון, ואנחנו נותנים להם תשובות.

גב' ברוריה אליעז: לא, היא הייתה מאוד מוכנה לזה, הבחורה שהציגה.

מר יוסף ניסן: סך הכול זה מאוד עם הפנים לתושב.

דוברת: מי הייתה?

גב' ברוריה אליעז: הבחורה שהציגה, הייתה מאוד מוכנה.

מר יוסף ניסן: ענת, ענת.

גב' ברוריה אליעז: מה שמה?

מר יוסף ניסן: ענת, מעולה, כן. לא יודע כמה מכם היו כבר בשרונית בזמן האחרון, התחלנו לשתול כבר בשדרות הראשיים עצים, פיתוח, מדרכות, האזור של הדיור המוגן כמעט מושלם, כולל החניה שצמודה, ובאמת נעשית שם עבודה מאוד גדולה ורחבה.

גב' רונית ד. עייאש: כמה דיירים יש בדיור המוגן?

מר יוסף ניסן: בסביבות 60, יש נוהל כזה, שנכנסים למלונית, הם עושים בדיקה, ואחרי זה...

גב' רונית ד. עייאש: מה ההערכה עד סוף השנה? יעמדו ב-240?

מר יוסף ניסן: לא, מה פתאום, אין סיכוי כזה.

גב' ברוריה אליעז: אבל הם משלמים את הארנונה.

מר יוסף ניסן: כן. יש עכשיו ויכוח, זה לא דבר...

גב' רונית ד. עייאש: זה לא הם משלמים את הארנונה, זה הדייר.

גב' ברוריה אליעז: אם הדייר לא נכנס לדירה, הרי דובר ש-240 ישולם.

מר יוסף ניסן: נכון.

גב' ברוריה אליעז: גם אם אין דיירים, כבר דיברנו על זה.

גב' רונית ד. עייאש: אבל זה בויכוח, זה לא בהסכמה.

גב' ברוריה אליעז: זה לא בויכוח, זה סוכס, יוסי.

גב' רונית ד. עייאש: זה אולי סיכמנו בינינו, השאלה היא אם סיכמנו עם הצד השני.

גב' ברוריה אליעז: לא, לא, זה לא סוכס איתם?

מר יוסף ניסן: מה פתאום.

גב' ברוריה אליעז: מה מה פתאום? אז בשביל מה הצגתם לנו?

גב' עדנה זטלאוי: אם בן אדם לא נכנס לבית, אז אין מי שישלם את הארנונה

על הבית הזה.

גב' ברוריה אליעז: אמרנו שהם ישלמו.

גב' רונית ד. עייאש: אנחנו אמרנו, יוסי לא סגר עם הצד השני.

מר יוסף ניסן: שנייה. אנחנו שינינו את צו הארנונה שלנו בשנה שעברה. וקבענו שעל נכס ריק שהושלמה בנייתו, תהיה 25% הנחה על חודש אחד, אוקיי? זוכרים את זה? הם טוענים, שזו אפליה מול התושבים הרגילים, וכו', יש ויכוח על זה כרגע. בסופו של דבר, יש,

גב' ברוריה אליעז: אז כמה חודשים מתווכחים?

מר יוסף ניסן: חודשיים.

גב' רונית ד. עייאש: מה קרה לך? על הרכבת אנחנו בשנה וחצי.

גב' ברוריה אליעז: אבל די, שישלמו ושדי.

מר יוסף ניסן: לא, לא שנה וחצי.

גב' רונית ד. עייאש: שנה וחצי.

מר יוסף ניסן: שנה בדיוק.

גב' רונית ד. עייאש: שנה וחצי, מרץ. מה איתך? אנחנו באוגוסט. הישיבה פה התקיימה, יוסי די, אל תתווכח.

מר יוסף ניסן: לא, במאי הסתיימה העבודה שם. מאי – יוני אפילו.

גב' רונית ד. עייאש: מרץ המשא ומתן התחיל, בישיבה עדכנת שאתה מתווכח איתם על זה, יוסי,

מר יוסף ניסן: טוב.

גב' רונית ד. עייאש: בדקתי, הלאה.

מר יוסף ניסן: אוקיי. אגב, יש סטאטוס עמידה ביעדים של כל המחלקות, למרות הקורונה אנחנו עומדים ביעדים שהצבנו לעצמנו, בחוברת שפרסמנו, ואנחנו ניתן גם עדכון בהמשך. וזהו. עכשיו, יש עוד זה, אני קיצרתי היום. אגב, תכנתי גם קצת עם שלומי, גם כן, כמה דברים, אז אנחנו נדחה את זה לישיבה הבאה.

מר יוסף ניסן: טוב.

גב' עדנה זטלאוי: עבירות פע"ר לא צריך, כי היו כאן הזה.

מר יוסף ניסן: כן, עבירות פע"ר אמרנו.

לסעיף 3 - אישור מורשי החתימה של בית הספר

מר יוסף ניסן: אישור מורשי החתימה של בית הספר.

גב' רונית ד. עייאש: נכון.

מר יוסף ניסן: מה שאישרנו בזה, זה אישור מחודש.

גב' עדנה זטלאוי: אישרנו טלפונית כולם, צריך רק לכתוב את זה באופן רשמי.

גב' רונית ד. עייאש: ברור.

החלטה: הוחלט פה אחד לאשר כי בחשבון הבנק 10/921/4296752 של המועצה המקומית להבים אשר משמש את בית הספר הממלכתי קהילתי של להבים מורשות החתימה הן: איריס אור מס' זהות 024386185 ואיריס יפרא מס' זהות 027937671

לסעיף 4 - אישור תבחיני תמיכות לשנת 2021

מר יוסף ניסן: אישור תבחיני התמיכות לשנת 2021, זה מוצג בפניכם כאן, אוקיי?

גב' ברוריה אליעז: שלחתם לנו, נכון?

מר יוסף ניסן: כן.

גב' ברוריה אליעז: זה אותו הדבר.

גב' רונית ד. עייאש: את זה לא שלחו.

גב' עדנה זטלאוי: לא.

גב' ברוריה אליעז: אתם לא שלחתם?

גב' עדנה זטלאוי: גילוי נאות, לא שלחנו את זה. זה מוכן מהיום, אנחנו רק היום ישבנו, זה גילוי נאות.

גב' ברוריה אליעז: אז ראינו דברים ששלחתם. ראינו.

גב' עדנה זטלאוי: שלחנו לישיבה הקודמת, את הפרוטוקולים שביקשנו לאשר...

גב' ברוריה אליעז: להנהלה אולי שלחת לי. זהו, ראיתי את זה בהנהלה.

גב' עדנה זטלאוי: לא מאמיליה, לא.

גב' ברוריה אליעז: לא יודעת, בהנהלה קראתי תב"רים.

- גב' עדנה זטלאוי:** תב"רים, אבל לא תמיכות.
- גב' ברוריה אליעז:** אה, אוקיי.
- ד"ר עפר לוי:** יש לי שאלה, האם התמיכה על הצופים,
- גב' ברוריה אליעז:** אבל דיברו בהנהלה על התמיכות.
- גב' עדנה זטלאוי:** נכון.
- גב' ברוריה אליעז:** זהו, אז לכן אני יודעת מזה.
- ד"ר עפר לוי:** אני מבין שמגישים תקציב, כן?
- מר יוסף ניסן:** כן.
- ד"ר עפר לוי:** הבנתי שהתקציב שמגישים הוא מאוד לא רציני, לא מקצועי, חסר,
- גב' ברוריה אליעז:** מי? מי?
- גב' עדנה זטלאוי:** הצופים?
- ד"ר עפר לוי:** בצופים, כן. ולאור זה שיש, כידוע, ועכשיו התרעמות ונראה שמה שאני מבין, די מוצדקת של ההתנהלות של הצופים מול ההורים בשנת הקורונה ובכלל, והתנהלות כספית. האם יש מקום להגביר את הפיקוח? הבנתי שמגישים תקציב, תקציבים בסעיפים מאוד כוללניים שאי אפשר להבין מה קורה,
- גב' עדנה זטלאוי:** אבל אנחנו לא יכולים להיות מפקחים של התנועה. אנחנו יכולים להיות מפקחים רק על התמיכה שלנו, לא על כל התקציב שלהם,
- ד"ר עפר לוי:** אבל יש עניין,
- מר יוסף ניסן:** עופר, יש לי תשובה בשבילך.
- ד"ר עפר לוי:** עדיין, אם תומכים,
- מר יוסף ניסן:** רגע, עופר, עופר, יש תשובה.
- ד"ר עפר לוי:** כן?
- גב' עדנה זטלאוי:** כספי ההורים...
- מר יוסף ניסן:** נשלח מכתב, שנייה עדנה. נשלח מכתב למבקר המועצה, הוא עכשיו נכנס לעובי הקורה, בודק ומוציא דו"ח בסוף. ולפי זה אנחנו נציג אותו לחברי המועצה, ועל פי זה אנחנו נקבע, בסדר?

גב' ברוריה אליעז: מאה אחוז, אם מבקר המועצה עובר על זה, אז זה מצוין.

מר יוסף ניסן: כן. אוקיי.

ד"ר עפר לוי: אני רק אגיד, אם יורשה לי, שהרושם הוא שיש פה התנהלות, אני רואה מה קרה במתני"ס ובכל מיני מקומות, והיחס שההורים קיבלו, ונראה שלנו אולי יש איזשהו כוח, כי נותנים להם איזושהי תמיכה, ואולי זה מנוף שלהורים אין, ולנו כמועצה ראוי שיותר ננסה גם לסייע ולהקשיב להורים, ולראות מה קורה.

גב' רונית ד. עייאש: היה שיח שבא ואומר, שהמועצה לא תיתן את התמיכה, עד שההורים לא יקבלו את הכסף. היה שיח.

גב' עדנה זטלאוי: איפה זה היה?

גב' רונית ד. עייאש: ביישוב.

גב' עדנה זטלאוי: הוועדה יודעת את זה?

גב' רונית ד. עייאש: לא, לא, אני לא מדברת בוועדה, כי אני לא חברה בוועדה, אני מדברת על היישוב, שיש פה כאילו כוח, מהבחינה הזאת, להפעיל, כדי שיחזירו כספים למה שמגיע, כי לא הייתה פעילות השנה. היה...

גב' ברוריה אליעז: אבל הם לא החזירו גם את ה...

גב' רונית ד. עייאש: אבל עזבי לא החזירו, לא מינפו,

מר שמואל לבניא: אבל זה לא שיקול של לשבת פה. זו תנועה ארצית, אם לא יחזירו לאף אחד, אז לא יחזירו גם פה. זה לא יעזור כמה תלחצו.

גב' רונית ד. עייאש: קודם כל, עובדה שהחזירו משהו, זה היה כמו בממשלה, פעימה ראשונה החזירו לנו.

מר יוסף ניסן: רונית, תני לי להתייחס לזה. זה נכון מה שאת אומרת, אני קיבלתי טלפון מראש השבט, הוא אמר לי – תקשיב, לנו אין כסף. אני מבקש שתעביר לי את התקציב שלנו, כדי שאני אוכל להחזיר כסף להורים.

גב' עדנה זטלאוי: אבל איך אין להם כסף, אם הם לא עשו פעילות כל השנה?

מר יוסף ניסן: העברנו להם, והם החזירו כסף להורים.

גב' רונית ד. עייאש: הוא הולך למעלה.

גב' עדנה זטלאוי: שיורידו אותו בחזרה.

גב' רונית ד. עייאש: כן...

(מדברים ביחד)

גב' רונית ד. עייאש: בטח שיש מה לעשות, הכסף נשאב למעלה.

גב' עדי זנד: איפה הכסף שהם גובים?

מר יוסף ניסן: באופן עקרוני חשבון הבנק, זה הכול עובר להנהלה הראשית של הצופים.

גב' ברוריה אליעז: אז זה נמצא בהנהלה הראשית כרגע?

מר יוסף ניסן: כן, אבל זה בתוך בור כזה,

גב' ברוריה אליעז: זאת התשובה? נשכח מזה.

מר יוסף ניסן: כן.

גב' עדי זנד: יש פה בעיה יותר רצינית, התקצוב של תנועות הנוער, על ידי מדינת ישראל הופסק.

מר יוסף ניסן: לא, הוא לא הופסק.

גב' עדי זנד: הוא הופסק בינתיים.

מר יוסף ניסן: הוא עבר בין משרדים, אבל הוא לא הופסק.

גב' עדי זנד: אבל אין כרגע, בגלל שאין תקציב, אז הוא הועבר בין משרדים, אבל זה לא יוצא לפועל.

מר יוסף ניסן: טוב.

גב' עדי זנד: נכון להיום, לתנועות הנוער אין תקציב.

מר יוסף ניסן: טוב, יש על זה ויכוח. אגב, אני נכנסתי לאינטרנט, הסתכלתי תנועת הצופים, ויש שם ביקורת מאוד מאוד גדולה על השכר של כל המנהלים. המנכ"ל מקבל 600 אלף ש"ח, זה 400...

גב' עדנה זטלאוי: כמו כל העמותות האלה שמתרימות כסף למען המסכנים.

גב' רונית ד. עייאש: בואו נעשה החלטה, שנייה רק שנייה, רק רגע. לתת תמיכה לגופים שמפעילים פעילות ספורט, פנאי וחברה מלהבים?

מר יוסף ניסן: כן.

גב' רונית ד. עייאש: אתם מבקשים שאנחנו נדון בזה?

גב' עדנה זטלאוי: זו תוספת.

גב' רונית ד. עייאש: זו פעם ראשונה שאני רואה את זה.

מר יוסף ניסן: לא, זו תוספת. אנחנו,

גב' רונית ד. עייאש: לא, זו פעם ראשונה שהתמיכות הולכות על משהו עסקי. זה מערך עסקי שגובה כסף ומוציא כסף. מה זאת אומרת? זו לא תנועת נוער.

גב' עדנה זטלאוי: לא.

גב' עדי זנד: זה לא התנדבותי.

גב' רונית ד. עייאש: תסבירו לי מה אתם מבקשים, שאנחנו נוסיף את זה לקריטריון, לקבל גם עליו? שהוא גם יקבל מענק? מה אתם אומרים? מה אתם מבקשים עכשיו? שגם איך קוראים לזה,

מר יוסף ניסן: מרכז הספורט?

גב' רונית ד. עייאש: מרכז הספורט עכשיו יקבל תמיכה?

מר יוסף ניסן: כן.

גב' רונית ד. עייאש: אבל הוא מקבל תמיכה מהמועצה בארנונה, במים המושבים,

מר יוסף ניסן: שנייה, תני לי זה.

גב' רונית ד. עייאש: בבקשה.

מר יוסף ניסן: בזמנו, דיברנו על זה,

גב' רונית ד. עייאש: ואני עשרים שנה חברה בזה, כן?

מר יוסף ניסן: כן.

גב' רונית ד. עייאש: שלא...

מר יוסף ניסן: בזמנו דיברנו שהם רוצים לעשות פרויקט נינג'יה, אתם זוכרים?

גב' רונית ד. עייאש: אמרנו שזה מישהו עסקי שרצה לבוא לעשות את זה, זה לא בתוך...

מר יוסף ניסן: עמותת הברכה עושה אותו.

גב' רונית ד. עייאש: לא. זה היה אמור להיות מישהו חיצוני, שיביא את זה מיציאה חיצונית, עם שער, כדי שגם אחרים יוכלו להיכנס, ולא רק ה... אני דיברתי עם היוזם.

מר יוסף ניסן: יכול להיות.

גב' רונית ד. עייאש: יוסי,

מר יוסף ניסן: יכול להיות, בסופו של דבר, הברכה עצמה עושה את זה, זה בתוך תחומי הברכה.

גב' רונית ד. עייאש: זה ברור לי.

מר יוסף ניסן: והכניסה היא לא תהיה מבחוץ, אלא רק מבפנים. והם רצו שאנחנו נשתתף איתם.

גב' עדי זנד: למה?

גב' רונית ד. עייאש: בוא נתחיל ככה, מה ההשתתפות היום,

מר יוסף ניסן: 50 אחוז.

גב' רונית ד. עייאש: לא, לא, לא, לא העתיד. היום, הבוקר טוב, לא אישרנו את הדבר הזה, כמה המועצה מסבסדת בדרכים כאלה או אחרות, את מועדון החברים?

מר יוסף ניסן: אין לי כאן את הנתונים.

גב' רונית ד. עייאש: אז בוא נחכה לגזברית לדון בנושא הזה.

מר יוסף ניסן: אז תצביעי נגד, אין בעיה.

גב' רונית ד. עייאש: לא רוצה. אני לא רוצה, אני רוצה לקבל נתונים. אנחנו לא חייבים.

גב' עדנה זטלאוי: אני רוצה להגיד דבר אחד, תבחיני התמיכות חייבים להיות מאושרים לפני ה-1.9.

גב' רונית ד. עייאש: סבבה.

גב' עדנה זטלאוי: עכשיו, זה...

גב' רונית ד. עייאש: אז בואי נעשה ישיבה שלא מן המניין.

גב' עדנה זטלאוי: חייבים להיות מאושרים.

גב' רונית ד. עייאש: בואו נעשה ישיבה, יש לנו את כל אוגוסט.

מר יוסף ניסן: אבל מה זה רלוונטי?

גב' רונית ד. עייאש: זה מאוד רלוונטי. אני לוקחת כסף עכשיו, ומוסיפה למה שזה, רוצה לדעת מה כבר ממומן להם, מה זאת אומרת?

מר יוסף ניסן: אז רגע, שנייה, אני עוד לא סיימתי.

גב' רונית ד. עייאש: אם זה מאות אלפי שקלים, ואתה מוסיף להם עוד קצת, אני רוצה לדעת.

מר יוסף ניסן: רגע, חכי שנייה. קודם כל, מה שהם קיבלו עד היום, אגב, זה מימים ימימה, המצב כרגע של המועדון, הוא בכי רע, מאוד.

גב' רונית ד. עייאש: ברור לי.

גב' עדי זנד: תמיד היה. הם תמיד היו.

מר יוסף ניסן: הם באו ורצו עוד משהו, ועוד זה, ואי אפשר. אי אפשר גם לתת להם תקציב חוץ ממה שאני עושה פה, וזה יהיה לשנתיים בלבד. הדבר הזה יהיה לשנתיים בלבד, זה רק ההשתתפות שלנו ב-50% מעלות הפרויקט הזה, בסדר? זה יהיה להם 60 אלף ₪ בשנת 2021, ועוד 60 אלף ₪ בשנת 2022.

גב' רונית ד. עייאש: ממי ירד עכשיו, נוסיף מישהו, מישהו ירד.

מר יוסף ניסן: לא, אנחנו נעלה את התקציב.

גב' עדנה זטלאוי: לא, לא, התקציב של התמיכות הולך לעלות.

גב' רונית ד. עייאש: למה? הוא 200 אלף.

גב' עדנה זטלאוי: הוא 200.

מר יוסף ניסן: לא, הוא 140.

גב' ברוריה אליעז: אתה הסברת לנו בישיבת הנהלה, את הסיבה, יוסי, אתה השאלה נשאלה,

(מדברים ביחד)

גב' ברוריה אליעז: בישיבת ההנהלה הישיבה נשאלה.

מר יוסף ניסן: כן?

גב' ברוריה אליעז: ואתה הסברת למה המועצה כן נותנת משהו שזה מוסיף לנו. אז תסביר את זה.

מר יוסף ניסן: זה, זה.

גב' רונית ד. עייאש: אנחנו הבנו, לא צריך להסביר, הבנו.

גב' ברוריה אליעז: אז אם הבנו, אז מה הבעיה?

גב' רונית ד. עייאש: אני יש לי, אני רוצה להבין, כמה היום כבר מסבסדים אותם. מסבסדים את ה...

גב' ברוריה אליעז: את רוצה לדעת את הסכום עד היום.

גב' רונית ד. עייאש: לא עד היום.

גב' ברוריה אליעז: אז מה את רוצה לדעת?

גב' רונית ד. עייאש: זה לא עד היום.

מר יוסף ניסן: הם לא מקבלים כסף מהמועצה.

גב' רונית ד. עייאש: מה זאת אומרת? אתה נותן להם מים,

מר יוסף ניסן: יש להם ארנונה מופחתת, כן.

גב' רונית ד. עייאש: ברור, יש ארנונה, יש,

גב' עדי זנד: אתה נותן שווה ערך כסף.

גב' רונית ד. עייאש: שווה ערך, מה זה משנה? זה קוראים לו מפה, או קוראים לו מפה.

מר יוסף ניסן: בסדר, את יודעת ש...

גב' רונית ד. עייאש: או מוועדת תמיכות.

גב' ברוריה אליעז: מה זה משנה, רונית?

גב' רונית ד. עייאש: אני אסביר.

גב' ברוריה אליעז: כן, תסבירי.

גב' רונית ד. עייאש: בסוף זו כמות מסוימת של אנשים שמשתמשת בזה, ולא כל היישוב.

מר יוסף ניסן: רוב היישוב אבל.

גב' רונית ד. עייאש: אני לא יודעת, תן לי את הנתונים האלה, תן ניתוח, יוסי.

מר יוסף ניסן: בסדר.

גב' רונית ד. עייאש: אנחנו מייצגים תושבים שגרים ונכנסים,

מר יוסף ניסן: חמישים אחוז, יש?

גב' רונית ד. עייאש: מה זאת אומרת?

מר יוסף ניסן: 50% מהתושבים נמצאים?

גב' רונית ד. עייאש: אני לא יודעת, יוסי. אני באמת לא יודעת. אתה יודע, מה שאני יודעת, אני עונה.

גב' עדי זנד: יש פה עניין שמועדון החברים הוא עמותה.

גב' רונית ד. עייאש: נכון.

גב' עדי זנד: הוא עמותה שצריכה להתנהל בצורה מושכלת, וגם המועדון כבר הרבה שנים, יש לו בעיות, כעמותה הוא לא מחזיק את עצמו, מכל הסיבות. מחירי המניות הם מאוד גבוהים, המינויים שלהם לא זה,

גב' רונית ד. עייאש: אי אפשר לסחור בהם, אז אנשים לא מחדשים מניות.

גב' עדי זנד: יש מיליון בעיות עם העמותה הזאת, כבר לא מהיום. לא מהיום.

גב' עדנה זטלאוי: אבל בוחרים נציגים חדשים כל פעם לוועד, וזה לא זו.

גב' ברוריה אליעז: זה לא משנה.

גב' עדי זנד: יש שם בעיה מובנית בזה. עכשיו, מה בעצם אומרים? העמותה עומדת בפני עצמה, המועדון הוא של העמותה, ועכשיו המועצה גם אם היא מחליטה להוסיף לתקציב, במקום להוסיף אותו לגופים אחרים שצריכים, שהם נותנים שירות לקהל יותר רחב,

מר יוסף ניסן: אין, אין מישהו שנותן לקהל יותר רחב שירותים פה ביישוב, עדי.

גב' רונית ד. עייאש: לא, זה בנוסף על מה שאתה כבר נותן, יוסי, זה בדיוק מה שאני מנסה להגיד.

מר יוסף ניסן: תן למישהו אחר שנותן שירותים, למי? תביאי הצעה, נדון בה. אין בעיה.

גב' רונית ד. עייאש: נדון בה זה בסדר, אם תהיה הצעה, נבוא ונדון בה. אני רק אומרת שכבר הם מסובסדים.

מר יוסף ניסן: בסדר.

גב' רונית ד. עייאש: בדרכים אחרות, ואתה אומר עכשיו, נגדיל את הסבסוד.

מר יוסף ניסן: אבל מי זה הם? זה אנחנו, זה כולנו.

גב' רונית ד. עייאש: בטח שזה, אמרתי לך עשרים שנה.

מר יוסף ניסן: את לא מדברת עכשיו על איזה מועדון בבאר שבע.

גב' רונית ד. עייאש: אני מדברת על עצמי, אני עשרים שנה,

גב' ברוריה אליעז: כבר עשרים שנה הם מסובסדים.

גב' רונית ד. עייאש: ברור לי.

גב' עדי זנד: הם עשרים שנה מסובסדים? 20 שנה הם בבעיה.

גב' רונית ד. עייאש: זה שהמצב הולך ומורע, המצב הזה אתה כאילו אחרים...

גב' עדי זנד: על הפנים.

מר יוסף ניסן: בסדר, הרבה אנשים לא מחדשים את המינויים עכשיו,

גב' ברוריה אליעז: מצד שני, חייבים את המקום הזה.

גב' עדי זנד: אנשים לא מחדשים, אבל אנשים גם לא יכולים למכור את המניות שלהם, ואז הכול...

גב' ברוריה אליעז: נכון, אתה מוכר את הבית, ואתה לא יכול למכור את המניה.

מר יוסף ניסן: אבל אין שם, זו לא איזו עמותה...

(מדברים ביחד)

גב' עדי זנד: כל המבנה העסקי שלהם,

גב' ברוריה אליעז: לי יש מניה בעמותה,

גב' רונית ד. עייאש: גם לי יש מניה.

גב' עדי זנד: לי יש מניה בעמותה, כבר עשר שנים אין לי...

גב' ברוריה אליעז: אני יותר, עשרים שנה.

גב' רונית ד. עייאש: רגע, יש לי שאלה, זה חוקי ל...

מר יוסף ניסן: ברור, ברור. זה עבר ייעוץ משפטי.

עו"ד יגאל ברק עופר: א' – זה עבר את הוועדה שאני ישבתי בה.

מר יוסף ניסן: הוא חבר ועדה.

גב' רונית ד. עייאש: אוקיי. לא, כי זו עמותה, למעשה... אז איך אתה מסבסד עמותה?

עו"ד יגאל ברק עופר: עמותה היא גוף מלכ"רי בהגדרה. כל עמותה. זו הפעילות שלה.

גב' רונית ד. עייאש: אוקיי.

מר יוסף ניסן: טוב, אני מעלה להצבעה את הנוסח הזה, אני מתחייב להביא לך את כל הנתונים בישיבה הבאה.

גב' רונית ד. עייאש: אני נמנעת עד שהנתונים האלה לא זה.

מר יוסף ניסן: טוב. מי בעד?

גב' ברוריה אליעז: אני חושבת שבסיכומי של דבר, אנחנו לא יכולים לבטל את המוסד הזה, מה?

גב' רונית ד. עייאש: חס וחלילה.

גב' ברוריה אליעז: גם אם נדע כמה אנחנו תומכים בהם.

גב' רונית ד. עייאש: אני לא זה, זה לא...

גב' ברוריה אליעז: אני אצביע בעד.

גב' רונית ד. עייאש: אבל אני רוצה,

מר יוסף ניסן: זה בעדנו, זה בעד עצמנו,

גב' רונית ד. עייאש: ברור שזה בעד עצמנו. אבל אני רק אומרת שבוא נראה איזה פעולות הם עשו, מה התייעלות שלהם, בואו נראה תמונה. אנחנו חיים...

דובר: את יודעת מה? בואו נזמין את יושב הראש.

גב' ברוריה אליעז: זה כדאי, שפעם הוא יסביר למה הוא...

גב' רונית ד. עייאש: התייעלות שלהם, להם הם ניזוקו, משהו.

גב' עדי זנד: מהצופים אנחנו דורשים לדווח לנו, וזו עמותה שהיא נותנת לנו שירות, עם הכסף שלנו, ואנחנו לא דורשים.

מר יוסף ניסן: זה לא בדיוק.

מר שמואל לביא: אני מבין שאת הבקשה לתמיכה הם יצטרכו לעשות בדיוק אותו הדבר, כמו הצופים.

גב' רונית ד. עייאש: ברור. אבל אנחנו פה מתחילים איזה נוהל, משהו שהוא זה, שאנחנו אומרים – רגע, תראה לי התייעלות, תראה לי מה אתה עשית, בשביל שנכניס למעגל התמיכות.

ד"ר עפר לוי: מהפרסומים בפייסבוק, בעבר היו המון תלונות על חדר הכושר,

(מדברים ביחד)

גב' רונית דמרי עיאש: יוסי? זו המטרה של ה-60 אלף. כשהמצב של המועדון הוא כל כך בכי רע, אנחנו תומכים בפרויקט,

מר יוסף ניסן: אנחנו לא אומרים להם על מה, אנחנו פרויקט,

גב' עדי זנד: ויכול להיות שהם לא יעשו נינג'ה?

מר יוסף ניסן: ברגע שמעבירים להם את הכסף, הם...

גב' עדי זנד: סוברנים לעשות מה שהם רוצים?

גב' רונית ד. עיאש: הם רוצים פרויקט נינג'ה בכסף שלך, זה מה שראש המועצה אומר כרגע.

מר שמואל לביא: בתמיכות הם חייבים לעמוד במה שהם,

גב' ברוריה אליעז: בטח, מה שהם מבטיחים, זה מה שצריך להיות.

מר יוסף ניסן: הם יגישו תוכנית, ויצטרכו לעמוד בה.

גב' עדי זנד: רגע, אבל אנחנו עכשיו, בהנחה שעכשיו אישרנו להם, לא אישרנו להם עם תנאי שזה אומר – רק לנינג'ה.

גב' עדנה זטלאוי: לא, לא, לא.

גב' עדי זנד: לא, אישרנו לכם... אתם יכולים לתת את זה עכשיו לעמי, את כל ה-60 אלף ש, זה מותר להם?

עו"ד יגאל ברק עופר: קודם כל, קחו בחשבון, עכשיו מאשרים את התבחינים, לא מאשרים תמיכות. הם יגישו בקשה לתמיכה, עם תוכנית ואתם תצטרכו שוב גם לאשר את התמיכה הספציפית.

גב' רונית ד. עיאש: ברור.

עו"ד יגאל ברק עופר: אז יש פה שני שלבים.

גב' רונית ד. עיאש: זה כמו עם הצופים, ברור לנו.

גב' ברוריה אליעז: אז התמיכה צבועה בצבע.

גב' עדנה זטלאוי: היא עד 30% מתקציב התמיכות.

מר יוסף ניסן: כרגע אנחנו מאשרים את המנגנון, המנגנון לפי אחוזים. אחרי זה, כשהם יגישו תוכנית, אנחנו נדון בה ונראה אם לאשר אותה או לא, בסדר?

גב' עדי זנד: ואז נוכל לדחות גם את התוכנית שלהם?

עו"ד יגאל ברק עופר: כן. יכול להיות שתגידו, התוכנית הזאת לא מצדיקה את התמיכה, אנחנו לא מאשרים.

גב' ברוריה אליעז: ואז אפשר לבטל את התמיכה?

מר יוסף ניסן: כן.

גב' ברוריה אליעז: אפשר?

מר יוסף ניסן: כן.

עו"ד יגאל ברק עופר: תמיכה זו מסגרת, לא חייבים לנצל אותה.

גב' ברוריה אליעז: לא חייבים לאשר אותה, במלואה, בחלקה?

מר שמואל לביא: זה הקריטריונים עכשיו, עדיין לא אומר שיתנו להם כסף.

גב' עדי זנד: אם אנחנו יכולים לעצור את זה בשלב התוכנית, אז אין סיבה לחסום את זה עכשיו.

גב' ברוריה אליעז: אם אפשר לעצור, אז אין סיבה לחסום.

(מדברים ביחד)

גב' עדי זנד: אני קוראת לך יוסי לשים שם עין מאוד מאוד רצינית. כי הבעיה שלהם היא בעיה רב שנתית,

גב' רונית ד. עייאש: זה זורקים כסף טוב אחרי כסף רע.

גב' עדי זנד: זה טיפה בים, וזה לא בטוח שאנחנו באמת נקבל את מה שאנחנו היינו רוצים לקבל מהם. לתת את זה בשביל עוד...

גב' ברוריה אליעז: עדי, לכן אני שואלת שוב את השאלה, כדי שזה יהיה לפרוטוקול מאוד ברור. אני שואלת את היועץ המשפטי,

מר יוסף ניסן: יגאל.

גב' ברוריה אליעז: האם בוודאי אנחנו נוכל לעצור את התמיכה, או לבטל אותה,

גב' עדי זנד: לא לאשר את התוכנית.

גב' ברוריה אליעז: אם התוכנית שהם יציעו, לא תיראה לנו?

עו"ד יגאל ברק עופר: כן. כי התמיכה, אתם לא צריכים לעצור אותה אפילו, אתם יכולים לא לאשר אותה, מלכתחילה. זאת אומרת, כשהם מבקשים תמיכה, זה

בא לאישור שלכם. ורק אחרי שאתם מאשרים, יש תמיכה.

גב' ברוריה אליעז: לא, אתה אמרת כך – שיש מסגרת כספית כלשהי של תמיכה, ועל זה ניתן להצביע.

עו"ד יגאל ברק עופר: נכון.

מר שמואל לביא: זה קריטריונים, זה נקרא קריטריונים.

גב' ברוריה אליעז: ואז, בשלב הבא, הם

גב' עדי זנד: הם יגישו תוכנית, ואם התוכנית לא תיראה לנו,

עו"ד יגאל ברק עופר: קודם זה מגיע לוועדת תמיכות ואחר כך אליכם, לאישור של התמיכה בבקשה.

גב' ברוריה אליעז: כרגע, אנחנו מצביעים, כרגע,

גב' רונית ד. עייאש: עם כל הכבוד, אם מישהו בא ועושה לי עכשיו נינג'ה, והמקלות נראות כמו הפרצוף, אז עדיף להשקיע במלתחות מאשר בנינג'ה.

גב' ברוריה אליעז: אני לא יורדת לסוף דעתכם עד הסוף, האם כרגע אני מצביעה, כולנו מצביעים, על הקריטריון.

מר יוסף ניסן: כן.

גב' ברוריה אליעז: בשלב ב' -

גב' רונית ד. עייאש: על תוכנית.

גב' ברוריה אליעז: אנחנו נצביע, על התוכנית עם התמיכה.

מר שמואל לביא: הוועדה דנה בתמיכה, בהתאם לקריטריונים, והיא אומרת – אוקיי, אנחנו התרשמנו שהכסף הולך למה שצריך, ואנחנו מאשרים. ואז הם מביאים את זה למליאה, לאישור של הוועדה.

גב' ברוריה אליעז: ואם אנחנו לא... אם אנחנו נתנגד לזה, אפשר יהיה לפסול, והתמיכה תלך למשהו אחר?

מר יוסף ניסן: כן.

גב' ברוריה אליעז: אפשר לקחת את הכסף, לא בשבילם, לא לבריכה,

מר יוסף ניסן: לחלק אותו אחרי זה,

גב' ברוריה אליעז: לצרכים אחרים של היישוב.

מר שמואל לביא: בקריטריונים, בתקציב.

מר יוסף ניסן: התשובה היא כן.

גב' עדנה זטלאוי: אתה לא יכול לקחת את הכסף של הבריכה, אם נתת לתנועת הנוער את מירב השיעור שמגיע להם, לא תוכל לתת את זה לתנועת הנוער. זה יכול להיות סעיף בעודף, שעושים ממנו אחר כך העברה לסעיף אחר שצריך אותו.

גב' רונית ד. עייאש: אוקיי, בסדר.

עו"ד יגאל ברק עופר: זה גם יכול להיות תמיכה לגופים אחרים, כמו שהיה בשנה שעברה עם חב"ד, שהם לא היו לפי תבחין, אבל...

גב' ברוריה אליעז: שיהיו לי בריאים חב"ד.

מר יוסף ניסן: אוקיי חברים, כולם בעד?

גב' ברוריה אליעז: כן. אז ככה זה בסדר.

מר יוסף ניסן: מעולה.

החלטה: הוחלט פה אחד לאשר את תבחיני התמיכות לשנת 2021

לסעיף 5 - ועדות המועצה – על פי בקשה הח' רונית דמרי עייאש

מר יוסף ניסן: ועדות המועצה על פי בקשת החברה רונית דמרי,

גב' רונית ד. עייאש: אנחנו נדחה את זה לישיבה הבאה, כי יש גבול לשעות.

ד"ר עפר לוי: אני מבקש ממך, ועדת הנחות, דחוף דחוף דחוף.

גב' רונית ד. עייאש: מה אתה רוצה ממני?

ד"ר עפר לוי: נשלחו כמה אימיילים.

גב' רונית ד. עייאש: כל אימייל שנשלח, ענית. אני יושב הראש. כל אימייל שנשלח.

ד"ר עפר לוי: אז צריך לבדוק את זה, כי גם אני שלחתי,

גב' רונית ד. עייאש: אני לא מנהלת את...

ד"ר עפר לוי: אז שוב, צריך לראות איפה זה קורה, כי כשאני שואל אומרים – רונית לא הגיבה.

גב' רונית ד. עייאש: אני לא הגבתי? השכנה שלי היא צועקת עליי מהגדר, מה אתה מדבר?

ד"ר עפר לוי: אז צריך לראות מה קורה עם האימיילים, אני לא יודע.

גב' רונית ד. עייאש: אני לא מנהלת מיילים, אני עובדת מהבית, עופר.

ד"ר עפר לוי: בשבועיים האחרונים, אני שאלתי מה קורה, זה מה שאמרו לי. אז בקיצור, אני שולח שוב, ואני מבקש שתאשרי אם קיבלת, אוקיי? מה ששלחתי, אולי לא הגיע לכתובת הנכונה.

גב' ברוריה אליעז: מה קרה עכשיו?

מר יוסף ניסן: טוב.

ד"ר עפר לוי: אולי לא הכתובת הנכונה, אני מחכה, ואני ניסיתי ללחוץ, אני לא יושב הראש, זה מה שנאמר לי, אולי יש תקלה, לבדוק.

החלטה: הנושא נדחה לישיבה הבאה

לסעיף 6 - אישור מינויים לוועדות:

עלמה וטרסקו ושולי גולדמן לחברות בוועדת איכות הסביבה.
ליזט פרץ לחברה בוועדות קהילה ותרבות.

מר יוסף ניסן: אישור מינויים לוועדות - עלמה וטרסקו ושולי גולדמן לחברות בוועדת איכות הסביבה. מי בעד? כולם.

גב' רונית ד. עייאש: לא מכירה מה...

מר יוסף ניסן: בעד? נגד? תחליטו.

גב' רונית ד. עייאש: אין לי שום התנגדות. מי שרוצה לתרום.

מר יוסף ניסן: פה אחד.

החלטה: הוחלט פה אחד לאשר את המינויים של עלמה וטרסקו ושולי גולדמן לחברות בוועדת איכות הסביבה

מר יוסף ניסן: ליזט פרץ לחברה בוועדות קהילה ותרבות.

גב' עדי זנד: בשמחה, עושה עבודה יפה מאוד. אני רואה אותה כל הזמן.

החלטה: הוחלט פה אחד לאשר את מינויה של ליזט פרץ לחברה בוועדות קהילה ותרבות

לסעיף 8 - אישורי תב"רים:

8.1 תב"ר 388 הקמת חדר מחשבים בבית ספר להבים על סך 142,736 ₪, במימון: מפעל הפיס 92,736 ₪ והקרן לעבודות פיתוח 50,000 ₪.

מר יוסף ניסן: בואו נאשר את התב"רים. יש לנו ככה. תב"ר 388 – הקמת חדר מחשבים בבית ספר להבים על סך 142,736 ₪, במימון,

גב' רונית ד. עייאש: רגע, אני רוצה לדבר על זה שנייה, קראנו. חדר מחשבים יש בזה. גם בבית הספר וגם במתנ"ס.

מר יוסף ניסן: הולכים להקים, קודם כל, המחשבים כבר ישנים מאוד. חלקם גם תקולים, הם מאוד ישנים.

גב' רונית ד. עייאש: הם לא כל כך ישנים, יוסי. עשינו את זה לפני...

מר יוסף ניסן: זה הכול בשיתוף פעולה עם מנהלת בית הספר, אגב. זו הדרישה שלה. היא רצתה להקים,

גב' רונית ד. עייאש: כי במתנ"ס, בפניה בסוף המסדרון, יש חדר מחשבים, שנבנה עבור,

גב' ברוריה אליעז: יש חדר מחשבים שהוא חודש.

גב' רונית ד. עייאש: שנייה. שנבנה עבור איך קוראים לזה, הקבוצה שמייצגת אותנו, נו? נבחרת הרובוטיקה. נבנה משהו מדוגם,

מר יוסף ניסן: פה מדובר במחשבים חדשניים ומתקדמים, שיוכלו לתת מענה גם לבית הספר, אגב, הכיתה הזו, הקיימת, היא 26 מחשבים, זו הולכת להיות כיתה יותר גדולה, של 32 מחשבים.

גב' רונית ד. עייאש: זאת אומרת, זה יהיה בנוסף?

מר יוסף ניסן: בנוסף, כן.

גב' רונית ד. עייאש: אוקיי.

מר יוסף ניסן: בנוסף, והיא תיתן גם מענה לקורסים שהמתנ"ס יעשה אחר הצהריים. זאת אומרת, יהיה פה שיתוף פעולה, גם של המתנ"ס וגם של זה, ו...

גב' ברוריה אליעז: מה, יכנסו לשטח בית הספר?

מר יוסף ניסן: כן.

גב' עדנה זטלאוי: המתנ"ס נכנס בדרך כלל גם לשטח בית הספר בחוגים.

מר יוסף ניסן: שימו לב, יש פה 142,736 במימון מפעל הפיס, שהוא 92,736 ₪ והקרן לעבודות פיתוח 50. גם המחשבים עצמם, אגב, זה במכרז שמפעל הפיס הוציא לכל הארץ, והמחירים הם מאוד מאוד נמוכים, מעבר לזה שהם מסובסדים, הם מאוד נמוכים.

גב' ברוריה אליעז: כמה עולה הפרויקט?

גב' עדנה זטלאוי: 142 אלף.

מר יוסף ניסן: מי בעד? כולם, פה אחד.

החלטה: הוחלט פה אחד לאשר את תב"ר 388 הקמת חדר מחשבים בבית ספר להבים על סך 142,736 ₪, במימון: מפעל הפיס 92,736 ₪ והקרן לעבודות פיתוח 50,000 ₪.

8.2 תב"ר 389 העברת קריית המודיעין ללהבים על סך 75,000 ₪ מהקרן לעבודות פיתוח.

מר יוסף ניסן: תב"ר 389 העברת קריית המודיעין מבאר שבע, על סך 75,000 ₪ מהקרן לעבודות פיתוח.

גב' רונית ד. עייאש: תסביר, מה אתה רוצה לעשות?

מר יוסף ניסן: יש כרגע סוגיה שעומדת די באוויר. אומנם המעטפות נפתחו, המעטפות של הקריה, של קהילת המודיעין, נפתחו. אבל הם לא חותמים חוזה עם הקבלן הזוכה, עד שאין פתרון תחבורתי, ומהשיחות שאני ניהלתי עם הרמטכ"ל וגם העוזר שלו, מתברר שהם רוצים את להבים. הרמטכ"ל רוצה את להבים. אומר לי – מחר אני מוכן לעבור, אבל אני מחויב להחלטת ממשלה. אז אני חושב שיש פה איזשהו חלון הזדמנויות, ואנחנו, אני כראש מועצה, לא יכול להרשות לעצמי להיות במצב שמחר אני אגיד שלא הפכתי כל אבן בדרך להביא את קריית המודיעין פה ללהבים צפון.

גב' ברוריה אליעז: מי מתנגד?

גב' רונית ד. עייאש: אני חושבת שאתה זורה חול בעיני התושבים בדבר הזה.

מר יוסף ניסן: למה?

גב' רונית ד. עייאש: כי אני חושבת שזו החלטה שהתקבלה, כל הנגב תומך עם כל היישובים מסביב, אני בעומק הסיפור הזה, דרך אתי לוצאטו, דרך אמיר בוחבוט, דרך כל כל כל כל מי שמעורב בדבר הזה, ולקחת כסף טוב שלנו, 75 אלף, כדי לזרוק אותו על משהו שזה חלומות באספמיה, שהחלטה כבר התקבלה בדרך לביצוע, וחס וחלילה, איך אומרים, תעכב בגלל איזה חלום, או בלון שיופרח פה, זה הרס לאיך אומרים? בצורת המחשבה.

ולכן, אני ממש חושבת שאסור אפילו עם הרבה רצון שלי לממש את השטח הזה לדברים טובים, את מה שכבר נעשה ונזרק בליקית, צריך לשחרר ולחבק בשתי ידיים, אולי נצליח להוציא משם כסף בחלוקת הכנסות צודקת. ולא עכשיו להחצין מקלות בגלגלים, כדי שהדבר הזה יתעכב בעוד עשר שנים, בצורה כזאת או אחרת. ולכן, כל כסף טוב כזה, אסור שייזרק על פרויקט כזה.

מר יוסף ניסן: אני חושב אחרת. אני מזהה חלון הזדמנויות שאנחנו לא יכולים להרשות לעצמנו לא להיות בו, והכסף הזה לא ימומש במלואו. אנחנו נשתמש במחצית ממנו, זאת אומרת, הכסף הזה אמור להספיק לשישה חודשים?

גב' עדנה זטלאוי: לא, לחמישה.

גב' עדי זנד: למה? מה יעשה בו?

גב' עדנה זטלאוי: שירותי לובינג.

גב' רונית ד. עייאש: לובינג בכנסת?

גב' עדי זנד: לא יקרה.

מר יוסף ניסן: אנחנו, אחרי חודשיים, נראה לאן הרוח נושבת, ואני מבטיח לכם להביא את זה לכאן שוב, ולראות לאן הרוח נושבת ולקבל החלטה.

גב' רונית ד. עייאש: אני מתנגדת במצח נחושה.

מר יוסף ניסן: בסדר גמור. מי בעד התב"ר?

גב' ברוריה אליעז: הם יוכלו תוך חודשיים וחצי להביא,

מר יוסף ניסן: כן.

גב' עדי זנד: אני חושבת שאנחנו גם בחודשיים וחצי שלא יקרה בהם שום דבר.

מר יוסף ניסן: יכול להיות, אז בשביל זה אנחנו בודקים את ההיתכנות.

גב' עדי זנד: לא, חבל לבזבז את הכסף על זה, למה?

גב' רונית ד. עייאש: ממש חבל לבזבז את הכסף. לא בטיימינג ולא בנושא.

גב' עדי זנד: אין, מדינת ישראל לא נמצאת במקום הזה בכלל.

גב' ברוריה אליעז: ברור לך שבחודשיים וחצי האלה תהיה לך תשובה?

מר יוסף ניסן: כן.

גב' רונית ד. עייאש: מה פתאום, יש חגים ויש אוגוסט.

גב' ברוריה אליעז: הם יעשו עבודה?

מר יוסף ניסן: הם יעשו עבודה, בוודאי.

גב' רונית ד. עייאש: מי אלה?

מר יוסף ניסן: איך הם נקראים?

גב' עדנה זטלאוי: הם דווקא חברה...

גב' רונית ד. עייאש: מי?

גב' עדנה זטלאוי: גלעד.

גב' רונית ד. עייאש: גלעד מה? מה זה?

גב' עדנה זטלאוי: חברת גלעד שירותי לובינג, זו הפירמה שלהם.

מר יוסף ניסן: חברה מאוד רצינית, בקיצור.

גב' רונית ד. עייאש: להזיז את ליקית ללהבים.

מר יוסף ניסן: תקשיבו,

גב' רונית ד. עייאש: ועוד עכשיו.

גב' עדי זנד: אנחנו בעיצומו של משבר כלכלי.

מר יוסף ניסן: בדיוק בגלל זה.

גב' עדי זנד: משבר כלכלי, בעיצומו של משבר פוליטי, אוגוסט וספטמבר ואוקטובר, כל תקופת החגים, לא יקרה פה שום דבר. חבל על הכסף עכשיו, חבל.

מר יוסף ניסן: חברים, תקשיבו, שני דברים. אחד – התנאי של הרמטכ"ל, זה לסלול מסילת רכבת לליקית שעלותה מוערכת בכמיליארד וחצי שקל. דווקא על הרקע הזה, של המשבר הכלכלי, אני חושב שיש פה הזדמנות בלתי חוזרת. בלתי חוזרת. אני אמרתי את זה,

גב' רונית ד. עייאש: הזדמנות בלתי חוזרת לעכב את הפרויקט בעשר שנים.

מר יוסף ניסן: לא, למה?

גב' רונית ד. עייאש: כי עוד הפעם יעשו תכנונים,

מר יוסף ניסן: ממש לא.

גב' רונית ד. עייאש: בוודאי כן.

מר יוסף ניסן: להיפך, אני חוסך להם תחנת רכבת.

גב' רונית ד. עייאש: אבל זה לא אתה חוסך,

מר יוסף ניסן: להקים תחנת רכבת זה שמונה שנים.

גב' רונית ד. עייאש: אבל אתה צריך לתכנן את זה במקום אחר, יוסי די,

מר יוסף ניסן: התכנון לא יורד לטמיון.

גב' רונית ד. עייאש: בטח שכן.

מר יוסף ניסן: אפשר להתאים ממקום למקום.

גב' רונית ד. עייאש: מה זה להתאים? מה אתה חושב שזה? ... יושב לך שר הביטחון ואומר זו תכלית חיי להעביר את צהל לנגב. אומר שר הביטחון. די יוסי, זה לזרות חול.

מר יוסף ניסן: זה לא נגב? לא הבנתי.

גב' רונית ד. עייאש: זה נגב. אבל הוא בוצע, נפתחו מעטפות, יש תוכניות, יש זוכה.

מר יוסף ניסן: אז אני אומר לך, שהתנאי של הרמטכל היה הסדר,

גב' רונית ד. עייאש: של שר הביטחון, עזוב רמטכ"ל, יש פה מישהו שהוחלט, והוא שחרר את צוואר הבקבוק שהיה. ממש לזרות,

מר יוסף ניסן: אבל יש סיכום של הרמטכ"ל,

גב' רונית ד. עייאש: יוסי, אתה חוזר לרמטכ"ל, אבל מעליו יש מקבל החלטות.

מר יוסף ניסן: הסיכום של הרמטכ"ל עם שר הביטחון, שעד שאין פתרון תחבורתי, לא נחתם חוזה עם קבלן. אני חושב, ואני אמרתי את זה מול ראשי הרשויות שלא אהבו את זה, גם רוביק דנילוביץ' ישב שם, גם בני ביטון וכל...

גב' רונית ד. עייאש: הם ילחמו בך.

מר יוסף ניסן: קיבלתי את האש מכולם ואמרתי – תקשיבו, אני חוסך לכם זמן, אני חוסך לכם כסף, ואני תורם לבטחון המדינה. כי אם זה יהיה פה, גם הנשים של יוכלו לנסוע ו... הרי כל אנשי הקבע רוצים את להבים ולא רוצים את ליקית, זה ברור. הלחץ הזה יעשה את שלו גם מלמטה, ואני אומר לך – מספיקה כתבה אחת בידועות אחרונות, שלהבים חוסכת מיליארד וחצי ש"ח בתקופה הזאת, לשנות סדרי עולם. שווה לנו את ה-70 אלף ש"ח? שייתן לנו 50 מיליון ש"ח ארנונה פה, או לא? לדעתי אין בכלל מחלוקת. אין מחלוקת בכלל.

גב' ברוריה אליעז: אני מסכימה איתך, רק שחבל שזה קורה בעיתוי כזה זיפת.

גב' רונית ד. עייאש: לא מתאים, ולא...

מר יוסף ניסן: לא אני בחרתי בעיתוי, מה לעשות?

גב' רונית ד. עייאש: תתחיל להילחם על נושאים אחרים להביא לזה. זה מעט מדי ומאוחר מדי.

מר יוסף ניסן: אוקיי, קדימה. מי בעד התב"ר? עופר בעד? עדי, רונית?

גב' רונית ד. עייאש: ממש לא.

מר יוסף ניסן: נגד?

גב' רונית ד. עייאש: ברור.

מר יוסף ניסן: את נגד, עדי?

גב' עדי זנד: כן.

מר יוסף ניסן: נגד.

גב' עדנה זטלאוי: נגד?

גב' רונית ד. עייאש: בטח.

גב' עדנה זטלאוי: גם עדי וגם רונית?

מר יוסף ניסן: כן.

גב' רונית ד. עייאש: לגמרי.

החלטה: הוחלט ברוב קולות ובהתנגדות הח' דמרי עיאש וזנד לאשר את תב"ר 389 העברת קריית המודיעין ללהבים על סך 75,000 ₪ מהקרן לעבודות פיתוח.

8.3 תב"ר 390 פרויקט יער להבים על סך 1,850,000 ₪ במימון:
 מפעל הפיס 500,000 ₪
 רשות הניקוז 750,000 ₪
 קרן המים 500,000 ₪
 קרן לעבודות פיתוח 100,000 ₪

מר יוסף ניסן: 8.3 - תב"ר 390 פרויקט יער להבים על סך 1,850,000 ₪ במימון:
 מפעל הפיס 500,000 ₪, רשות הניקוז 750,000 ₪, קרן המים 500,000 ₪ וקרן לעבודות
 פיתוח 100,000 ₪. אגב, זה...

גב' רונית ד. עייאש: היועץ המשפטי, האם מותר לקחת כסף מקרן המים שהיא פנימית של להבים, שמיועדת לשיפוץ ולפיצוצים ולזה של להבים, ולקחת אותה לבנות פארק?

מר יוסף ניסן: מים.

גב' רונית ד. עייאש: פארק.

מר יוסף ניסן: פארק מים.

גב' רונית ד. עייאש: שאלתי שאלה את היועץ המשפטי.

מר יוסף ניסן: יהיו גם תשתיות מים שאנחנו נצטרך לשים.

גב' רונית ד. עייאש: אבל אני שאלתי, כתוב פרויקט יער להבים, לא כתוב פארק מים. זה לא מגלשות.

מר יוסף ניסן: תשאל לימה הולך הכסף.

גב' רונית ד. עייאש: אני שואלת את היועץ המשפטי, האם...

עו"ד יגאל ברק עופר: אני לא מכיר ספציפית את המספרים, אבל אני אומר,

גב' רונית ד. עייאש: זה לא קשור למספרים, זה קשור,

מר יוסף ניסן: אני אענה.

גב' רונית ד. עייאש: אל תענה, זה יועץ משפטי, הוא גם שלי היועץ המשפטי.

מר יוסף ניסן: שלך.

גב' רונית ד. עייאש: שלי כחברת מועצה, לא אישית.

עו"ד יגאל ברק עופר: פרויקט שיש בו תשתיות מים, כחלק מהעלות שלו, מותר להשתמש בקרן המים למימון הפרויקט שיש בו תשתיות מים.

גב' רונית ד. עייאש: אז אפשר לראות את הפרויקט? אפשר לראות מה חלקו בקרן המים?

מר יוסף ניסן: כן, כן.

גב' רונית ד. עייאש: יופי, אז בואו נדון בזה בפעם הבאה.

מר יוסף ניסן: אוקיי, מי בעד התב"ר?

גב' עדי זנד: מאשרים?

גב' רונית ד. עייאש: סתם אנחנו, עכשיו אנחנו במי בעד התב"ר, מי נגד, אין שלושה, הבנו את ראש המועצה ואיך הוא מתנהל.

מר יוסף ניסן: שתיכן נגד?

גב' רונית ד. עייאש: לקחת כסף, ועכשיו אני אומרת משהו, ואני אוריד את המסיכה.

גב' עדנה זטלאוי: מה נגמר? נגמר שלושה בעד ושניים נגד?

מר יוסף ניסן: כן.

גב' רונית ד. עייאש: לקחת כסף,

מר יוסף ניסן: רגע, קודם כל נסיים את ההצבעה. אתם נגד?

גב' רונית ד. עייאש: מה זאת אומרת? אני בעד הפארק, לא מזה. השאלה אם מותר, משפטית, ואני חושבת שכדאי שתבדוק את זה.

מר יוסף ניסן: הוא אמר לך כן.

גב' רונית ד. עייאש: כי אני בדקתי.

מר יוסף ניסן: טוב.

החלטה: הוחלט ברוב קולות ובהתנגדות הח' דמרי עייאש וזנד לאשר תב"ר 390

פרויקט יער להבים על סך 1,850,000 ₪ במימון:
 מפעל הפיס 500,000 ₪
 רשות הניקוז 750,000 ₪
 קרן המים 500,000 ₪
 קרן לעבודות פיתוח 100,000 ₪

גב' רונית ד. עייאש: אני בדקתי ואסור לעשות דבר כזה. לקחת כסף ממעגל סגור של תשתית המים בלהבים, ולקחת את זה לפרויקט שהוא,

מר יוסף ניסן: מים.

גב' רונית ד. עייאש: לא מים.

מר יוסף ניסן: מים, מים,

גב' רונית ד. עייאש: שהוא פארק.

מר יוסף ניסן: את לא מכירה את הפרויקט אבל.

גב' רונית ד. עייאש: והיועץ המשפטי,

גב' עדנה זטלאוי: חבל, יוסי, צריך באמת להציג את הפרויקט, הפרויקט ממש חמוד, חבל.

מר יוסף ניסן: אין בעיה, נציג אותו.

גב' רונית ד. עייאש: תציגו לנו, אז למה אתה עושה הצבעה? למה?

מר יוסף ניסן: כי צריך להתקדם.

גב' רונית ד. עייאש: למה צריך להתקדם? אם אפשר להציג אותו בצורה...

(מדברים ביחד)

גב' רונית ד. עייאש: אתה מקבל עוד שתי ידיים, למה לא? אם יש פה משהו יפה, הגיוני,

גב' עדי זנד: אם עושים חותמת גומי, זה משהו אחד. אם הוא רוצה, תראה, אם שרון באה, היה פה דיון של שעתיים, מאוד ענייני, מאוד עם התייחסות רצינית,

גב' רונית ד. עייאש: תענה לי, תבדוק את עצמך.

גב' עדי זנד: למה כשרוצים לעשות פרויקט כזה לא מייחדים עשר דקות להציג לנו את הפרויקט ולשכנע אותנו שזה ראוי? למה? אנחנו סוג של חותמת גומי? ואם משחקים במשחקים של 2:3, אז בסדר. אז שיחקנו במשחק. (רונית מדברת ברקע)

מר יוסף ניסן: קודם כל היא אומרת שהיא לא מכירה את הפרויקט,

גב' רונית ד. עייאש: גם אני לא מכירה את הפרויקט .

מר יוסף ניסן: אולי תשאלי לפני זה?

גב' רונית ד. עייאש: שאלתי, אבל אתה רוצה מי בעד, מי בעד? שאלתי.

גב' עדי זנד: יוסי, שנייה, רונית הציעה פה, וזה כתוב בפרוטוקול היא אמרה – בוא תציג לנו את הפרויקט, ואז נדבר עניינית.

מר יוסף ניסן: נציג לכם את הפרויקט.

גב' עדי זנד: אז אל תעשה הצבעה לפני.

גב' רונית ד. עייאש: לפני שאנחנו עושים הצבעה.

גב' עדי זנד: איך נצביע על משהו שאנחנו לא יודעים?

מר יוסף ניסן: זה נמצא בתוכנית העבודה שלנו.

גב' עדי זנד: אתה רוצה שאני אצביע גם על המשכנתא?

מר יוסף ניסן: אתם מעכבים אותנו, ואני מוכן לתת לכם את הסקירה על הפרויקט הזה.

גב' רונית ד. עייאש: אני רוצה לראות את הסקירה לפני, ואחרי זה לדון, לא מחליטים ואחר כך.

מר יוסף ניסן: אין בעיה .

גב' רונית ד. עייאש: אני סומכת על חוות דעתה של עדנה, היא ישבה פה איזה שלושים שנה, היא ראתה איזה פרויקט אחד או שניים, אומרת פרויקט נחמד, מעולה. תראו לנו. תראו לנו את המאזן.

גב' ברוריה אליעז: גם בישיבת ההנהלה, הצגת והשתכנענו שזה פרויקט... אני מבינה.

גב' רונית ד. עייאש: מה מצב קרן המים? האם היא מאוזנת? האם יש בה יתרון?

מר יוסף ניסן: את רוצה להיות שותפה, עדי?

גב' עדי זנד: בטח שכן.

גב' רונית ד. עייאש: גם אני אשמח להיות שותפה.

מר יוסף ניסן: כן?

גב' עדי זנד: ברור.

גב' רונית ד. עייאש: גם אני אשמח להיות שותפה.

גב' עדי זנד: למה את שרון הבאת, כי רצית שנהיה שותפים, אני מקווה, לא?

מר יוסף ניסן: ברור.

גב' עדי זנד: גם היה לך נעים שאנחנו בעד זה.

מר יוסף ניסן: ברור.

גב' ברוריה אליעז: יוסי, תציג להם את זה, בפעם הבאה.

גב' עדי זנד: אם אנחנו במלחמה,

גב' רונית ד. עייאש: למה, איך אומרים, באנטי?

גב' עדי זנד: אתה ביקשת ענייני, אתה על כל דבר ביקשת ענייני, אנחנו סוף סוף ענייניים, אז זה גם לא בסדר. חבל.

מר יוסף ניסן: זה לא משנה, נו.

גב' רונית ד. עייאש: יועץ המשפטי, אני מבקשת ככה לפרוטוקול, אני מבקשת את מצב קרן המים, מה התוכן שלה, כמה כסף יש בה, מה היתרה שלה, איזה פרויקטים עתידיים בתוך המים לשיפוצים בתוך היישוב נדרשים.

מר יוסף ניסן: דברי עם הגזברית, תקבלי את הנתונים.

גב' רונית ד. עייאש: אין בעיה, הגזברית הייתה אמורה להיות פה, היא איננה, אני הכנתי את עצמי לשאלות האלה. יועץ משפטי, אני עוד פעם אומרת.

גב' עדנה זטלאוי: לדעתי היו לה תשובות לעניין הזה.

גב' רונית ד. עייאש: האם מותר לנו לקחת את הסכום ולייעד אותו לדברים אחרים?

גב' עדנה זטלאוי: האמת היא שזה לא לפארק, זה לאגם מים.

גב' רונית ד. עייאש: לא יודעת למה. את יודעת את זה, כי את יודעת את זה. ועכשיו,

גב' עדנה זטלאוי: כן, כי הציגו את זה.

גב' רונית ד. עייאש: אנחנו מביאים את המידע לחברי מועצה, בשביל שנוכל לקבל...

גב' עדנה זטלאוי: אני מסכימה עם מה שאתם אומרים, אני פשוט חושבת שזה סתם מעורר אנטגוניזם.

מר יוסף ניסן: ניתן לכם את המידע, אבל תבקשו.

גב' רונית ד. עייאש: תבקשו? אמרתי לך,

מר יוסף ניסן: לא, אי אפשר להשתמש, אי אפשר להשתמש...

גב' רונית ד. עייאש: תביא לנו את המידע כחברי מועצה, כדי שנוכל לקבל, באחת עשרה ולילה, ועשרה, כשהבייביסיטר כבר אומרת שהיא צריכה ללכת, אני צריכה ללכת.

מר יוסף ניסן: טוב, הפרויקט עצמו מדבר על תאורה בכל הגזרה, מהשער המזרחי ועד הכניסה ליישוב. תאורה הכוללת גם תאורה בתוך היער, וגם מחוצה לו. מתקני מים, אוקיי? שיעבירו שם תשתיות מים, פארק אקולוגי, ספסלים, מתקני משחקים לילדים,

גב' רונית ד. עייאש: מיליון 800?

מר יוסף ניסן: מה?

גב' רונית ד. עייאש: כל זה 1,800,000? אגם? באנה, אפשר לדבר רגע על האגם, אתה היית באגם בעומר? הוא מילא אותו במים, והכול נעלם?

גב' עדנה זטלאוי: חלחל לאדמה?

גב' רונית ד. עייאש: נעלם, נעלם. מילא עוד פעם, נעלם עוד פעם. אתה יודע איזה כאב ראש יש לו באגם? אולי דקה לפני שאנחנו עושים עוד אגם, במיליון שמונה מאות זה, נלמד רגע מאחרים?

מר יוסף ניסן: את יודעת מה ההבדל? שלנו יש את אלעד התותח. הוא מהנדס בחסד,

גב' רונית ד. עייאש: הכול מעולה. אין לי, איך אומרים? לא אגיד בפניו, ולא לא בפניו שאני לא יודעת את המקצוע. זה בכלל לא הנקודה, מה אנחנו ממהרים לעשות אגם עכשיו? מכסף שיש לנו, תראו לנו את המאזן, של מאזן המים,

מר יוסף ניסן: אז הנה אני אומר לך, רק השנה מכרנו ל...

גב' רונית ד. עייאש: לא, אבל זה לא מה שיש, גם איזה פרויקטים אתה צריך לשפץ מהכסף הזה. מה המצב של השכונות הישנות? כמה פיצוצים כל פעם? פשוט סגור, זה סגור, זה סגור, כי יש תיקונים במים. יוסי, תראה תמונה. אתה רוצה תמיכה? אתה רוצה שיתוף? תראה תמונה, מה הבעיה? למה בהיחבא?

מר יוסף ניסן: את היית יושב ראש ועדת כספים, את לא יודעת מה?

גב' רונית ד. עייאש: מה, מה, מה?

מר יוסף ניסן: את לא יודעת כמה כספים נכנסים מהמים ללהבים? מה הרווח?

גב' רונית ד. עייאש: מה הסטאטוס, מאזן. מה יש היום, אחרי שעשית פרויקטים, איזה פרויקטים עתידיים, כמה תסגור אחרי... מה זאת אומרת? למה אני הגזברית של

המועצה?

מר יוסף ניסן: אז אני אגיד לך.

גב' רונית ד. עייאש: לא, אתה תגיד לי בצורה מסודרת, ולא ב-23:00 בלילה, סליחה. אני מבקשת לדחות את הדיון הזה לפעם הבאה.

מר יוסף ניסן: אני רוצה רק שתדעו, השנה נמכרו 700 מדי מים.

גב' רונית ד. עייאש: אני חייבת ללכת, ואני מוציאה אתכם מקוורום, אני חייבת ללכת, אני מצטערת. 23:00 בלילה, הילדים לבד.

גב' עדי זנד: אני חייבת להגיד פה, ואני אומרת את זה דווקא, ותסלח לי יוסי, אני אומרת את זה לברוריה ולעופר, אני מתייחסת מאוד ברצינות. אני באה לפה אחרי יום עבודה, בשעה שמונה בערב, מבלה פה עד אחת עשרה בלילה. אני מתייחסת ברצינות לעניין הזה. יש פה הרבה חברי מועצה, שלא טורחים אפילו להגיע.

גב' ברוריה אליעז: זה רע מאוד.

גב' עדי זנד: שלא טורחים אפילו להגיע. אם המשמעות של הדבר הזה, זה שאנחנו משחקים במשחקי כוחות של 2:3, אז אתם יודעים מה? אפשר לא להגיע. מצוין. תמשיכו.

גב' רונית ד. עייאש: אפילו לא נפריע לכם.

גב' עדי זנד: לא נפריע. תעשו את זה לעצמכם לבד, תנהלו את זה בשלישיה,

מר יוסף ניסן: אבל זו דמוקרטיה,

גב' עדי זנד: יהיה לכם מצוין.

גב' רונית ד. עייאש: ברור שזו דמוקרטיה, אבל אנחנו מבקשים,

גב' עדי זנד: גם בדמוקרטיה יש סגנון.

מר יוסף ניסן: אני אמרתי שאני לא אתן לך מידע?

גב' רונית ד. עייאש: ברור, באחת עשרה ורבע בלילה, אתה זורק לי שני שביבי מידע.

מר יוסף ניסן: תקבלי את כל המידע, אני מבטיח לך.

גב' רונית ד. עייאש: לילה טוב.

גב' עדי זנד: עופר ואני, אתה יודע מה? סיפרתי לרונית שאם יש מקום אחד שאני ממש נהנית בו, ממש נהנית בו, זה בוועדת המכרזים. למה? כי שם,

גב' עדנה זטלאוי: מקצועי לחלוטין.

גב' עדי זנד: מתקיים דיון ענייני, מקצועי, בלי שום קשר לאופוזיציה,

גב' עדנה זטלאוי: ובאמת הכול רק לטובת המועצה.

מר יוסף ניסן: הישיבה ננעלה, יקירי.

גב' עדי זנד: בסדר גמור, הישיבה ננעלה.

(-)
גב' עדנה זטלאוי
מזכירת המועצה

(-)
מר יוסף ניסן
ראש המועצה

הערה: מסטנוגרמה זו הוסרו חלקים אשר אינם שייכים לסדר היום של הישיבה.